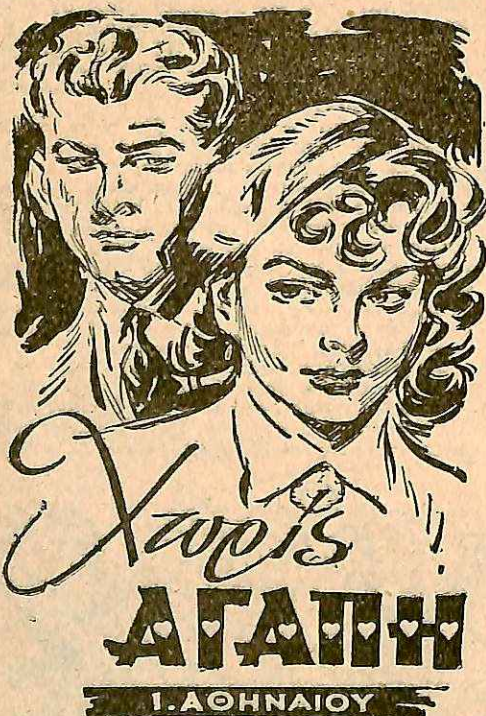

ΚΑΘ'Ε ΠΑΡΟΧΗ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP 804

Στο δικαστήριο

ΣΤΗΝ πρώτη γραμμή του ακροατηρίου δυο ζευγάρια μάτια γεμάτα ιερή αγανάκτηση. Δυο μάτια που διαλαλούν την αποδοκιμασία τους, τη φρίκη, την αγιάτρευτη απογοήτευσή τους. Στην έδρα δυο μάτια κομρασμένα, ψυχρά. Στο έδω-λίο, δυο μαύρα κοριτσιόστικα μάτια, μεγάλα, γεμάτα φόβο και πείσμα κι έρωτη-ματικά. Και στη θέση του μάρτυρος, δυο μάτια γεμάτα σοβαρότητα, αξιοπρέπεια και κάποια ενδόμυχη ικανοποίηση.

Η φωνή του κοσμηματοπώλη Δημήτρη Κοντανή, είναι ψυχρή, «άντικειμενική»:

— Τα πράγματα συνέβησαν ακριβώς έτσι, κύριε δικαστή. Η δεοποινία (μία ματιά στα δυο μαύρα φοβισμένα, πεισμο-μένα κι έρωτηματικά μάτια του έδω-λίου), μπήκε στο κατάστημα μου και μου ζήτησε να της δείξω κανένα κολλίε. Ήταν ντυ-μένη, όπως τη βλέπετε, πολύ απλά, παι-διάτικα, μάλλον φτωχικά, και μούκανε εν-τύπωση ότι ήθελε ν' αγοράσει από ένα κα-τάστημα πολυτελείας, ένα κόσμημα. Της έδειξα, λοιπόν, τα ψεύτικα κολλίε.

— Είναι αληθινά μαργαριτάρια; με ρώ-τησε.

— Όχι, της αποκρίθηκα.

— Θέλω να μου δείξετε τ' αληθινά, μου είπε.

Της έφερα αληθινά μαργαριτάρια. Με ρώτησε για την τιμή τους και δεν φάνηκε να τρώαζε, όταν την άκουσε. Έπειτα μου ζήτησε να δει κανένα άλλο είδος κολλιέ. Η-μουν μόνος στο κατάστημα και γύρισα την πλάτη μου για να ψάξω να βρω αυτό α-κριβώς που μου ζητούσε. Εκείνη τη στι-γμή όμως, είδα στον καθρέφτη που ήταν αντίκρου μου, τη μικρή να βάζει με άστρα-πιαία ταχύτητα, ένα μαργαριταρένιο κολ-λιέ στην τσάντα της. Γύρισα και την κύ-ταξα. Ήταν κατακόκκινη, σαοτισμένη. Μπορούσα, φυσικά, να της πω να μου το επιστρέψει χωρίς άλλη φασαρία. Άλλα έ-θεωρήσα καθήκον μου να παραδώσω στη δικαιοσύνη αυτή την κοπέλλα... Έχω την πεποίθηση, ότι η επιείκεια σ' αυτές τις περιπτώσεις αποτελεί έγκλημα για την κοι-νωνία. Χωρίς να δείξω, λοιπόν, ότι κατά-λαβα κάτι, προχώρησα προς την πόρτα. Για καλή τύχη, περνούσε εκείνη τη στι-γμή μπροστά από το κατάστημα ένας ά-στυφύλακας. Τουκάνα νόημα να μη και τότε μπροστά του, την παρακάλεσα ν' α-νοίξει την τσάντα της. Φυσικά, βρέθηκε μέσα το μαργαριταρένιο κολλίε.

— Τι είπε η μικρή τότε; ρώτησε ο δι-καστής.

— Αρχισε να τρέμει, και να θερμολο-γείται.

ρακαλή να τη συγχωρήσω. Άλλά, όπως σας είπα...

— Δεν δικαιολογήθηκε;

— Όχι! Όταν είδε, ότι δεν μπόρεσε να με συγκινήσει, πήρε ένα ύφος κακό, πει-σματάρικο και δεν άνοιξε το στόμα της.

Ο δικαστής γύρισε στα δυο ζευγάρια μάτια της πρώτης σειράς.

— Σεις οι θεοί γονείς, τί έχετε να πείτε για το χαρακτήρα αυτού του κορι-τσιού;... Έλάτε, κύριε Βένεγα!

Ψηλός, χοντρός, πελώριος, σηκώθηκε ο Βασίλης Βένεγας. Τα άσπρα του μαλλιά, ο όγκος του, το άψογο κοστούμι του, το συγκρατημένο του ύφος, όλα μαζί, εσήμαι-ναν: «Αξιοπρέπεια!». Το πρόσωπό του ή-ταν τετράγωνο, πνιγμένο στο λίκπος, τόσο, που μόλις διακρίνονταν τα χαρακτηριστικά του. Σ' αυτό ίσως να χρωστούσε κάποια απάθεια που σκέπαζε τη φυσιογνωμία του.

— Έγώ δεν έχω να πω πολλά λόγια, κύριε δικαστή, άρχισε. Λέω μόνο, ότι από τον καιρό που πήραμε αυτό το κορίτσι στο σπίτι, χάσαμε την ησυχία μας. Ήταν τό-τε έξη χρόνων. Η γυναίκα μου γκρίνιαζε διαρκώς: «Περιοσία έχουμε και παιδιά δεν έχουμε. Για ποιόν δουλεύουμε; Για τ' α-νηψια και όλους τους άχαρίστους;...».

— Δεν είχατε ποτέ δικό σας παιδί; ρώ-τησε ο δικαστής.

— Όχι. Ο Θεός δεν μάς αξίωσε. Ή-μαστε τότε είκοσιπέντε χρόνια παντρεμέ-νοι, κι είχαμε περάσει κι' οι δυο τα πε-νήντα. «Να υιοθετήσουμε ένα κοριτσάκι, είπε τότε η γυναίκα μου. Νάχουμε κάποιον να μάς πονέει και να μάς γηροκομήει μία μέρα. Και να ξέρουμε σε ποιόν θ' αψι-σσουμε το βίο μας...».

— Και πήγατε στο βρεφοκομείο;

— Ναι. Μαύρη ή άρα που άκουσα τη γυναίκα μου, κύριε δικαστή. Ο άντρας δεν πρέπει ν' άκούη τη γυναίκα του ποτέ...

— Αφήστε τις φιλοσοφικές σκέψεις. Πέ-στε μας ακριβώς πώς έγιναν τα πρά-γματα;

— Πήγαμε στο βρεφοκομείο και διαλέ-ξαμε ένα κοριτσάκι έξη χρόνων. Μας εί-παν, ότι είναι εξυμνητό και προκομμένο.

Η κυρία Βένεγα πετάχτηκε.

— Μας έκρυσαν όμως τα ελαττώματά του! Δεν ήταν σωστό αυτό, κύριε Πρόε-δρε! Είχαν υποχρέωση να μάς πουν την

αλήθεια. Γιατί δεν είχα σκοπό εγώ ή δυστυ-χιμένη να βάλω τη φωτιά στο σπίτι μου...

Η Χρυσή Βένεγα έμοιαζε πολύ με τόν άντρα της. Ήταν κι' αυτή πελώρια σε ύ-ψος και σε πλάτος. Και το δικό της πρό-σωπο χανόταν μέσα στο λίκπος. Ο λαιμός της, το στήθος της, τα μπράτσα της, τα δαχτυλά της, ήταν φορτωμένα διαμαντικά. Μία διαφορά όμως υπήρχε ανάμεσά τους. Ένώ του άντρα το πρόσωπο έδειχνε απά-θεια, της γυναίκας ή φυσιογνωμία είχε μία έκφραση σκληρή, αποκρουστική.

— Τι έχετε να πείτε σεις, κυρία Βένε-γα; ρώτησε με κάποια αυστηρότητα ο δι-καστής. Σεις πρό πάντων, είστε υπεύθυνη για την άνατροφή αυτής της κοπέλλας...

— Εγώ; τσίριξε η γυναίκα. Εγώ, βέ-βαια! Το ξέρω πώς σ' έμένα θα τα ρίξει ο κόσμος όλα τα στραβά. Εγώ όμως, κύ-ριε δικαστή, βάζω το χέρι μου στο Ευα-γγέλιο. Έκανα, ότι μπόρεσα για να γίνη άνθρωπος αυτή!

— ...η το αίμα της, ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του ο άντρας της. Μη το ξε-χνάμε κι' αυτό. Στδλέγα πάντα. Παιδί πε-ταμένο στη βρεφοδόχο. Ποιος ξέρει τί φύ-τρα είναι! Μπορεί οι γονείς της να ήταν κακούργοι, μπορεί...

Ο δικαστής τον διέκοψε πάλι.

— Τις κρίσεις θα τις κάνουμε εμείς, κύ-ριε Βένεγα. Σεις, κυρία μου, πέστε μας με τί δυσκολίες παλέψατε.

— Αχ! Βαρυσανότανε ή Χρυσή. Κα-λύτερα να σας πω με τί δυσκολίες δεν πά-λεψα...

— Από την αρχή έτσι ήταν; Δυστροπο πλάσμα;...

— Χμ... αποκρίθηκε εκείνη. Τον πρώτο-πρώτο καιρό, δεν μου φάνηκε τόσο κακό πλάσμα, όπως έπειτα. Στην αρχή, σαν να θέλησε να μάς καλοπιάσει...

— Έδειξε τρυφερότητα;

— Τρυφερότητα! Όχι... Άλλά νά...σαν νάθελε να χαϊδεύεται λιγάκι, σαν νάθελε να μάς κάνει καμιά δουλίτσα. Έδειξε κάποια ανθρωπιά. Άν την είχα κρατήσει στη θέ-ση της, σαν υπηρέτρια, θα είχε μείνει ί-σως καλή. Ήταν φοβισμένη στην αρχή, έ-τρεμε μόνο που άκουνη τη φωνή μου. Έ-πειτα όμως από την καλωσύνη μου, πήρε θάρρος. Την κάναμε, βλέπετε, κυρά. Ο άν-τρας μου δεν μ' άκουνη. Ήθελε να την σπουδάσουμε...

Αυτό ήταν το σωστό, είπε ο Βα-σίλης. Το καλό θα ήταν να μην είχαμε βάλει αυτό το μπελά στο κεφάλι μας. Μία και την υιοθετήσαμε όμως και της δώσα-με τ' όνομά μας, δεν μπορούσαμε να την άφίσουμε άμόρφωτη.

— Τη σπουδάσαμε σαν Βασιλοπούλα!

φώναξε ή Χρυσή.

(Όταν άνοιγε το στόμα της, φανέρωνε χωρίς να το θέλη, την προέλευσή της. Ένώ το μεγαλοπρεπές της παρουσιαστικό την έ-δειχνε κυρία, τα λόγια της, οι έκφράσεις της, οι χειρονομίες της, πρόδιναν πώς πρίν τριαντατρία χρόνια ακριβώς, πρίν δηλαδή την έρωτευθή και την παντρευτή ο πλούσιος έμπορος Βασίλης Βένεγας, ή Χρυσή ήταν υπηρέτρια).

— Τη σπουδάσαμε σαν βασιλοπούλα! ξαναείπε. Τελείωσε τώρα έφέτος το Γυμνά-σιο κι' έμαθε γαλλικά κι' έγγγλέζικα...

— Είχατε υπηρέτρια; ρώτησε ο δικα-στής.

— Άντλαδή... βέβαια... Τύχαινε πότε-πότε να μείνουμε και χωρίς...

— Βοηθούσε τότε ή μικρή;

— Αυτό δά έλεπε, κύριε δικαστή! τσί-ριξε ή γυναίκα. Να μη μου δίνη κι' ένα χέ-ρι, στο νοικοκυριό όταν ήμουν χωρίς υπη-ρέτρια. Ή τάχατες θα ξεπεφτε;

— Χωρίς κρίσεις, κυρία Βένεγα. Τα πράγματα!

— Όθισα γίναμε έντεκα χρόνια, κύριε δικαστή. Την κάναμε μία κοπέλλα σαν το κρύο νερό, όπως τη βλέπετε. Άλλά μου μαύρισε την καρδιά. Δεν ήταν ποτέ εύχα-ριστημένη. Γρίνια, από το πρωί ίσαμε το βράδυ.

Ο νους της κι' ή ψυχή της στο λούσο. Τί θα φορέση!... Ήθελε να τη ντύ-νω σαν κούκλα. Εγώ, κύριε δικαστή, για το καλό της την άφηνα παιδί, την έντυνα απλά...

— Ίσως και κάπως φτωχικά, είπε ο δικαστής, ρίχνοντας μία ματιά στην κο-πέλλα.

Η κατηγορουμένη φορούσε ένα μάλλινο

μπλέ φουτανάκι, πολύ ξεθωριασμένο και τριμμένο, μ' ένα άσπρο μαθητικό γιακα-δάκι, παληό κι' αυτό. Τα παπούτσια της ήταν ξεχειλωμένα, και ή πρώτη έντύπωσι για όποιον την έβλεπε, ήταν μάλλον μία υπηρέτριά, όχι περιποιημένη. Μονάχα ή κορμοστασιά της και κάποια φυσική κομ-ψότη, άποτελούσαν αντίθεσι με το ταπει-νό της παρουσιαστικό. Κι' ή έκφρασι του προσώπου της. Καθώς άκουγε τα λόγια πουλέγαν έναντίον της οι θεοί της γονείς, το πρόσωπό της έπαίρνε μία έκφρασι έ-παναστατημένη και πεισμομένη, που μπο-ρούσε να βάλη σε σκέψεις. Το προσώπάκι της ήταν χλωμό και άδύνατο και δεν έδει-χνε άμέσως εξαιρετική όμορφιά. Για όποιον όμως την παρατηρούσε πιδό προσεκτικά, θάκαναν έντύπως τα μεγάλα έκφραστικά της μάτια, τα καλογραμμένα άλικά χείλη της, τα δόντια της που άσφραφταν σαν μία σειρά τραγανά κατάσπρα μυδαλάκια, τα φρυδιά της που φαίνονταν χαραγμένα από έμπερο χέρι, και το λείο δέρμα της. Το πρόσωπό της έδειχνε ράτσα άριστοκρατική, το ίδιο και το ύφος της. Τα μαλλιά της έβένινα, έφεφταν ίσια, άτημέλητα, παιδιά-τικα στους ώμους της.

Η παρατήρησι του δικαστή, έκανε την κυρία Βένεγα ν' άναψη.

— Είναι χτεσινή μαθήτρια! φώναξε. Τώρα τον Ιούλιο τελείωσε το Γυμνάσιο, πάνε τρείς μήνες. Άλλοίμονο, κύριε δικα-στή, αν της άρχίζαμε από τώρα τα λούσα.

— Έπιμένω σ' αυτό το σημείο, είπε ο δικαστής, έπειδή θέλω να εξακριβώσω μή-πως αυτό το ζήτημα, του γνυσίματος, έ-φερνε κάποια ψυχρότητα ανάμεσά σας...

— Σας είπα, δεν μάς έλειπε ή γκρίνια. Μία μέρα καλή δεν είδαμε, ψωμί γλυκό δεν φάγαμε. Ο νους της ήταν τί έκανε ή μία κι' ή άλλη. Γιατί ή Άννα φοράει μεταξω-τά; Γιατί ή Κατίνα φόρεσε ψηλό τακούνι; Γιατί ή Νίτσα πήγε σε πάρτυ; Γιατί ή Λούλα γλεντάει με παρέες; Γιατί, γιατί... μάς έψησε και μάς έφαγε!...

— Δεν ήταν όμως το χειρότερό της ή γκρίνια, κύριε δικαστή, είπε μπαίνοντας στη μέση ο Βασίλης. Το χειρότερο ήταν τα επακόλουθα. Όταν γινόταν καμιά δραματική σκηνή... πράγμα που συνέβαι-νε πολύ συχνά, γιατί, για το καλό της βέβαια, ή γυναίκα μου δεν της χάριζε κα-στανα—άρχιζαν τα μούτρα, ή μικρή κλει-νόταν στον εαυτό της. Τόρραβε το στόμα της με χρυσή κλωστή, κι' ήταν άδύνατο να της πάρης λέξι!...

— Αχ! άναστένανε ή Χρυσή. Μου μαύ-ρισε την καρδιά από ή βουβαμάρα της!... Βρε καλή μου, βρε κακή μου, πές κι' έσύ κάτι. Μιλιά! Μπορούσαν να περάσουν έ-τσι πολλές μέρες...

— Είχε φιλενάδες; ρώτησε ο δικαστής.

Η Χρυσή κούνησε έμφαντικά το κεφά-λι της.

— Ά, αυτό όχι! Δεν της το έπέτρεψα από την αρχή! Ήθελε να μού κουβαλήση σπίτι τίς συμπαθήτριάς της. Της έκοψα το βήχα!... «Παιδί μου, της είπα, εγώ έβα-λα ένα μπελά στο κεφάλι μου μ' έσένα. Δεν μπορώ να βάλω κι' άλλον, έχοντας ό-λη την ήμερα στο σπίτι μου τίς φίλες σου. Δεν έχει φίλεις. Έπειτα οι φίλες κατα-στρέφουν τα κορίτσια...» Ψέμματα, κύριε δικαστή;

— Φροντίζατε για κάποια άναψυχή του-λάχιστον; ρώτησε ο δικαστής.

Το ζεύγος κυττάχτηκε. Η έρώτησι φά-νηκε να τους στενοχωρή.

— Πώς!... είπε στο τέλος τραδηχτά ή Χρυσή. Την πηγαίναμε άρκετά συχνά στην εκκλησία και την έπαίρνα μαζί μου για ψώνια πολλές φορές... Και σε συγγενικά σπίτια πηγαίναμε μαζί...

— Μόνη της δεν έβγαينه;

— Τώρα που τελείωσε το Γυμνάσιο σή-κωσε παντιέρα. Μου ξέφευγε πότε-πότε, αν και εγώ δεν τα ήθελα τέτοια πράγμα-τα. Το όνειρό μου ήταν να την παντρεύω, κύριε δικαστή...

Τα χοντρά πλαδαρά χείλη της γυναί-καδ τρεμούλιασαν. Τελείωσε τη φράσι της με κλάματα.

— Να της δώσω ένα καλό παιδί, κύριε δικαστή, να δά κι' εγώ έγγόνια, και μία καλή μέρα στα γεράματά μου. Μά γεννά-θηκε κακιά, διεστραμμένη...

Και στο έρχόμενο τεύχος

Ο
ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΟΣ
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
Με άριστουργηματικά
επίκαιρα περιεχόμενα

Πολύχρωμη έκτύπωσι

Φωτο-Ήφσρετ

ΟΛΟΧΡΥΣΑ ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Σελίδες

100

— Ναι, διεστραμμένη, συμφώνησε ο Βα-σίλης Βένεγας.

Μάρτυρες

Σειρά δλόκληρη παρουσιάστηκαν οι ο-κογενειακοί φίλοι του ζεύγους Βένεγα. Ό-λοι συμφώνησαν πώς για να μη γίνη ή Φω-τεινή ένα πρότυπο κοριτσιού, ήταν αναμφι-σβήτητο πώς είχε κληρονομήσει από τους άγνωστους γονείς της μία φύσι πολύ έ-λαττωματική.

— Την θυμάμαι, μόλις την πρωτοπή-ραν στο σπίτι τους, είπε κάποια στενή φίλη της Χρυσής Βένεγα. Ήταν σαν άγρί-μι! Σε κύτταζε λές και σε φοβόταν. Ι-δρώσα να την καταφέρω να μου πη τ' όνο-μά της, μία μέρα. Κι' έπειτα, από μέρα σε μέρα, έπαίρνε θάρρος. Τη δεύτερη φο-ρά που την είδα, μου φάνηκε χαριτωμένη και γελαστή. Μου άνοιξε την πόρτα πετα-χτή και μου χαμογέλασε. Μου άρεσε το χαμόγελό της. Έπειτα, όμως, πάλι, όταν

την ξαναείδα, ξαναείχε γίνει άγρίμι και δεν έβλεπα τίποτ' άλλο παρά πείσμα στα μά-τια της...

Ένας έμπορος, συνάδελφος του Βένεγα, είπε με φωνή ευρική, σαν να τόν έπαιναν από το λαιμό:

— Το παθήμα του κυρίου Βένεγα πρέ-πει να γίνη μάθημα για όλο τόν κόσμο. Πας να κάνης το καλό και βρίσκεις τόν μπελά σου. Ξερετε πόσα ξόδεψε ο δυστυ-χιμένος αυτός άνθρωπος γι' αυτό το ά-χάριστο πλάσμα; Έκατομμύρια, περιούσια δόλοκληρη! Να τα είχε ρίξει αυτά τα λεφτά στο μαγαζί του, θα τάβλεπε τουλάχιστον, και θα τα χαίροταν. Ένώ έτσι έβλεπε μο-νάχα μούτρα κι' άκουγε παράνοια...

— Η καλύτερη μάνα δεν προσέχει έτσι το κορίτσι της, όπως την προσέχει αυτήν ή κυρία Βένεγα, είπε κάποια ηλικιωμένη και αξιοπρεπής κυρία. Έμεις όλες οι φί-λες της την θαυμάζαμε, κύριε δικαστή. Δεν την άφινε βήμα από το σπίτι. Όπου την έστειλε να ψωνίση τίποτα, άγωνιούσε και τη φύλαγε από το παράθυρο. Όταν άρ-γούσε πύτε λεφτά, χαλούσε τόν κόσμο! Ήταν άστυχη ή μητέρα, κύριε δικαστή. Και κρατούσε με σύστημα τη γραμμή που είχε χαράξει: Να την έχη τη μικρή άπλη και ταπεινή, ώσπου νάρθη ή στιγμή, ή ώ-ρα ή καλή να τη δώση με το χέρι της νύ-φη σε κάποιο άξιο παλληκάρι. Έπειδή ά-κριβώς δεν ήταν παιδί της, αισθανόταν πώς έχει πιδό μεγάλη ευθύνη...

Μία νέα, άλλοτε υπηρέτρια κάποιας γει-τόνισσας, ήρθε κι' αυτή να μαρτυρήση.

— Ο Θεός την τύφλωσε, κύριε δικαστή! Όλες μας τη ζηλεύαμε! Μακάρι νάχαμε κι' έμεις μία τέτοια τύχη, να μάς πάρουν από το βρεφοκομείο και να μάς άναστή-σουν. Έμένα, που με βλέπετε, με πέταξαν στη βρεφοδόχο... Έγίνα έπειτα υπηρέτρια. Μαύρη ήταν όλη ή ψυχή μου! Όχι αυτή, που την έστειλαν σχολείο και της έμαθαν και γλώσσες! Άχάριστο κορίτσι, κύριε δι-καστή...

— Εκείνος της σταμάτησε και γύρισε πάλι στη θετή μητέρα:

— Κυρία Βένεγα, μήπως είχατε παρα-τηρήσει άλλοτε το έλάττωμα της κλεπτο-μανίας, στη μικρή;

Το ζεύγος κυττάχτηκε. Έπειτα και τα δυο βαρεία, πληθωρικά τους κεφάλια κου-νήθηκαν άργα και καταφατικά. Η Χρυσή άποκρίθηκε:

— Μάλιστα, κύριε δικαστή. Της άρεσε να κλέβη!...

— Σας έκλεψε ποτέ τίποτα;

Πάλι κυττάχτηκαν κι' ή κυρία Βένεγα άποκρίθηκε στενοχωρημένη:

Ε φροντίζατε τουλάχιστον για κάποια άναψυχή της; ρώτησε ο δικαστής τη Χρυσή.

you

ΘΕΑΓΕΝΗΣ και ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ

18ον Ντυμένη με τὰ πιό μεγαλοπρεπή της ρούχα, έβασε εκεί όπου την περίμενε συγκεντρωμένος ο στρατός. Ο Ύδασις την έσφιξε στην άγκαλιά του με συγκίνηση.

— Αν και ήταν άπάνω από είκοσι χρόνια παντρεμένοι, αγαπιόντουσαν πάντα τρυφερά και ο ένας διάβαζε στα μάτια του άλλου κάθε σκέψη.

Οι βαμμοί ήταν έτοιμοι, ανθοστόλιστοι. Παρέκει, λευκοντυμένοι, με τὰ κεφάλια τους στεφανωμένα με λουλούδια, τὰ δυο ανθρώπινα θύματα, ο Θεαγένης κι' η Χαρίκλεια.

Οι θυσίες άρχισαν πρώτα με τὰ πρόσβατα και τὰ κριάρια. Τό αίμα κύλησε άφθονο στους βαμμούς και πολλά μάτια δάκρυσαν από ευγνωμοσύνη προς τους θεούς.

Ο Θεαγένης σκούνησε τη Χαρίκλεια. — Ήλθε η ώρα να μιλήσης! Τι περιμένεις; Όταν θα σου βάλη ο ιερέας τὸ μαχαίρι στο λαιμό, θά είναι άργά.

— Θά μιλήσω, μη φοβάσαι, είπε η κοπέλλα.

Τὰ μάτια της ήταν στηλωμένα στην Περίσιννα, που στεκόταν σοβαρή και μεγαλοπρεπής, δίπλα στὸν άντρα της.

Κάποια στιγμή, όμως, η βασίλισσα γύρισε πρὸς τὸ μέρος της τὰ μάτια της. Κάτι σὰ θεός ζωγραφίστηκε στη φυσιογνωμία της.

— Αὐτοί είναι οί δυὸ Έλληνες πού προορίζεις γιά τὴ θυσία; ρώτησε σιγά τὸν άντρα της.

— Ναί. Δεν είναι περίφημοι γιά τούς θεούς μας;

— Είναι φριχτό! ψιθύρισε η γυναίκα. Αὐτὸ τὸ έθιμο νὰ κάνουνε ανθρώπινες θυσίες, είναι άπαίσιο. Καί πού πήγες καί διάλεξες μία κοπέλλα τόσο ωραία γιά νὰ τὴ σφάζουμε;

— Οί θεοί τὴ διάλεξαν. Αὐτὴν μούστειλαν σάν πρώτη σιχμάλωτο.

Τὰ χείλη της βασίλισσας τρεμούλιασαν. — Ύδασις! Μὲ πονεῖ η καρδιά μου στή σκέψη πὼς αὐτὴ ἡ πεντάμορφη νέα θά πεθάνει. Σὲ παρακαλῶ, γιά χατήρι μου! Νά βροῦμε κάποιον τρόπο νὰ γλυτώσει.

— Σώπα, γυναίκα! ἀποκρίθηκε στενωχωρημένος ο βασιλιάς της Αἰθιοπίας. Ξέρεις τί θά πὴ έθιμο; Είναι νόμος. Κί ἔγω νὰ θελήσω νὰ τὴ σώσω, τί θά πουνε οί άνθρωποι πού περιμένουν;

Σάν άπάντησι στὰ λόγια του ἀκούστηκε κάποια φωνή:

— Βασίλη! Ύδασις, γιατί καθυστερείς τὴν ἀνθρώπινη θυσία;

Κί' ο δόλος οὐράλιας με μιά φωνή: — Τὴν ἀνθρώπινη θυσία!

— Άκούς; Έκανε παραγμένος ο Ύδασις. Κί' έπειτα μού λες νὰ τούς δώσω χάρι. Δεν είναι στο χέρι μου αὐτό. Μονάχα ένα πράγμα μπορεί νὰ σώσει ἡ τὴν κοπέλλα ἡ τὸ νέο, ἡ καί τούς δυὸ. Ἡ δοκιμασία τὴς ἀγνείας. Ἀς γίνῃ γρήγορα.

Έδωσε μιά γρήγορη διαταγή. Τότε έφεραν ένα πράγμα, σάν χρυσή σάρα.

Έκεῖ έπάνω έδωσαν τὴ υποψήφια θύματα νὰ πατήσουν. Ἡ σάρα αὐτὴ έκαιγε όσους δεν είχαν ζήσει έως τότε με ἀπόλυτη ἀγνότητα. Κί' ήταν ἀπαραίτητη αὐτὴ ἡ δοκιμασία, επειδὴ θά ήταν ντροπὴ νὰ προσφέρουν στους θεούς ένα νέο ἡ μιά κοπέλλα πούχαν δοκιμάσει τὴς χαρὲς τὴς ἀγάπης.

— Πιστεύω νὰ σωθῶνε! ψιθύρισε η Περίσιννα. Είναι πολὺ δυσκορροί κί' οί δυὸ τους κί' είναι αδύνατον νὰ μὴ δοκιμάσαν τὴς χαρὲς τὴς Ἀφροδίτης ως τώρα.

— Αν είναι όπως τὸ λες τότε ἡ ἀγάπη τους θά τούς σώσει. Καί τὸ πλῆθος δεν θά χυ ἀντίρρηση.

Πρώτα έβαλαν τὸ νέο νὰ πατήσει στή σάρα. Ο Θεαγένης δεν ἤξερε τί σημαίνει αὐτὴ ἡ διαδικασία. Ἀνέθηκε με θάρρος καί στάθηκε με τὸ κεφάλι ψηλά. Δυνατός, στί-

Διασκευή: Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

τὸς σάν κυπαρίσι, κί' έριξε γύρω του ματιές γεμάτες υπερηφάνεια.

— Είναι άγνός! ψιθύρισε τὸ πλῆθος με θαυμασμό.

— Κρίμα τὸ παλληκάρι. ἀναστέναξε ο Ύδασις. Τί καλὸς πολεμιστὴς θά γίνόταν αὐτός! Καί τί παράξενο, τέτοιο παλληκάρι καί νὰ μὴν ἔχη ποτὲ ζυγώσει τὸ βωμό τὴς Ἀφροδίτης.

— Ἐλαφριά, χαρούμενη, πήδησε ἡ Χαρίκλεια στή σάρα. Στάθηκε ἀστραφτερὴ ἀπὸ όμορφιά, καί στήλωσε τὰ μάτια της με-γάλα, φωτερὰ, στή μητέρα της. Αὐτὴ τὴν κύτταζε σάν μαγνητισμένη καί τὰ χείλη της έτρεμαν.

— Πάει, χάθηκε κί' αὐτὴ! ψιθύρισε. Δυστυχισμένη! Τί σὲ ώφελεῖ πού ἀντιστάθ-κες πούος ξέρεῖ σὲ πόσους πειρασμούς, ἀφού ήταν γραμμένο ἡ ἀγνότης σου νὰ γίνῃ ο θάνατός σου; Ἀχ, Ύδασις, καί τώρα ἀκόμα είναι καιρός! Σώσε τὴν!...

— Δεν γίνεται τίποτα! ψιθύρισε σκυθρωπὸς ο βασιλιάς. Κί' εμεῖς εἴμαστε σκλα-βοί τοῦ νόμου. Ἀφνε μόνο νὰ τὴ ρωτήσω ποιά είναι. Μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ φανερώσει τὴν καταγωγή της πρὶν πεθάνει.

Χαρούμενη κί' έλαφριά πήδησε κάτω ἀπὸ τὴ σάρα ἡ Χαρίκλεια καί προχώρησε πρὸς τὸ μέρος όπου στεκόταν οί γονεῖς της.

— Ἦρθε ἡ ώρα νὰ πῆς τ' ὄνομά σου! εἶπε σοβαρὸς ο Ύδασις.

— Θά κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου, εἶπε ἡ κοπέλλα. Ἀλλὰ ἀντὶ νὰ μιλήσω ἔγω, θ' ἀφήσω νὰ μιλήσῃ πρὶν εὐγλωττα αὐτὸ τὸ σημείωμα...

Τράβηξε ἀπὸ τὸν κόρφο της τὴν περγα-

μηνή, όπου ἡ Περίσιννα έγραφε ὅλη τὴν τραγική της ἱστορία, καί κυττάζοντας με θάρρος τὴ βασίλισσα, τὴν έδωσε στὸ βασιλιά.

— Διάβασέ το πρώτα, εἶπε, κί' έπειτα πάρε ἀπόφασι ἀν θά με θανατώσης. Πές μου μονάχα, τί λείει ο νόμος σας. Ποιοί πρέπει νὰ θυσιάζονται; Οί ξένοι ἢ οί δικοί σας;

— Οί ξένοι φυσικά!...

— Τότε δεν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ με θυσιάζης!...

— Διάβασε καί θά καταλάβης!...

— Ο Ύδασις άρχισε νὰ διαβάζει. Ἀπὸ τὴς πρώτης λέξης γύρισε καί κύτταξε τὴ γυναίκα του με μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Τί γράφει ἐδῶ; ψιθύρισε. Είναι πλα-στὸ αὐτὸ τὸ γράμμα, δεν είναι ἔτσι, Περί-σιννα; Τὸ έγραψε ἡ μικρὴ γιά νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο...

— Είναι ἀληθινό, ὡμολόγησε ἡ βασίλισ-σα. Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸγραψα ἔγω με τὸ χέρι μου!...

— Ὁχι, γυναίκα, δεν είναι ἀλήθεια! εἶπε ο Ύδασις βραχνά. Δεν είναι δυνατόν... Αὐτὰ πού γράφει ἐδῶ μέσα είναι τερατώδη. Ἐσὺ ἔκρυψες τὸ παιδί μας, ἐσὺ τὸδίδες... ἐσὺ!...

— Διάβασέ το ὅλο, θά καταλάβης.

— Ὁχι! φώναξε με θυμὸ ο βασιλιάς. Ποτὲ δὲ τὸ παραδέχομαι!

Γύρισε έπειτα ἔξω φρενῶν πρὸς τὴ Χαρίκλεια.

— Κοπέλλα μου, σκέφθηκες ἀλήθεια ἔναν-ἐξυπνο τρόπο γιά νὰ γλυτώσης. Τὸ γράμ-μα όμως αὐτὸ τὸγραψε ἄλλος, ὁχι ἡ βα-σίλισσα!...

— Δεν ἀναγνωρίζεις τὸ γράψιμο τὴς Περί-σιννας; ρώτησε ἡ Χαρίκλεια. Δεν βλέπεις τὴ βασιλικὴ αἰθιοπικὴ γραφή;

— Αὐτὴ τὴ γραφή μπορεῖ νὰ τὴν μιμη-θῇ κί' ἄλλος. Δεν ἀναγνωρίζω τίποτα. Κί' οὔτε ήταν ποτὲ δυνατόν ν' ἀποκτήσω ἐγὼ κόρη ξανθεῖα καί λευκή... Ντροπὴ νὰ φοβά-σαι τόσο τὸ θάνατο!...

— Στάσου, βασιλῆ! εἶπε ἡρμα ἡ κο-πέλλα. Τὴ γραφή μπορεῖ κί' ἄλλος νὰ τὴ μιμηθῇ. Αὐτὰ τὰ κοσμήματα όμως; Καί πρὸ πάντων αὐτὸ τὸ δακτυλίδι;

— Έβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο της τὰ κοσμήμα-τα, πού είχε σώσει μέσα ἀπὸ τὸςους κιν-δύνους. Τάδειξε στὸ βασιλιά καί πρὶν πολὺ τοῦ έπέστησε τὴν προσοχή σ' ένα δακτυλί-δι με τὴ βασιλικὴ σφραγίδα.

— Ο Ύδασις κλονίστηκε.

— Μά τὸν Ἥλιο, αὐτὸ τὸ δακτυλίδι τὰ-δωσα ἐγὼ στή γυναίκα μου τὴν ἡμέρα τὸν ἀρραβάνων μας. Μοῦ εἶπε ὅτι τὸ είχε χά-σει.

— Τὸ εἶχε δώσει στήν κόρη της. Κί' ἡ κόρη της στὸ φέρνει τώρα, πατέρα. Καί φαντάζεται πὼς γιά ἀντάλλαγμα ἐσὺ θά τὴς χαρίσης τὴ ζωὴ της.

Ἡ Περίσιννα στεκόταν ἀκίνητη σάν ἄγαλ-μα. Έβασε ὅλη της τὴ θέλησι, ὅλη τὴ δύ-ναμι γιά νὰ σταθῇ ὀρθία, γιά νὰ μὴ λιπο-θυμήσῃ.

— Ο Ύδασις κύτταζε τώρα τὴν κόρη του με ἀφάνταστὴ ταραχή. Γελαστή, θορραλέα ἡ Χαρίκλεια προχώρησε καί στάθηκε μπρο-στὰ στή μητέρα της. Ἡ ὠνὴ της ἀκούστη-κε, πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνηση:

— Μανὰ! Τόσα χρόνια περιμένα τὴ στι-γμὴ πού θά μ' ἔσφιγγες στήν άγκαλιά σου. Ἐσὺ όμως ἀργεῖς...

— Παιδί μου! Παιδί μου! πρόφερε ἡ δύ-στυχη μάνα.

Τὰ χέρια της ἀπλώθηκαν κί' ἀντὶ ν' ἀγ-καλιάσουν τὴν κοπέλλα, φάνηκαν νὰ ζητά-νε βοήθεια. Λίγο ἀκόμα καί θά σωριάζόταν κάτω ἀναίσθητη. Ἡ Χαρίκλεια όμως πρὸλα-δε καί τὴν κράτησε στήν άγκαλιά της. Τ' ἀναφυλλτὰ τράνταζαν τὰ κορμιά τους.

— Ο Ύδασις με κόπο συγκρατοῦσε τὸ σαγόνι του πούτρεμε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος...

Παρακολουθήστε ἀπὸ τὸ πανηγυρι-κὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αὐτὴς τὴς ἑβδομάδος (σελ. 17) τὴν πρωτο-τυπῃ έρευνα. πού θ' ἀόιση ἔποχή με τὸ συναρπαστικὸ ἔνδιαφέρον της:

Η ΠΕΘΕΡΑ
διὰ μέσου τῶν αἰῶνων!..

Πρόκειται γιά μιά ἱστορικὴ ἐπισκό-πησι ἑξαιρετικῶς ἔνδιαφέροντος ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Ὀμήρου μέχρι σήμερα με τὴς παραδόσεις, τοὺς θούλους, τὴς παροιμίες, τ' ἀνέκδοτα, τοὺς σατυρι-κοὺς στίχους καί τὰ ἐπιτύμβια γιά τὴν Πέθερα.

«ΡΟΥΣΑΛΙΑ» ΚΑΙ «ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ»

Πὼς γιόρταζαν οί Ἀθηναῖοι τὴν τρίτη μέρα τοῦ Πάσχα

Μα ἀπὸ τὴς παλιές ἀθηναϊκές γιορτές, πού διατηρήθηκε ως τις ἀρχές τοῦ αἰῶνα μας, ήταν καί τὸ πανηγύρι, πού γινό-ταν κάθε χρόνο στὸ Θησεῖο, τὴν τρίτη ἡμέρα τὴς Λαμπρῆς. Ἡ γιορτὴ αὐτὴ στὰ χρόνια τὴς Τουρκοκρατίας, λεγόταν Ρου-σάλια καί κατόπιν, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τὴς Ἑλλάδος — πού γιορταζόταν ἐπίσης ταχτικά, κάθε χρόνο — οί ἐφημερίδες καί οί χρονικογράφοι τὴς ἑποχῆς τὴ βάφτισαν με τὸ ἀρχαῖοπρεπο ὄνομα τῶν Παναθηναίων.

Τὴν τρίτη, λοιπόν, ἡμέρα τὴς Λαμπρῆς, ὁ-λόκληρη ἡ μικρὴ τότε Ἀθήνα, σὺν γυναί-καί τέκνοις, μαζεῦόταν στήν πλατεῖα τοῦ Θησείου καί στοὺς γύρω λόφους — τὴν Πνύ-κα, τοῦ Φιλοπάππου, τὸ λόφο τῶν Νυμφῶν — καί ἀφού ὅλοι τῶρριχναν στὸ γλέντι καί στὸ χορὸ, ἀνέβαιναν τὴς ἀπογευματινῆς ὥρας στήν Ἀκρόπολι. Ἦταν μιά εὐλαδική παρέλασι καί ένα προσκύνημα τῶν ἀθανάτων μνημείων, ἀ-φιερωμένη — καθὼς ἔγραφε σύγχρονος χρονικογράφος — στήν «ἀγείρω μνη-μῶν ἐνδόξων ἡ-

Πετοῦσαν τρεῖς φορές ψηλά τὸ ἀρσενικὸ παιδί κί' εὐχόντουσαν σὲ κάθε πέταγμα στὸν ἄερα νὰ γίνῃ «ἀντρεῖωμένο»...

μῶν προγόνων». Στὸ πανηγύρι αὐτὸ δεν ἔλειπαν καί τὰ θεάματα. Καί ἐνῶ, με τοὺς ἤχους τῶν ζουρνᾶδων καί τῶν νταουλῶν, πα-λαιότερα, καί κατόπιν με τὴ στρατιωτικὴ μουσική, χόρευαν οί Ἀ-θηναῖοι τὸ συρτὸ καί τὸν καλαματιανὸ, μερικοὶ ἀκροβάτες ἐδει-χναν τὴν τέχνη τους μ' ἐπικίνδυνα πηδημάτα, καί ἄλλοι με ἀρκού-δες καί μαϊμούδες, διασκεδάσαν τὸν κόσμο. Δεν ἔλειπαν ἀκόμα καί οί ὑπαίθριοι ῥήτορες, πού ἔβγαζαν συνεχῶς λόγους, κοντά στους μικροπωλητές, πού διαλαλοῦσαν τὸ ἐμπόρεμά τους.

Στὴν πλατεῖα τοῦ Θησείου, σὲ μεγάλη, τραπέζια, ἔτρωγαν οί συντεχνίες καί σὲ ἰδιαίτερο ὁ δήμαρχος με τὸ δημοτικὸ συμβού-λιο. Τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ὄθων με τὴν Ἀμαλία καί ἀργότερα ὁ Βα-σιλιάς Γεώργιος, στὰ πρώτα χρόνια τὴς βασιλείας του, κατέ-βαιναν πάντοτε γιά «νὰ τιμήσουν τὴν ἑορτὴν διὰ τὴς παρουσίας τῶν».

Μιά ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα, περιγράφοντας τὰ «Παναθηναία» τοῦ

1884, ἀναφέρει πὼς τόσοσ ήταν ὁ κόσμος καί ὁ συνωστισμός γύρω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολι, ὥστε «ἡ δι' ἁμαξῶν συγκοινωνία κατε-στη δύσκολος ἐπὶ πολλὰς ὥρας». Καί προσθέτει ἀκόμα: «Ἀνα τὰ ἀσθενικά δασύλλια, είχαν στήθῃ τράπεζαι, νεδμητον καφενεῖον «ἡ φυλακὴ τοῦ Σωκράτους», ἐτελεῖ τὰ ἐγκαίνια του, τὸ κρυνερί ἐδούλευεν, οί στραγαλοπῶλαι ἐπαρουσίαζον τὰς πυραμίδας τῶν καί τὰ σπογγοειδῆ πορτοκάλια ἀνεμίνυνον τὴν χρυσοειδῆ τῶν ἐμφάνι-σιν με τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας καί τὸν παχὺν κονιορτόν».

Στὰ χρόνια τὴς Τουρκοκρατίας, ἡ γιορτὴ τῶν Ρουσαλίων ἀρχίξε τὸ πρωί. Ἀπὸ τὰ χωριά τὴς Ἀττικῆς κατέβαιναν με ζουρ-νάδες καί τύμπανα οί χωριάτες καί γύριζαν τ' ἀρχοντικά τὴς Ἀ-θῆνας, τραγουδώντας στήν αὐλόπορτα τραγούδια ἀφιερωμένα στήν κυρά τοῦ σπιτιοῦ. Ἐπειτα, ὁποῖο μικρὸ ἀρσενικὸ παιδί βρίσκαν στήν αὐλὴ τοῦ ἀρχοντοσπιτιοῦ, τὸ πετοῦσαν τρεῖς φορές ψηλά καί εὐχόντουσαν σὲ κάθε πέταγμα στὸν ἄερα νὰ γίνῃ «ἀντρεῖωμένο». Ἄμα τελειῶσαν οί ἐπισκέψεις στ' ἀρχοντοσπίτια, οί «Ἀλδανόφωνοι χωρικοὶ τὴς Ἀττικῆς» πῆγαιναν στήν πλατεῖα τοῦ Θησείου, όπου τὸ ἔστρωναν στὸ φαγοπότι καί στὸ χορὸ.

Τὸ ἀπόγευμα, μαζεῦόντουσαν στὸ Θησεῖο καί οί Ἀθηναῖοι.

Ἄλλ' ἡ γιορτὴ αὐτὴ τῶν Ρουσαλίων, πού γιορταζόταν μ' ὅλη τὴν ἐπισημότητα ως τις ἀρχές τοῦ αἰῶνα μας, ἔχει πολὺ βαθύτερα τις ρίζες τὴς ἀπὸ τὰ χρόνια τὴς Τουρκοκρατίας. Φθάνει ὡς τὸ Βυζάντιο καί παλαιότερα ἀκόμα, ὡς τὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα. Σάν συνέχεια κάποιας γιορτῆς τῶν ἀρχαίων, ἀφιερωμένης στήν ἀνοιξί καί στὰ λουλούδια της. Ἰσως γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία προστάθηκε πολλές φορές νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ὅπως καί τὰ Κούλουμα — ἄλλη εἰδωλοατρικὴ γιορτὴ — χωρὶς όμως καί νὰ τὸ πετύχη. Οί Ἀθη-ναῖοι ἐπιμένανε νὰ τὴ γιορτάζουν.

Τὴ γιορτὴ τῶν Ρουσαλίων — δηλαδὴ τῶν ρόδων — τὴ συναν-τοῦμε στὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους. Ἦταν μιά εὐ-θυμὴ συγκέντρωσι, στήν ἀρχὴ τὴς ἀνοιξῆς, όπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γλέντι, οί δάσκαλοι καί οί Ρωμαῖοι σπουδαστές, ἀπαγγέλλανε διαφόρους λόγους, τὴς λεγόμενης ἀκροάσεως.

Τὸ ἔθιμο αὐτὸ τὸ διατήρησαν καί οί Βυζαντινοὶ καί οί χρονι-κογράφοι τοὺς ἀναφέρουν συχνὰ τὰ Ρουσαλῖα ἢ Ρουσαλῖα ὡς «παλαιὸν ἔθος καί πανηγύριον ἀλλόκοτον μετὰ τὸ Ἅγιον Πα-σχα», ἡ ὁποία περνοῦσε «ἐν παιγνίοις καί χοροῖς» καί ήταν ἀφιε-ρωμένη στὴ μνήμη τῶν προγόνων.

Ἐτσι, οί Ἀθηναῖοι, ἀνάμεσα στοὺς αἰῶνες καί τοὺς κατακτη-τές, ἐφύλαξαν τὴ γιορτὴ τῶν Ρουσαλίων καί τὴν καθιέρωσαν καί μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τὴς Ἑλλάδος, ἀδιάφορο ἀνὸς οί ἐφη-μερίδες τοῦ περασμένου αἰῶνα τὴς ἔδωσαν τ' ὄνομα τῶν ἀρχαίων «Παναθηναίων». Διατήρησαν ἀκόμα οί Ἀθηναῖοι καί τὸν εὐθυμο καί λαϊκὸ χαρακτήρα τὴς γιορτῆς καί τὴς συνη-θείας της. Δεν ἔλειπε ἀπὸ τὰ νεώτερα Ρουσαλῖα ἡ Παναθη-ναία, καί ὁ ὑπαίθριος ῥήτορας.

Μιά ἐφημερίδα τοῦ 1865 μάς πληροφορεῖ, ὅτι «... μολον-ὅτι ἡ ἡμέρα τὴς γιορτῆς τῶν Παναθηναίων (6 Ἀπριλίου) ἦτο ἀθλία, διότι ἔπνεε σφοδρὸς βορρᾶς, ἐν τούτοις, πλῆθος λαοῦ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων καί ὁλῶν τῶν τάξεων τὴς κοινωνίας, συνέτρεψε μετὰ μεσημβρίαν περὶ τὸ Θησεῖον καί συνεπικυνοῦτο ἐν τῇ Ἀκροπόλει. Ἄμα συνηροῖσθη ἱκα-νὸν πλῆθος, ὁ λόγιος κ. Α. Μαυροκεφάλος παρέσκευασε δια-λακωνικῆς ἀγορεύσεως του, πολυάριθμον καί ἐκλεκτὸν ἀ-κροατήριον καί παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν μυθώδη εὐγλωττίαν τοῦ δημοτικοῦ ῥήτορος, κ. Ν. Παντελεόντος».

Καί συνεχίζει ἡ ἐφημερίδα τὴν περιγραφή ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ «μυθώδους εὐγλωττίας» κ. Παντελεόντος, ὁ ὁποῖος μι-λήσε ἐπὶ... «τρεῖς συνεχεῖς ὥρας», περὶ πολιτευμάτων, εὐσε-βείας, βαρβαρότητος, πολιτισμοῦ, ἱερὰς συμμοχίας, ἱερο-δικεῖων, ἀνατροφῆς, διασεισεως τυραννικῶν ζυγῶν, δικηγο-ρικῶν ψευδολογιῶν, μορφώσεως χαρακτήρων, βουλευτῶν κλπ.). Καί θά... συνέχισε, ἀσφαλῶς, ἀν δεν ἔφθανε ἐκείππος ὁ Βασίλειος Γεώργιος καί διέκοπτε τὸν ῥήτορα...».

Μιά ἄλλη ἐφημερίδα (τοῦ 1874) διαμαρτύρεται γιά τὴ γιορτὴ τῶν Παναθηναίων ἔχει χάσει τὴν ὠραϊότητα καί γραφικότητα πού εἶχε τὰ προηγούμενα χρόνια καί ἀποδίδει τὴν αἰτία στίς... κυρίες τὴς ἐποχῆς καί στὸ ντυσιμὸ τους... «Τὸ χάρειν ἔνδυμα τὴς συνοι-κίας τοῦ Ἀγίου Φιλίππου καί τὴς Βλασσαρούς, γράφει ἡ ἐφημε-ρίδα, ἀντεκατέστησε τὸ ἄχαρι καί κακοζήλον ἔνδυμα τῶν Φραγ-κῶν. Ἐκεῖ όπου ἔχορευον οί λιγυροὶ Ἀρβανιτοπῶλαι με τὸ ἀπλου-στάτον αὐτὸν ἔνδυμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὑπεφαίνοντο καί ἐχακρατῇ-ρίζοντο ὅλαί αἱ γραμμαὶ τοῦ ὠραίου αὐτῶν σώματος, σήμερον πε-ριπατοῦν γυναῖκες τῶν ὁποίων ἡ ἔνδυμασία ὁμοιάζει κώδωνα, ἔσθων τὸν ὁποῖον κινεῖται πῶδες τινές. Οὐδεμία χάρις περὶ τὸ σῶμα, οὐδεμία κίνησις. Ἀπὸ ἐπάνω ἔως κάτω, μιά κίνησις γίνε-ται σαρῶ μεταξὺ τῶν, βαμβοκερῶν καί παντός εἶδους ὑφασμάτων. Αἱ λοιπαὶ χαριτες πού... Αὐτὸς είναι ὁ λόγος ἕνεκα τοῦ ὁποῖου δεν ὑπανδρεῖνται πολλὰ νεανίδες...».

Εὐτυχῶς, πού αἱ «σημερινὰ νεανίδες» ἔχουν κόψει ἀρκετὰ τὴν οὐρὰ τοῦ φορέματός τῶν, ὥστε οἱ νέοι νὰ μποροῦν ἀφοβα νά... πλησιάζουν... Μόνο πού δεν ζῇ τώρα ὁ διαμαρτυρούμενος δημοσιο-γράφος τοῦ 1874, γιά νὰ θαυμάσῃ καί νὰ...εὐχαριστήθῃ... Ε. Κ. Σ.

Η σύζυγος πρέπει να του σερβίρει πριν από το γεύμα, μία βραστή σαλάτα, που θα του κόψει την όρεξη...

Μή δολοφονήτε τον ΑΝΤΡΑ ΣΑΣ!

Ποιά είναι τα χρέη μιας καλής σύζυγου, που δεν φιλοδοξεί να μείνει χήρα;

Αν υπάρχουν πολλοί άνδρες, που πεθαίνουν πρόωρα, ή ευθύνη δεν βαραίνει κανέναν άλλον, από τις γυναίκες τους! Αυτά, τουλάχιστον, βεβαιώνουν, με όλο το κύρος της αυθεντίας και της πείρας τους, ο' αυτά τα ζητήματα, οι στατιστικές υπηρεσίες των διεθνών ασφαλιστικών εταιριών.

Όπως καταλαβαίνετε, κανείς άλλος από τις ασφαλιστικές εταιρίες δεν ενδιαφέρεται περισσότερο για την παράταξη της ζωής του πελάτη τους, που συνεπάγεται παράταξη της καταβολής των ασφαλισμάτων! Και κανείς άλλος δεν ξεφαντίζει καλύτερα τις αιτίες ενός θανάτου, από την ασφαλιστική εταιρία, με την οποία ο μακαρίτης είχε συνάψει ασφαλεία ζωής. Τα συμπεράσματα, λοιπόν, στα οποία έχουν καταλήξει, είναι αδιάβλητα από πάσης πλευράς...

«Οποιοσδήποτε είναι παχύς, ζει πολλά χρόνια». Αυτό είναι το πρώτο βασικό αξίωμα, που επεβεβαιώσαν οι στατιστικές παρατηρήσεις των ασφαλιστών.

Οι γυναίκες, στην προσπάθειά να διατηρήσουν την κομψότητά τους, δεν παραλείπουν να ελέγξουν τακτικά το βάρος τους. Το αποτέλεσμα είναι να βγαίνουν κερδισμένες, τόσο οι όμορφές τους, όσο και η υγεία τους. Διατυγχάνω, όμως, η μόδα της γυναικείας συζυγίας δεν είναι καλή για το ισχυρό φύλο. Και οι περισσότερες συζυγοί, όχι μόνον αφήνουν τους άνδρες τους να παχύνουν, χωρίς να επεμβαίνουν, αλλά και συντείνουν οί ιδίως ο' αυτό, με τα φαγητά και τα γλυκίσματα που τους ετοιμάζουν.

Χωρίς να το φαντάζονται, διαπραττουν έτσι ένα έγκλημα. Στο υπερβολικό πάχος, έχουν την άρπαχική τους ή μεγάλη πίεση, ή αρτηριοκλήρωση και οι παθήσεις των στεφανιαίων αρτηριών. Τα εξαιρετικά σωματώδη άτομα έχουν επίσης προδιάθεση για τις χρόνιες ασθένειες των νεφρών, του ήπατος και της χοληδόχου κύστεως, καθώς ακόμη και για τον διαβήτη, την αρθρίτιδα και την κήλη.

Η παχυσαρκία δεν είναι κληρονομική. Είναι, πριν απ' όλα, μία κακή συνήθεια, που μεταδίδεται από το ένα στο άλλο μέλος της ίδιας οικογένειας. Αν είναι όλοι παχύσαρκοι σε μία οικογένεια, είναι έπειδη παρ' όλην περισσόπου απ' όση απαιτεί ο οργανισμός τους και, κυρίως, πολλά ζωρικά και πολλά γλυκίσματα.

Όσο περνάν τα χρόνια, ο παχύσαρκος συζυγός παχαίνει πιο πολύ, γιατί τρώγει ακόμη περισσότερα, μολονότι έχει ανάγκη λιγότερης τροφής από πριν.

Στην περίπτωση αυτή, το πιο άπλο για την συζυγό του, είναι να

τόν σώση από τα δύσκολα έπακόλουθα, σερβιροντάς του πριν από το γεύμα μία βραστή σαλάτα—τροφή με λίγες θερμίδες, αλλά πλούσια σε βιταμίνες—που θα του κόψει λίγο την όρεξη, και αντικαθιστώντας, στο τέλος του γεύματος, τα γλυκά και τις κρέμες, που έχει εκείνος συνήθει, με λίγα φρούτα.

Συχνά, επίσης, η παχυσαρκία είναι το αποτέλεσμα μιάς ανώμαλης ψυχικής καταστάσεως. Έχει παρατηρηθεί, πως ώρισμα πρόσωπα τ'όχιουν στο πολύ φαγητό, όταν τους συμβεί μία αίσθηματική απογοήτευση ή όταν θέλουν να ξεφύγουν από μία νευρική υπερδιέγερση.

Η σύζυγος εκείνου, που η λαιμαργία του προέρχεται από μία ψυχική ανωμαλία, οφείλει να δημιουργήσει γύρω του μία τέτοια ατμόσφαιρα, που να τον καταπραύνει. Με την τρυφερότητα και την κατανόηση, που θα δείξει, θα μπορέσει να καταστείλει μία πείνα, που η φύσις της δεν είναι παρά καθαρά νευρική.

Φυσικά, δεν είναι εύκολο να ξεαναγκάσει μία γυναίκα τον άνδρα της ν' αλλάξει συνήθειες από τη μία μέρα στην άλλη. Ούτε μπορεί ένας άνθρωπος να χάσει σε δέκα ημέρες τα δέκα κιλά περιττού λίπους, που απέκτησε σε δέκα χρόνια. Σ' αυτή την προσπάθεια, που είναι χρέος για κάθε καλή σύζυγο, χρειάζεται, προ παντός, ουστημα και υπομονή.

Η παχυσαρκία δεν είναι το μόνο, που πρέπει, όχι απλώς να τον συμβουλευθεί, αλλά και να τον ξεαναγκάσει να απορρίψει. Οι παθήσεις της καρδιάς και της κυκλοφορίας του αίματος, που τόσο συχνά οδηγούν στον πρόωπο θάνατο έναν άνδρα επάνω στην ακμή της δραστηριότητάς του, οφείλονται ακόμη, εκτός από την υπερβολική ή ακατάλληλη τροφή, στην συνεχή και εξαντλητική εργασία, που οδηγεί στην υπερκόπωση.

Πολλές γυναίκες αδιαφορούν για το αν ο άνδρας τους εργάζεται περισσότερο απ' όσο του επιτρέπεται η υγεία του, αρκεί η δουλειά του να τους εξασφαλίσει την οικονομική άνεση ή την κοσμική επιτυχία. Και όσες, όμως, δεν έχουν τον δολοφονικό αυτό ενθυσιασμό, δεν φαντάζονται το τραγικό αποτέλεσμα, που μπορεί να έχει μία χωρίς μέτρο κατανάλωση των ζωικών δυναμικών του αγαπημένου τους προσώπου.

Εκτός των άλλων, η υπερβολική κουράση προκαλεί συχνά την υπερδιέγερση των νεύρων. Και η υπερδιέγερση των νεύρων, κάνει τον άνθρωπο ευκολότερα υποκείμενο σε ώρισμα άτυχηματα, καθώς και σε ώριμους ασθένειες. Έχει παρατηρηθεί, πως σε μία αρκετά χαρακτηριστική αναλογία, τα τροχαία ατυχήματα έχουν τα θύματά τους μεταξύ των νευρωτικών ατόμων, που δεν διαθέτουν την ψυχραιμία να ν' απορρύνουν τον κίνδυνο, μόλις τον αντιληφθούν. Άλλα και στα εργατικά ατυχήματα ο κύριος παράγων είναι συχνά τα έλλειψης γαλήνης και ψυχικής ισορροπίας.

Για να συνοψίσουμε, λοιπόν, τέσσερα είναι τα βασικά χρέη μιάς συζυγίας, που δεν βιάζεται να... γίνι χήρα:

Πρώτον, να παρακολουθεί το βάρος του συζυγού της, με την ίδια ευσυνείδηση που παρακολουθεί και το δικό της, και, αν αντιληφθεί πως έχει τάσι για το πάχος, να του αλλάξει με προσοχή και με ουστημα το διαίτολόγιο.

Δεύτερον, να τον υποχρεώνει να υποβάλλεται, τουλάχιστον μία φορά τον χρόνο, σε γενική ιατρική εξέταση.

Τρίτον, να τον ενθαρρύνει στη δουλειά του, αλλά συγχρόνως και να τον εμποδίζει με καλό τρόπο να εργασθεί παραπάνω από ένα λογικό όριο.

Τέταρτον, να φροντίζει ώστε το σπίτι της να είναι μία όασις ευτυχίας και γαλήνης, όπου εκείνος να βρίσκει μία αληθινή ξεκούραση μετά τους κόπους της ημέρας.

Ετσι, και η ίδια θ' αρνηση να φορέσει τα μαύρα, και οι ασφαλιστικές εταιρίες θα εισπράττουν για πολύ περισσότερα χρόνια τα ασφαλιστήριά.

Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ ΤΟΥ ΝΤΟΥΤΣΕ

Η άλλοτε αγαπημένη του Μουσσολίνι, Γαλλίδα δημοσιογράφος Μάγδα Φοντάν, μετά τον πόλεμο καταδικάστηκε από τους συμπατριώτες της ως συνεργάτης των Γερμανών. Τώρα, η προκάτοχος της Κλάρας Πετάντσι, στην καρδιά του «Ντούτσε» ανοίγει ένα μπάρο στο Παρίσι, στο οποίο προσέλαβε ως σερβιτόρες τις γυναίκες, που της χρησιμοποίησαν ως δεσμοφύλακες στη φυλακή της!

ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΙΕΡ

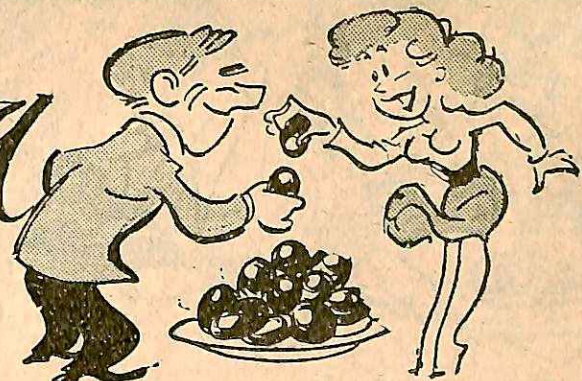
Ο κόσμος ολόκληρος παρακολουθεί με θαυμασμό την προσπάθεια του Γάλλου αδέλφου Πιέρ να εξασφαλίσει μία στέγη στις άστεγες οικογένειες της Γαλλίας. Τα μικρά και άνετα σπιτάκια, που χτίζει με τα χρήματά του, συγκεντρώνουν από τους ερανοφίλους του, ξεφουτρώνουν παντού! Ο αδέλφου Πιέρ όμως δεν φροντίζει μόνο για την συγκέντρωση χρημάτων, αλλά και παρακολουθεί το χτίσιμο των σπιτιών του, συχνά δε παίρνει ο ίδιος μέρος σ' αυτό.

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΕ ΣΥΝΟΛΕΙΑ!

Σ' ένα από τα προάστια του Λος Άντζελες της Καλιφορνίας τα παιδιά τα συνοδεύουν ελάχως, στο σχολείο ένοπλοι αστυφύλακες. Αυτό συμβαίνει, γιατί έδραπέυσε απ' το ζωολογικό κήπο ένας πάνθηρας, που δεν κατάφεραν ακόμη να πιάσουν οι φύλακες του κήπου.

Αναστάσεως ημέρα

Το «Χριστός Άνέστη» πάλι, τέτοιες μέρες, αντηχεί και βαθεία μέσ' στις καρδιές μας χαμοσύνως (ἀπηχεί).

Αντημένος, επομένως, δεν μπορεί ν'άναι κανείς κι' αν πονά κι' αν υποφέρει και μοχθή ολόχρονος κι' αν συμβαίνει αυτά τα χρόνια τα σκληρά και τα (στραβά) και τον τάραχον ακόμα των...παθών του να τραβά!

*

Χαρωποί, λοιπόν, οι πάντες την Άνάστασι γλεν- (τῆστε)

να σ'ας φύγουν απ' το νου σας τα φαρμάκια σας, οι (θλίψεις,

κι' ο ιδρώς μη σ'ας μουσκεύει, με την έννοια και τη (ἀνέμω,

δτι τάχει η' ανθρωπότης στον αιώνα μας...μουσκεύει, (αυξάνουν, όσο πάνε, τ' αθεράπνευτά της χάλια

κι' ο νουνιάς τάχει σαστίσει κι' έχει χάσει τα πα- (σχάλια!

*

Πάσχα μέγιστον σημαίνει, το τερπνόν και των πι- (στών)

και ξεχάστε, μισθωτοί μου, τις μανούδρες των μι- (στών!

Κι' αν τα φέραν οι καιροί (στών)

δ καθένας σας να φέγγει σαν το Πάσχα τό...κερ- (τό επίδομα του Πάσχα πάρτε σήμερα, παιδιά,

και μ' αυτό σας το δωράκι (πάρτε κ'άνα... τζιεράκι

και μη βάζετε μαράζι στη δική σας τήνη...καρδιά!

*

Πανηγύρεως ημέραν όλοι κι' όλες λαμπρυνθήτε (τιρία

κι' όλοι, πλούσιοι και κροίσσοι, φτωχαδάκια και μι- (ποτήρια!

Όλα... ρόδινα μπροστά του, μ' άλλα λόγια, δηλαδή, (καθένας απ' τα δη

κι' απ' το λείπει απ' το τραπέζι ο άμνος ο «εψημένος» (κι' ο ροδοκοκκινισμένος,

επειδή μεγάλη άκρίβεια δέρνει φεύ! και τους ά- (μνούς

κι' η τιμή των ανελήφθη, προ πολλού, στους σύ- (ραγούς!

*

Το Χριστός Άνέστη πάλι αντηχεί σε κάθε τάξ- (κι' όπως πάντοτε, και φέτος ο πολίτης θα ντυτάξ

απ' το νου του να πετάξει (τη φουρτούνα που τον δέρνει,

φασαρίες, γκρίνιες, ύψωμους, αναδουλειές (και παρ' ό,τι μετά βίας... «βόλτα, σήμερα, τα φέ- (ρετε»,

δπωσδήποτε θα κάνει και δυο-τρείς γυροβολιές! (Τον λεβέντικο χορό του, εν όλίγοις, θα τον στήση

και το έθιμο του Πάσχα και το γλέντι...θ' αναστήση!

*

Τις παλινές τις παραδόσεις εύλαβως να τις τηρήση (κι' έντελως θα συγχωρήση

τους έχθρους του τους πολλούς (κι' όλους τους άμαστωλούς!

Και μ' αυτή την ευκαιρίαν ασφαλώς θα πη τό: (Αφες

τ' ανομήματα της Ούλεν και της Πάουερ τις γκά- (φες,

μολονότι και οι δυό τους μού αλλάζουν τον πατέρα (και, στην κυριολεξία, με...σταυρώνουν κάθε μέρα!

*

Η Άνάστασις σημαίνει! Και της χώρας μας τα (πλήθη

τις ποικίλες άδικίες θα τις... θάβουνε στη λήθη! (Το «άφιεγται» σας όλες οι γνωστές οι άμαρτίες,

ο πολίτης θα τονίση και στις γραφειοκρατίες, (αν και μήνες κάθε μιά σας και χρονάκια με παι- (δεύει,

με χατόσημα κι' αιτήσεις και με ναύλα με ξεδεύει... (Με ταράζει με το «πέραν την Τετάρτη, το Σάββατο»,

με το δίπλο το γραφείο, με το πάνω, με το κάτω (και παρ' όλη, τέλος πάντων, την πολυχρονή μου (μπάφα,

απ' τον... Άννα, κάθε μέρα, με τραβά στον...Καί- (άφα!

*

Η φυλή μας η γενναία και χωρίς υπερβολή, (μεγαλόφυχη φυλή,

δλωφύχως δίνει σ' όλους της άγάπης το φιλή! (Και μπορεί, εκτός των άλλων, των πολλών και δια- (φόρων

να ξεχάσει και το μίσος ξαντιον των ξεφόνων, (που σε κάνουν, φίλτατέ μου, λόγω των «συνθετι- (κών»

συνεχώς κι' ακαταπαύστως νάχης... «δείπνον μυ- (στικόν»!

Άλλ' εκτός αυτού, συνήθως, σε βουτούν απ' το (γιακά σου,

για τα φορολογικά σου (κι' αν δεν έχεις να ξεφλήσεις τα φορογραμμάτιά (σου,

τότε, πλέον, βάδουν κληρον, ως και στα... ιμάτιά (σου!

*

Άναστάσεως ημέρα επί γής ξανασημαίνει (και σημαίνει κατά βάθος,

δτι πρέπει ν'άναι όλοι μεταξύ τους μονοιασμένοι (και ν' αφίσουν κατά μέρος τη φοβέρα και το πάθος! (Συνεπώς κι' εσείς, Μεγάλοι και τρανοί στη σφαίρα (τουτη,

σταματήστε, για μιά μέρα, να γινώσαστε... μπα- (ρούτε.

*

Δημονήστε τα παληά (κι' ανταλλάξτε μεταξύ σας της άγάπης τα φιλή!

Δώστε τόπο στην όργη σας και συγχώρεσι συνάμα, (για να λήξη, επί τέλους, το ανθρωπινό τό...δράμα!

Πασχαλίες η' ανθρωπότης να μυρίση εδώ και πέρα (κι' όχι μύρα... κοβαλίον ν' άναπνήσκει κάθε μέρα! (Μ' εύθυμία κι' ήρεμία κάθε χώρα να πασχίση

δικώς υπόμπετες και κανόνια και χωρίς φωτιά και (λαύρα

και τ' αυγά και τα καλάθια, του λουτού, να μη τα (χάση

και να μη τα «βάψη μαύρα»!

*

Άναστάσεως ημέρα, δίχως έσοκα λιμά, (ξημερώνει και προβάλλει — αναγνώστες μου και (φίλοι —

κι' η φυλή μας η γενναία, που συνήθως πολεμά (με χαμόγελο στα χείλη,

με το ίδιο χαμόγελο κι' εν ειρήνη προχωρεί (και τον Ήντεν συγχωρεί,

μολονότι, όπως λένε, μάς την έκανε «κοπάνα» (ο μυλόροδος παραδόξως

κι' έννοις αντί τού...μάννα (να μάς δείξη τη κολή του και να μάς ποτίση...όξος!

*

Μά, χωρίς πολυλογία και χωρίς πολλές κουβέντες, (της Ελλάδος οι λεβέντες,

που των Άγγλων συγχωρούν (την ανέλιπτον κακία,

παραλλήλως δεν μπορούν (ν' την Κύπρο μας να βλέπουν νάναι ξένη άποικία!

Όχι κύριοι! φωνάζουν οι λεβέντες του Σαραντά (κι' αγωνίζονται με πίστι και θα κάνουνε τα πάντα,

τροκειμένον το παιδί της ν' αποδόσσουνε στη μάννα (αι στην Κύπρο να σημαίνη Άναστάσιη καμπάνα!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΟΙΣΒΙΟΣ

«Πάσχα έν χαρά άλλήλους περιπτυζώμεθα...»

Εύφρανθώμεν λαοί!...

Πάσχα λύτρον λύπης

Ἀπαλή πασχαλιάτικη μέρα. Γαλαζίος οὐρανός, ἀσφαλκό- τη θάλασσα, πασχαλιές καὶ βιόλες ἀρωματίζουν τὴν ἀτμό- σφαιρα.

Ὅργιζέι ἡ γλυσίνα, χαμο- γελούν στὸ πρῶτο τους ἀνοι- γμα, λευκά καὶ κόκκινα τρι- ανταλλά. Ἀνδοχθεὶς ἔγινε ὁ κάθε πόρος τῆς γῆς. Ἀ- σπρά τοσμπιά αἰωροῦνται ἀπὸ τὰ κλαδιά τῆς ἀκακίας.

Αὐθαδέστατο σύμβολο τῆς χαράς, ἡ παπαρούνα, βύθισε τὰ πετάλα τῆς στὰ χρώματα τῆς χαρουργίας καὶ φύτρωσε ἀ- γάμια στὰ στάχυα, στοὺς φράγες, στὰ πεζούλια, στὶς ἀσχάρες τῶν βράχων, παγντοῦ ὅπου βόηκε μιά στέλλα χαμό- κμι.

Κι' αὐτὸ τὸ ταπεινὸ χαμο- μιλιάκι, σεμνὸς πληθὺς τοῦ φυτικού βασιλείου, μικροσκο- πικὸ καθὼς εἶναι, θαρρεῖς πὺς σηκώνεται στὶς ἀκρες τοῦ μί- σχου του, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μέρος του στὴν πανηγυρί.

Σάμπιγγες ἔγιναν τὰ κρίνα καὶ σαλπίζον ἀναστάσιμα. Πολύχρωμη σημαία ἀπλώθηκε σὲ πλαγιὲς καὶ σὲ κάμπους καὶ κυματίζει ἐξορταστικά κάτω ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ ἀνέμου. Πό- ση ποικιλία χρωμάτων γιὰ τὸ κέντημα αὐτῆς τῆς σημαίας... Βιόλες, ἱριδές, ἀσπάλαθοι, πασχαλιές, μαργαρίτες, γαρύ- φαλλα, ἀνεμώνες...

Μόνο ἡ ἀνοιξὶ δίνει τὴν ἐλ- κὴν τοῦ γυρισμοῦ στὴ ζωὴ. Στὴ ζωὴ μᾶς φέρνει τὸ Πά- σχα. Προηγήθηκε ὁ θάνατος. Καὶ πρὶν ἀπ' αὐτὸν, ὁ Γολγο- θὰς. Κάθε ἄνθρωπος, κατὰ ἑ- ναν τρόπο περνᾷ ἀπὸ ἕνα Γολ- γοθὰ. Βαρὺς ὁ σταυρός. Ἀλ- λοι καὶ μόνον στὴ θέα του τσα- κίζονται ἄλλοι λυγίζουν στὴ μέση τοῦ δρόμου ἄλλοι τὸν κουβαλοῦν στὴν πλάτη ὡς τὸ τέρμα τῆς πορείας. Βαδίζουν μὲ πίστι. Κι' ὅσο τοὺς μοτᾷνει

τὰ πόδια ὁ ἀνήφορος, ὅσο τοὺς ταλαιπωρεῖ ἡ δοκιμασία, ὅσο νοιώθουν τὰ καρφιά τῆς κακί- ας καὶ τῆς ἀδικίας νὰ τόσο διαπερνῶν τὶς σάρκες, τόσο δυναμώνει ἡ πίστι τους...

Τίποτα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ γίνῃ χωρὶς αὐτὴν. Ἐμπιστοί, ἐμπαιγμοί, στέφανοι ἐξ ἀκαν- θῶν, τὰ «σταυρωθῆτω» τοῦ ὁ- χλου, οἱ Πιλάτοι ποὺ νίπτον τὰ χεῖρα, οἱ Πέτροι ποὺ ἀπαρ- νοῦνται, ἡ χολὴ καὶ τὸ δέρος...

Ὅλα ἔχουν τὴ μικρὴ ἢ τὴ μεγάλη μερίδα τους στὴν πί- κρα καὶ στὴν δόξην... Ὑπάρ- χει ὁμῶς ἡ πίστι. Ἡ πίστι στὴν ἀνάστασι τῆς ζωῆς ποὺ πέθανε, στὴν ἀνάστασι τῆς κα- λωσύνης, τῆς ἀγάπης, τῆς ἀρε- τῆς, τῆς δικαιοσύνης ποὺ θανα- τώνονται ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν ἀν- θρώπων.

Τὴν πίστι στὴν ἀνάστασι φω- τίζει τὸ Πάσχα. Τὴ φωτίζει τὴν πὶο κατὰλληλῃ ἐποχῇ. Τὴν ὥρα ποὺ ἡ πλάσι λούζεται μέ- σα σὲ φῶτα καὶ ἀρώματα. Θὰ ἦταν δύσκολο νὰ τὴ νοιώσουμε κατὰ ἀπὸ τὴ νεκρωμένη φύσι καὶ τὴν κατῆφεια τοῦ χειμῶ- νικου οὐρανοῦ. Ἐνῶ τώρα...

Τὸ φῶς εἶν' ἐκεῖνο ποὺ δί- νει τὸν πὶο χαρούμενο τόνο τῆς ἡμέρας. Κι' αὐτὸς ὁ ἔκκλησι- αστής, σκοτεινὸς καὶ πένθιμος τὶς ἄλλες μέρες, γιὰ φῶτα μιλά σήμερα...

Ἦταν τόσο κατσοφισμέ- νος τὶς μέρες τῆς ἐβδόμαδος, ποὺ πέρασε... Φωτισμένο βλέ- πει τὰ πάντα σήμερα. Φωτισμέ- νος κι' αὐτὰ τὰ καταχθόνια: «Νὺν πεπλήρωται φῶτος οὐρα- νός τε καὶ γῆ καὶ τὰ κατα- χθόνια». Καλεῖ τὴν Ἱερουσα- λὴμ ν' ἀνοίξῃ τοὺς κρυνοὺς τῶν φῶτων τῆς: «Φωτίσου, φωτίσου ἡ νέα Ἱερουσαλὴμ...». Γιὰ φῶτα μιλά ὁ Ιερέας, ὁ- ταν μὲ τὰ χρυσὰ του ἄμφια, παρουσιάζεται μπροστὰ στὴν

Ῥαῖα Πύλῃ, ποὺ φωτίζεται κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ φῶς τῶν πο- λυελαίων, ἀπὸ τὴ λάμψη τῶν κεριῶν καὶ μᾶς καλεῖ ν' ἀνά- ψουμε τὶς λαμπάδες μας: «Δεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀ- νεσπέρου φωτός».

Τὸ φῶς γίνεται χαιρετισμὸς καὶ ἀνεβαίνει πρὸς τὸν οὐρα- νό. Φῶτα σκορπίζει ἡ ἀνοξιά- τικη μέρα. Οὐτὲ μιά γωνιά ἔ- μπειν σκοτεινὴ, τὸ φῶς κατέ- κλυσε τὰ πάντα. Μέσα ἀπὸ τὰ φῶτα προβάλλει ἡ χαρά...

Ὁ θορύβος συμπληρώνει τὸ φωτεινὸ πλαίσιο μέσα στὸ ὁ- ποῖο τοποθετεῖται ἡ γιορτῇ. Εἶναι τὸ ἄλλο σκέλος τῆς χα- ρούμενης ἡμέρας. Ὁ ἀνθρώ- πος, ποὺ εἶναι ὑψηλὴ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσῃ χαρὰ στὸ σκοτάδι καὶ στὴ σιωπῇ.

Μὴ κυττάξετε τὴ γενεὰ μας ποὺ, κουρασμένη καθὼς εἶναι, μισοκλείνει τὰ μῦτια στὸ πολὺ φῶς καὶ σφραγίζει τ' αὐτιά στὸ θορύβο. Γιὰ τὸν κόσμον τῶν ὑγιῶν, ποὺ δὲν καθήσῃ στὸ πα- σχαλινὸ τραπέζι μὲ τὴν πί- στι στὸ θαῦμα, μὲ τὴν προ- σήλωσι στὴν παράδοσι, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ πανηγυρίσῃ, ὁ θο- ρύβος εἶναι τὸ ἀπαραίτητο στοιχεῖο γιὰ τὴ συμπλήρωσι τῆς χαράς. Ὁ θορύβος εἶναι τὸ πρῶτο, τὸ αὐθόρμητο, τὸ πὶο ἐλλεικρινὲς ἐξέσπασμα τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ παιδί, ποὺ εἶναι ἐλκί- κρινὲς καὶ αὐθόρμητο στὶς ἐκ- δηλώσεις του, βρονάζει ὅταν χαίρεται καὶ ὅταν λυπᾶται. Χτίζονται ἀντιθέτως στὸ γάμο, ἀλλὰ νουεγκία πέφτουν καὶ στὸ θάνατο τοῦ παλλήκα- ρου.

Ἡ πολιτεία ρίχνει τὰ κανό- νια τῆς, τὶς ἡμέρες τῆς μεγα- λῆς χαράς. Ἡ ἐκκλησία ση- μαίνει πένθιμα ἢ χαρούμενα τὰ σημαντὰ τῆς. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ πανηγυρίζει γιμνίζει τὴν πιστότα του καὶ τὸ βροντᾷ.

Γαλήνη ἀναστρεφῇ ἡ θλίψι, ἡ κατῆφεια, ἡ σκέψι, ἡ περιου- λογῇ. Ὁ ἄνθρωπος ὁμῶς, ποὺ γυρίζει πᾶν στὴ θρακίαν τὸν πασχαλινὸ τὸν ἀνιόν, δὲν εἶναι θλιμμένος, οὐτε θέλει νὰ σκε- φθῇ τίποτα, οὐτε τὸν βασανί- ζουν οἱ ἀμφιβολίες καὶ οἱ ἀνι- συχίες τῶν περὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ. Τρῶει αὐτὸς τὴ ρόδινη σάρκα τοῦ θέλεια, πίνει τὸ κεχρημπα- ρι του καὶ πιστεύει στὸ θαῦ- μα. Πιστεύει καὶ σηματοστολι- ζεται, πιστεύει καὶ χτυπᾷ τὶς καμπάνες, πιστεύει καὶ θέλει ν' ἀκούῃ βαρελότα, πιστολιές, κανονιές, πιστεύει καὶ διαλα- λεῖ βελία κι' ἀριστερὰ τὸ «Χρι- στός Ἀνέστη» του.

Εἶναι τὸ πρωτόγονο ἐξέπα- σμα τῆς χαράς. Δὲ μᾶς δίνει συχνὰ ἢ θρησκεία εὐκαιρίες γιὰ τέτοιες ἐκρήξεις. Γρηγο- ρεῖτε καὶ προσεχεσθε, εἶναι τὸ σύνθημά τῆς. Σήμερα ὁμῶς εἶναι μέρα ἐ- ξαιρετέα. Μᾶς καλεῖ καὶ στὴν ἐπιγεια χαρὰ. Μὲ τὴν ἐγκρισί τῆς, μὲ τὴν προτροπὴ τῆς, μὲ τὴν ἐπιταγὴ τῆς ἀκόμα. Μᾶς καλεῖ σὲ ἀγαλλίασι, σὲ χορὸ, σὲ φαγοπότι, στὸ τσουγγρι- σμα τῶν αὐγῶν καὶ τῶν ποτη- ριῶν. Ἀκόμα καὶ σὲ περιπτύ- χεις μᾶς καλεῖ. Ἐτέρπου, χό- ρευε καὶ ἀγάλου Ἱερουσαλὴμ. Πάσχα τερπνόν, πάσχα λύτρον λύπης, πάσχα τὰς πύλας ἡμῶν τοῦ παραδείσου ἀνοίξουν...

Ὅταν τέτοια συνθήματα μᾶς δίδονται ἐκ τῶν ἀνω, δὲν μπο- ροῦμε, νὰ γίνουμε ἀνευλαβεῖς. Εἶναι τόσο βαρὺς ὁ ἀνθρώπι- νος βίος, τόσοι οἱ ἐγνοεῖς, τό- σος ὁ κρυφὸς καὶ ὁ φανερός πόνος, τόσο ἡ κακία ποὺ δη- ληπριάζει, τόσο ἡ μοχθηρία, ποὺ μακραίνει, τόσο ἡ ὁδὸν ποὺ συνθλίβει τὴ ζωὴ... Δὲν τὴν ἔχουμε κλεμένη τὴν χαρὰ τοῦ Πάσχα μας. Ἡ φύσι μὲ τὰ φῶτα, τὰ χρώματα καὶ τ' ἀ- ρωματὰ τῆς μᾶς ἐτοιμάσει τὸ διακοσμο. Μὲ ἀνοίχτες καρδιές καὶ χαρούμενη διάθεσι ὀφεί- λουμε νὰ προσέλθουμε κι' ἐ- μὲς στὸ νοῦ τῆς φύσεως καὶ τοῦ Κυρίου. «Εὐφρανθώμεν, λαοί», εἶναι τὸ σύνθημα τῆς ἡμέρας. Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.

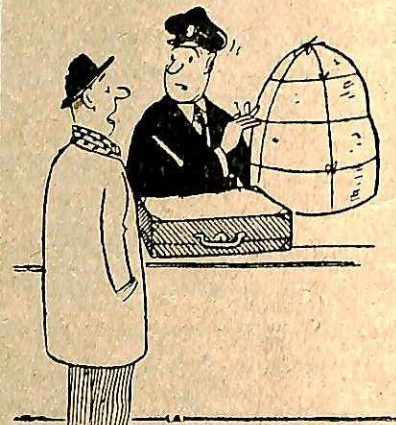

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

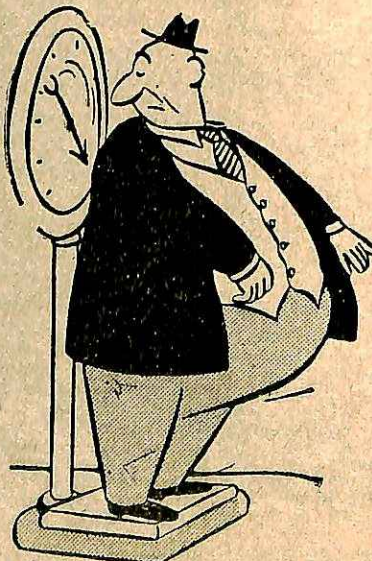
— Πρόσεξε τὸ νυφικὸ μου, καὶ- μένε Κωστάκη!... Μπορεῖ νὰ μοῦ ἑ- ναχρειστῇ!...

(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)

ΤΕΛΟΝΕΙΟΝ

— Μὴν τ' ἀνοίξεις! Ἔχει ἕνα μελίσσι μέσα!...

Ὁ κοίταρὰς ξυριζεται.

ΜΕΝΕΤΕ στὴν ἐξοχὴ καὶ εἰσφινὰ σὰς εἰδοποιῶν ὅτι θάρρη ἡ πεθερὰ σας νὰ περάσῃ μιά-δυὸ μέρες μαζί σας. Ἀμέσως συλλογιζέστε: Τί συμφορὰ!... Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα ὅλα τὰ σατιρικά πε- ριοδικὰ τοῦ κόσμου ἔγραψαν καὶ γράφουν κά- θε τόσο ἕνα σωρὸ εὐθυμῆς ἱστορίες. Πόσα ἀ- νέκδοτα δὲν κυκλοφοροῦν! Πόσες κωμικὲς σκη- νές δὲν ὑπάρχουν στὸ θέατρο γύρω ἀπὸ τὴν αἰώνια αὐτὴ ἔχθρα μεταξὺ πεθερᾶς καὶ γαμ- προῦ ἢ πεθερᾶς καὶ νύμφης.

Εἶναι ὁμῶς πραγματικὴ, εἶναι ἀληθινὴ αὐ- τὴ ἡ εἔχθρα! Καὶ ἂν εἶναι, ἀπὸ ποιοὺς λόγους προέρχεται;

Βέβαια, κανεὶς δὲν ὑποστηρίζει ὅτι ὅλοι οἱ γαμπροὶ μισοῦν τὴν πεθερὰ τους. Παράδει- γμα ἔχουμε τὸ μεγάλο Ἀμερικανὸ ποιητὴ "Εν- τγκερ" Ἀλλαν Πόε, ποὺ τῆς ἀφιέρωσε ἕνα ἀ- πὸ τὰ ῥωσιότερα ποιήματά του καὶ ποὺ το- νίζει μάλιστα σ' αὐτὸ, ὅτι τὴν ἀγάπησε πε- ρισσότερο κι' ἀπὸ τὴν μητέρα του!...

Στὰ χρόνια τοῦ Ὀμήρου, ἔκαναν διά- κρισι μεταξὺ δυὸ πεθερῶν. Πεθερὰ ὠνό- μαζαν τῆς γυναικᾶς τὴν μητέρα, ἐνῶ γιὰ τὴν μητέρα τοῦ ἀντρα εἶχαν τὴν λέξι «ἐ- κυρά».

Ὁ ἐθνολόγος καὶ γλωσσολόγος καθη- γητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἰέννης "Ὀττο Σράντερ" ἔγραψε στὰ 1904 μιά μελέτη γιὰ τὴν πεθερὰ. Στὴ μελέτῃ του αὐτὴ παρου- σιάζει τὸν τύπο τῆς «ἐκυράς» στὶς λαϊκὲς πα- ραδόσεις τῶν λαῶν τῆς Ἀν. Εὐρώπης, γιὰτὶ ἐ- κεῖ διεσώθηκαν πιστότερες οἱ παραδόσεις τῶν ἀρχαίων χρόνων παρὰ τὴ Δύσι.

Ὁ Σράντερ εἶχε μαζέμει πᾶνω στὸ θέμα αὐτὸ ἀφθονοὺς ὀλικὸς, κι' ἐξήγαγε ἀπ' αὐτὸ ἐ- λαιρητικὰς ἐνδιαφέροντας συμπεράσματα.

Ὁ Ὀμήρος, ὁ Τερέντιος, ὁ Ὀιδίτιος καὶ οἱ ἐπικὸι ποιητὰ τῶν Ἰνδιῶν τοῦ 16ου αἰῶνα ἀ- ναφέρουν συχνὰ γιὰ τὴν πεθερὰ.

Ὁ Σράντερ στὴ μελέτῃ του, μεταξὺ ἄλ- λων, ἐξετάζει τὰ αἰτία τῆς προαιώνιας ἐχθρό- τητας μεταξὺ πεθερᾶς καὶ νύμφης. Ἐξηγεῖ, λοιπόν, ὅτι πρῶτ' ἀπ' ὅλα προέρχονται ἀπὸ ἕνα φυσικὸ νόμο. Τὰ γράματα ἀναγκάζον- ται νὰ παραχωρήσουν τὴ θέσι τους στὰ νεῖτα- τὰ καὶ γι' αὐτὸ δυσανασχετοῦν. Ἀλλ' ὥστε, ὁ- πως βλέπουμε στὰ ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγου- δία, ἡ νύμφη μπαίνει σὲ τὸ σπίτι τοῦ ἀν- τρα τῆς, ζητᾷ ἀπὸ τὴν πεθερὰ τῆς τὰ κλει- διὰ, ποὺ σημαίνει ὅτι ἀξιώνει νὰ τῆς παρα- χωρήσῃ τὴν ἐξουσία τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκτὸς ὁμῶς ἀπ' αὐτὰ καὶ ὁ γυῖος, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ παντρεύεται, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν μητέρα ἕνα με- γάλον μέρος ἀπὸ τὴν ἀπορρογὴ καὶ τὴν ἀγάπῃ, ποὺ ὀφείλει πᾶν νὰ δειλῇ γιὰ τὴν γυναικα του.

Ἀλλὰ αἰτία τοῦ μίσους ποὺ χωρίζει τὴν πεθερὰ ἀπὸ τὴν νύμφη εἶναι ἡ συνειδήσι. Στὰ σπῆσια ὅπου ὑπάρχουν πολλὰς γυναικες, κό- ρες, νύμφες, βείτες, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μιά ἀνώ- τερη ἀρχὴ ποὺ νὰ ἐπιβάλλεται σ' ὅλες τὶς ἄλλες γυναικες.

Ἡ «ἀρχὴ» αὐτὴ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὴν πεθερὰ καὶ ἀκριβέστερα τὴν «ἐκυρά», ποὺ χρε- ἰάζεται γιὰ νὰ ἐκλιναγοῇ τὸν ἀτίθασσον συ- νῆθος χαρακτῆρα τῆς νύμφης. Οἱ νύμφες εἶναι συνήθως φίλες τῶν διασκεδάσεων, ἐρωτοτρο- ποῦν εὐκόλως κι' ἀκόμη εἶναι σπατάλες. Ἡ πεθερὰ πρέπει νὰ τὶς συγκρατῇ, γιὰ νὰ ὑπάρ- ξῃ μιά τάξι καὶ ἀσφάλεια στὸ σπῆσι. Ἀπὸ τὴν ἐξέσκησι λοιπόν αὐτῶν τῶν καθηκόντων, ποὺ κομμὰ φορὰ γίνονται μὲ μεγάλῃ ἀσυντηρή- τα, προέρχεται τὸ μῖσος τῆς νύμφης γιὰ τὴν πεθερὰ.

Σὲ πολλὰς περιπτώσεις ἡ πεθερὰ παρουσι- ἀζεται ὡς «φορὸς» τῶν δικαιῶν συμπεριγνῶν καὶ τῆς ἀσυντηρῆς ἡθικῆς γι' αὐτὸ, ὅπως ἀ- ναφέρει ὁ Σράντερ, στὰ παλαιὰ χρόνια συναν- τοῦμε πάντοτε ἐκδηλώσεις ἐκτιμῆσεως καὶ σε- βασμοῦ τοῦ κόσμου γιὰ τὴν «ἐκυρά», τὴ μη- τέρα τοῦ συζύγου.

Ἡ ρωμαϊκὴ νομοθεσία μάλιστα ἀσχολήθηκε πολὺ μὲ τὴν πεθερὰ καὶ τὴν νύμφη. Ἐξ ἄλλου πρὶν γίνοντο ἀκόμα οἱ νόμοι τῆς Δωδεκαβέλου, ἕνα ἀπόσπασμα νόμου, ποὺ διασώθηκε ὑπαγορεύει: «Ἡ νύμφη ποὺ ἐξεγι- ρεται κατὰ τῆς πεθερᾶς θυσιάζεται στοὺς θε- οὺς τῶν προγόνων», δηλαδὴ θανατώνεται!...

Ὁ Γερμανὸς ἐθνολόγος τονίζει ὅτι ἡ πεθε- ρὰ, ἡ μητέρα τοῦ συζύγου, δὲν εἶναι ἐκεῖνη ποὺ δίνει πάντα τὴν ἀφορμὴν στὶς φιλονεκί- κες καὶ ὅτι ἀδικα τὴν στολίζουν μὲ εἰρωνικά καὶ κοροϊδευτικά ἐπιθέτα.

Ἡ πεθερὰ αὐτὴ σὲ πολλὰς περιπτώσεις ἐ- παίξει σπουδαῖο ρόλο στὰ ζητήματα τῆς ἡθι- κῆς, ὅπως μαρτυροῦν οἱ ἀρχαῖες παραδόσεις. Ἀντίθετα τώρα πρὸς τὴν «ἐκυρά», ἡ ἄλλη πεθερὰ, ἡ μητέρα τῆς συζύγου, παρουσιάζε- ται ἀργότερα στὶς λαϊκὲς παραδόσεις.

Ὅταν ἀρχίσει νὰ ἐπικρατῇ ἡ συνήθεια νὰ δίνεται προικὰ καὶ ὁ γαμπρὸς νὰ μπαίνει στὸ σπῆσι τῆς νύμφης, δημιουργήθηκαν στὴν ἀρχὴ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς πεθερᾶς ἀρμονικὲς σχέ- σεις. Πολλὰ ἀποσπάσματα παλίων τραγουδι- σιων καὶ ποιημάτων μᾶς δείχνουν πόσο ἡ πεθε- ρὰ περιποιᾶται πάντα ὁ γαμπρὸς τῆς. Ἄν δὲ πα- ρουσιάζονταν καμμιὰ ψυχρότης μεταξὺ τους, ἀ- ρουσιάζονταν πάντα ὁ γαμπρὸς, ποὺ γίνεται φορμὴ ἦταν πάντα ὁ γαμπρὸς, ποὺ γίνεται συχνὰ τυραννικός, στὴν οἰκονομία, ἐπειδὴ συχνὰ τὴν συντηροῦσε ὅλως.

Φροντίζει γιὰ τὴ συντηρῆσι ὅλως. Στὸς ἀστυλοκίους λαοὺς ἰδίως συναντοῦ- με πᾶν συχνὰ τὴν πεθερὰ καλὴ καὶ ἀδύνατη

44 Θεδερά

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

στὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ γαμπρὸ κακὸτροπο κι' ἐγώ!

Στὴ Ρώμῃ ὁμῶς ἡ νύμφη καὶ ὁ γαμπρὸς ἀπὸ τὸ γάμο τῆς, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, τὸ πρόσωπο τοῦ ὁποῖου ἔ- χει ἕνα ἱσχυρὸ ἥθικον στῆριγμα.

Ὁ πεθερὸς λοιπόν, παίζει σπουδαῖο ρόλο καὶ ἀπέναντι τοῦ γαμπροῦ πολλὰς φορές. Ὅ- σο γιὰ τὴν πεθερὰ, δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ σπου- δαία θέσι στὸ σπῆσι. Ἡ ἀπειλητικὴ τῆς μορφῇ φαίνεται μόνο στοὺς γερμανικοὺς λαοὺς, γιὰτὶ σ' αὐτοὺς, προστάτης τῆς νύμφης δὲν εἶναι ὁ πατέρας, ἀλλὰ ἡ μητέρα, ποὺ μὲ τὴν ὑπερ- δοκίμη ἀγάπῃ γιὰ τὴν κόρη τῆς κάνει δύσκο- λη τὴ ζωὴ τοῦ γαμπροῦ τῆς.

Ὁ δάσκαλος Ἀγγλὸς ἐθνολόγος καὶ ἐξε- ρεινστής Τ. Φράντς γράφει στ' ἀπομνημονεύ- ματά του ὅτι στοὺς πολιτισμένους λαοὺς ἡ ἔχθρα αὐτὴ ἀνάμεσα στὴν πεθερὰ καὶ στὸ γαμπρὸ παίρνει τὶς περισσότερες φορές τὸν πὶο βαναύσσον καὶ τὸν πὶο ἐγκληματικὸν χαρα- κτῆρα. Γιὰ παραδειγμα μάλιστα φέρνει τὸν παλῶ Ράσο τῆς Σιδηρίας, ὅπου τόσο πολὺ περιφρονεῖται ἡ πεθερὰ, ὥστε ὁ γαμπρὸς τὴν ζελεῖ δίπλα στ' ἀλόγο τοῦ γιὰ νὰ σέρνῃ κι' αὐτὴ τὸ κάρρο του!...

Γενικά ὅλες οἱ ἐπιστημονικὲς ἔρευνες κατα- λήγουν στὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ αἰσθημα καὶ μῖσους πρὸς τὴν πεθερὰ εἶναι κληρονομικὸ κι' ὅτι ἔχει ριζωθῇ μέσα μας ἀπὸ πολλὰς χιλιά- δες χρόνια.

Ὁ μεγάλος Ἀγγλὸς φιλόσοφος Λούμπκ, ποὺ εἶχε ἐξετάσει προσεχτικά αὐτὸ τὸ ζήτη- μα, συμπεραίνει ὅτι τὸ αἰσθημα αὐτὸ τῆς ἔχθρας προέρχεται ἀπὸ τὸ «ἀρχαῖο ἔθιμο» τῆς ἀρπαγῆς τῶν γυναικῶν. Ὁ ἐρωτευμένος, γιὰ

Παρακολουθεῖτε ἀπὸ τὸ πανηγυρικὸ τελεῖχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αὐτῆς τῆς εβ- δομάδος (σελ. 29) τὴ συναρπαστικὴ διαφωνιστικὴ καὶ ἀποκαλυπτικὴ ἐπιστη- μονικὴ ἔρευνα:

Πὼς ἐμφανίστηκε ἡ ζωὴ ΠΑΝΩ ΣΤΗ ΓΗ

Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἔρευνα ποὺ εἶναι γραμμένη γλαφυρὰ καὶ παραστατικά, θὰ δώσῃ τὶς τελευταῖες ἀποφῆς τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης πᾶνω στὸ κο- λοσσαῖο ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ καὶ θὰ παρουσιάσῃ σὲ μιά σειρά ἀ- ριστοτεχνικῶν εἰκόνων τὶς διαφό- ρες φάσεις τῆς ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς πᾶνω στὴ Γῆ.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ περιεχόμενα:

- ⊗ Τὸ σύμπαν σχηματίσθηκε μέσα σὲ μιά ὥρα.
- ⊗ Θερμοκρασίες 20 δισεκατομμυρίων βαθμῶν!
- ⊗ Ἡ μαγικὴ στιγμή τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ἀτόμων.
- ⊗ Αἰῶνες βροχῆς!
- ⊗ Τὸ πρῶτο ζωντανὸ κύτταρο.
- ⊗ Ἡ βασιλεία τῶν νάνων καὶ τῶν γι- γάντων.
- ⊗ Ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τὸν πί- θηκο.
- ⊗ Ὁ χαμένος παράδεισος.
- ⊗ Τὰ ἐργαστήρια τῆς προϊστορίας.
- ⊗ Οἱ διαδοχικὲς φάσεις τῆς ἐξελίξεως τῆς ζωῆς.
- ⊗ Ὁ ἄνθρωπος κατακτᾷ τὴ ζωὴ καὶ γί- νεται ὁ βασιλεὺς τῆς δημιουργίας.

κλπ. κλπ.

να παντρευτῇ τὴν ἀγαπημένην του, ἀναγκάζε- ταν νὰ τὴν κλέψῃ, παρ' ὅλη τὴν ἐπαγρύνησι τῶν γονέων τῆς καὶ ἰδίως τῆς μητέρας τῆς. Ἡ μητέρα λοιπὸν ἐνωϊσθε διαρκῶς ἕνα φόβο, γιὰτὶ ἤξερε ὅτι κάποια μέρα θὰ ἐκλεβαν τὴν κόρη τῆς κι' ὁ φόβος αὐτὸς δὲν ἀργοῦσε νὰ πάρῃ τὴ μορφὴ μίσους γιὰ τὸν ἀρπαγᾶ, δηλ. τὸ γαμπρὸ τῆς. Ἀλλὰ ποῖος γαμπρὸς, ποὺ ἔξερε ὅτι τὸν μισεῖ ἡ πεθερὰ του, μπορεῖ νὰ παῖξῃ τὸ ρόλο ἐνὸς μαρτυροῦ καὶ νὰ σκῆθῃ διαρκῶς κοντὰ τῆς τὸ κεφάλι! Ὁ γαμπρὸς ἀπλοῦστατα, βλέποντας τὴν πεθερὰ του νὰ τὸν ἐχθρεύεται, τὴν πληρώνει μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα!...

Ἐπίσης, ὁ δάσκαλος Βιεννέζος ψυχναλὺ- τῆς καθηγητῆς Φρόυντ μᾶς δίνει μιά ἀλλή, πολὺ λογικὴ ἐξήγησι: Ἡ πεθερὰ, ἡ μητέρα δηλαδὴ τῆς νύμφης, εἶχεν ὀνειρευτῇ πολλὰς φορές νὰ δῇ εὐτυχισμένη τὴν κόρη τῆς καὶ πολλὰς φορές ἐπίσης τὸ εἶχε ἐυχῆθῃ αὐτὸ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς τῆς. Ἐτοιμαζόταν δη- λαδὴ ἀπὸ χρόνια γιὰ ἕνα τέτοιο γάμο. Ὅταν ὁμῶς ἐρθεῖ ἡ στιγμή αὐτῇ, ἡ μη- τέρα δὲν μπορεῖ νὰ πνίξῃ ἕνα ἀντίθετο αἰσθημα τῆς, τὴ ζήλεια τῆς! Ἐπειτα, δὲν μπορεῖ ἐπίσης νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἕνας ἄλλος θὰ εἶναι κύριος τῆς κόρης τῆς, κι' ὅχι πᾶν ἐκεῖνη.

Γιὰ ἕνα ἄλλον, λοιπόν, ἔφερε στὸν κόσμο κι' ἀνάθεμὴ μὲ κόπους τὸ παιδί τῆς!

Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ ἀρχίζει νὰ ζηλεύῃ τὸ γαμπρὸ τῆς. Ἀντόρα, ἀπὸ αἰσθημα αὐτὸ προσητίζεται κι' ἕνα ἄλλο. Ὅσο τοῦς πρώτους κίλας μικροκαυγῶδες τὸν νεονύμφων, ἡ πε- θερὰ θὰ παρῇ τὸ μέρος τῆς κόρης τῆς καὶ θὰ κἀνῃ τὴ σκέψι ὅτι δὲν ἔχῃ

Περιέχει κάτι από το έλεγχιο της νεότητας ο χυμός των φρούτων και λαχανικών, που πίνουμε κάθε πρωί.

λυντικών. Θαυμάσιες, έξ' αλλου, ιδιότητες έχει το μέλι και ιδίως η ιδιαίτερη ουσία, που βγάζουν οι μέλισσες «το γάλα της μέλισσας», που τρέφει και αναζωογονεί τον οργανισμό και το δέρμα.

Έγιναν δε πασίγνωστες οι κρέμες «α λά ζελ» ρου-αγιάλ», που ελάνσαρον τελευταία οι βιολόγοι στο Παρίσι.

Την εσωτερική κούρα με χυμό φρούτων και λαχανικών την συμπληρώνει η εξωτερική. Πριν κατασκευαστούν τα καλλυντικά, οι γυναίκες διατηρούσαν τη νεότητα και τη λάμψη της επιδερμίδας τους με το χυμό των φρούτων.

Η άμεση επίθεσι των φρούτων στην επιδερμίδα, λέγει ο δόκτωρ Λατούρ, έχει πολύ καλή επίδρασι, πρό πάντων στα αφυδατωμένα δέρματα. Έχουν την ιδιότητα να διαποτίζουν το δέρμα και επιτρέπουν την υδάτωσι των ιστών και τη διείσδυσι των βιταμινών, που περιέχουν σε άφθονία. Ένεργουν σαν μάσκες καλλονής, εντείνοντας την λειτουργία των διαφόρων στοιχείων του δέρματος και είναι έξοχα μέσα τονώσεως και καθαρισμού, ή είναι δυνατά όπλα έναντι της συμφορήσεως της ξηρότητας, της σμηγματόρροιας των λιπαρών δερμάτων και πολλών εξανθημάτων. Φτάνει να ξερούμε τις ιδιότητες του κάθε φρούτου ή λαχανικού και τον τρόπο που θα το χρησιμοποιήσουμε.

Απαραίτητη προϋπόθεσι: Το δέρμα πρέπει να είναι τέλεια καθαρισμένο και κατά τον κατάλληλο τρόπο, γιά να μπορη να απορροφήση τα συστατικά που του προσφέρουμε. Επίσης, τα φρούτα πρέπει να είναι της εποχής, άποκλειστικά, γιαντι αυτά ανταποκρίνονται στις άμεσες ανάγκες του οργανισμού, όταν είναι ώριμα και πολύ φρέσκα.

Ας δούμε τώρα τί μας προσφέρουν τα ανοιξιότικα φρούτα και

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

Πώς αποτοξινώνεται ο οργανισμός με τους χυμούς των ανοιξιότικων φρούτων.

Η άνοιξι τραγουδάει στους ανθισμένους κάμπους και στις καρδιές μας. Μας βεβαιώνει πως κάθε τι ξαναγεννιέται. Η ανοιξιότικη φύσι δημιουργεί γιά μας μία καινούρια ψυχολογία και με την επιδρασί της μπορούμε να ζήσουμε αυτή την εποχή μία περίοδο ξαναγιώματος στο πνεύμα και στο σώμα. Κι' όταν το πνεύμα ξεκουραστή απ' το λουτρό αυτό μέσα στο θαύμα της δημιουργίας ως πάρουμε γιά το πρόσωπο και το σώμα μας απ' τον ήλιο, από το φώς, απ' τη δροσιά, απ' τη νύχτα, ότι μπορούν να μας δώσουν γιά την όμορφιά μας. Αν είναι δυνατόν, ως φέρουμε ολοκληρή την άνοιξι απάνω μας, στο πρόσωπο, στο κορμί, στην κίνησι, στην έκφρασί μας!

Ας ξεκουραστούμε. Ας χαλαρώσουμε τα νεύρα μας. Ας κοιμηθούμε πολύ και βαθειά. Το δίκαιο ύπνο της άνοιξεως, που ξαναφτιάχνει την όμορφιά μας και μας αποτοξινώνει.

Είμαστε όλοι και όλες ποιοι πολύ ποιοι λίγο τοξικωμένοι. Τροφή πολύ πλούσια ή ακατάλληλη. Νωθρά έντερα, σκρότι που δε λειτουργεί καλά. Αποτέλεσμα: αίμα φτωχό και ακάθατο. Οι περισσότερες αρρώστιες μας και τα πρόωρα γεράματα με τις έκδηλωση-σεις τους: ρυτίδες, χαλαρώματα, νοσηρό πάχος (κυτταρίτις) κλπ. έχουν αυτές κυρίως τις αιτίες.

Πώς θα αποτοξινωθούμε; Ένα καλό μασάζ μας βοηθάει. Επίσης η απλή φυσική άσκηση, η άναπαυσι, ο ύπνος, η χαλάρωσι, η γυμναστική των σπλάχνων με την άναπνοή, τα σπόρ—όταν δε φτάνουν ως την κόρησι—η ιατρική κούρα. Η ιδεωδέστερη, λοιπόν, έ-ποχή γιά να βοηθήσουμε την άνανέωσι του οργανισμού μας είναι η άνοιξι και το καλοκαίρι.

Η φύσι είναι γεμάτη από τα πιο πολύτιμα αποτοξινωτικά: τα φρούτα και τα λαχανικά. Τα φρούτα περιέχουν πολύ νερό, ζάχαρη, μεταλλικά άλατα, πολλές βιταμίνες. Περιέχουν κάλιο, που ενεργεί συγχρόνως ως διουρητικό και αλκαλικό και που καθαρίζει και τονώνει την επιδερμίδα. Επιδρούν ακόμη ως διεγερτικό στα έντερα και παίρνουν τη θέση των καλύτερων καθαρτικών. Φρούτα ώριμα όμως και με το φλοιό, που έχει πολλές βιταμίνες. Έξ' ίσου πλούσιος σε ζωογόνα συστατικά, είναι και ο χυμός των ώμων λαχανικών.

Είναι απαραίτητο γιά τη φρεσκάδα του δέρματος το κοκταίηλ με χυμό πορτοκαλιού και χυμό καρότου. Κι' ακολουθούν τα θαυμάσια κοκταίηλ με βάσι το χυμό άγγουριού, που βοηθούν να υποχωρήσουν τα φουσκώματα των βλεφάρων. Τα θρεπτικώτατα κοκταίηλ από χυμό ντομάτας, σέλινο, μήλα, παντζάρια, σταφύλια.

Να τί προτείνει ένας ειδικός γιά τη ρευστή διαίτα μίας μέρας: Πρωινό: Κατ' έκλογην ένα μεγάλο ποτήρι χυμού από πορτοκάλι ή ένισχυμείας χυμός ντομάτας. Δυό φλυτζάνια ζεστό ρόφημα από δυόσμο ή άλλα βότανα με μέλι ή ένα φλυτζάνι μαύρο καφέ ή καφέ με γάλα.

10 το πρωί: Κατ' έκλογην, ένα μεγάλο ποτήρι χυμό από σέλινο ή καρτό ή μήλο. Αν δεν υπάρχουν χυμοί από λαχανικά, μπορείτε να πιήτε χυμό από φρούτα.

Γεύμα: Ζωμός από λαχανικά, ή ρευστή σαλάτα. Ένα γιανούρι με μέλι ή ευστή πορτοκαλόφλουδα. Ρόφημα: Δυόσμο ή λίγο καφέ.

Απόγευμα: Όπως στις 10 το πρωί, ή τσάι με λεμόνι, ή ένισχυμένο γάλα.

Βράδυ: Ζωμός από λαχανικά (δυό φλυτζάνια) ή γιανούρι με μέλι. Ζεστό ρόφημα: όπως το πρωινό.

Ρότ του ύπνου: Ελέγξετε τις κενώσεις σας. Στην ανάγκη πάρτε ένα ελαφρό καθαρτικό από βότανα. Πάρτε επίσης βιταμίνες Α και Δ, C και E και ένα ποτήρι ζεστό ένισχυμένο γάλα.

Φυσικά, πριν αποφασίσουμε να υποβληθούμε σ' αυτή τη διαίτα, είναι απαραίτητο να συμβουλευτούμε το γιάτρο μας.

Είναι επίσης πολύ γνωστή η αποτοξινωτική διαίτα με χυλό σίτου, που είναι πλουσιώτατος σε βιταμίνες και τελευταία χρησιμοποιείται ως κύριο στοιχείο γιά την κατασκευή νέου τύπου καλ-

τά λαχανικά: Τα πορτοκάλια έχουν τονωτικές, στυπτικές ιδιότητες και καθαρίζουν το δέρμα. Τα λεμόνια επίσης. Σ' όποια λουσιών κι' αν προστεθούν, θα αυθήσουν τις τονωτικές της ιδιότητες. Είναι πιδ στυπτικά από τα πορτοκάλια και χρησιμοποιούνται γιά τα λιπαρά κυρίως δέρματα.

Οι φράουλες (γιά όσες δεν παρουσιάζουν ευπάθεια) τονώνουν και συγχρόνως απαλύνουν το δέρμα. Το ίδιο και τα κεράσια, που είναι ελαφρώς στυπτικά.

Τα άγγουρια, καταπολεμούν την αφυδάτωσι του δέρματος, διοντάς τον το τόσο πολύτιμο γιά την όμορφιά του νερό. Χρησιμοποιείται ο χυμός τους ή μπαίνουν πάνω στο δέρμα σε λουρίδες.

Ό,τι τώρα και να πη κανείς γιά το τί προσφέρανε τα καρόττα στο ζήτημα της όμορφιάς, θα είναι λίγο: Δίνουν ζωντάνια στο δέρμα, που αρχίζει να μαραίνεται, κάνουν το κίτρινο δέρμα να λάμπη και εσωτερικά επιδρούν ακόμη και στο χρώμα του ματιού, όταν το άσπρόδι του κίτρινίζει από ελατωματικό σκωτί ή άλλες αιτίες.

Οι ντομάτες, οι ώριες ελληνικές μας ντομάτες, σφίγγουν το χαλαρωμένο δέρμα, τις συνιστούν δε κυρίως γιά λιπαρά δέρματα.

Να τώρα πως τα χρησιμοποιούμε: Ζουλάμε το ώριμο φρούτο πάνω στο δέρμα μας ή το συμπιέζουμε με ένα κουταλάκι μέσα σ' ένα μικρό μπόλ, προσθέτοντας, αν θέλουμε, και ένα άλλο φρούτο της άρεσκειας μας ή και περισσότερα: Όταν θα γίνη ένας ομοιογενής πολτός, ξεπλυνώμαστε και τον αλείφουμε στο πρόσωπο και στο λαιμό: Μένουμε έτσι 20 λεπτά και ύστερα πλυνώμαστε με νερό βρασμένο με αλτέα, ή ροδόβερο, ή απλώς με εναλασόμενο χλιαρό και κρύο νερό, ανάλογα με την ποιότητα του δέρματος και το σκοπό που επιδιώκουμε: Να σφίξουμε ή να απαλύνουμε το δέρμα.

ΔΟΜΝΑ ΣΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ
Διευθύντρια του «Επιστημονικού
Ινστιτούτου Αίσθητικής»

Η χρησιμοποίηση των λυωμένων φρέσκων φρούτων της εποχής στο πρόσωπο, σαν μάσκα γίνεται με το δαχτύλο ή με τη βοήθεια μίας γάζας.

ΦΙΛΙΝΕ ΠΑΧΑΔΙΝΕ

Χαράς κι' αγάπης, φίλοι μου, ημέρα ξημερώνει, που όλες τις επιθυμίες τις χάρες συγκεντρώνει. Γι' αυτό και πρέπει, σήμερα, να λησμονήση ο άνθρωπος του βίου του τη χίμαιρα και της ζωής τη δίνη και 'Αναστάσιμα φιλιά να παίρη και να δίνη!

Χαλές, μικροπρέπειες και πείσματα ξεχνιούνται, οι πάντες στον πλησίον τους αγάπη δεν άρνούνται και γιά να μη το κάνουμε το θέμα μυθιστόρημα, είναι του Πάσχα το φιλί γιά όλους... φιλοδώρημα! Δώσε, λοιπόν, κι' εσύ, Διλή, του Βασιλάκη ένα φιλί, που το ζητά όλοχρονίς, με χίλια παρακάλια κι' από καιρό τον έκανες να χάζει τά... πασάλια!

Ευχαροχάρτι, όλοι σας, μοιράστε μεταξύ σας και λόγος άς μη γίνεται, ποιος φταίει και ποιος ευθύνεται, γιά τη διενέξι σας... 'Ο Κώστας εάν έφταιξε ή αν εσύ Μυμίκια, δεν πρέπει να το βάλετε, μιά τέτοια μέρα, πικά!... Τό... τσούγκρισμά σας άστε το — ή έστω τον καυγά σας — δότελα ξεχάστε το κι' οι δυό τσουγκρίστε σήμερα τα κόκκινα τ' αυγά (σας)!

Μη δείχνεις, Μαίρη γόησσα κι' εσύ την άπονια σου και γιά τον τροβαδούρο σου, τον 'Αντωνάκη, γιοιά: (σου που σου καντάει ο φτωχός, όλες τις νύχτες συνεχώς, κι' εσύ, βρε άσυνκίνητη και χρόνια ξελογιάστρα, το γιανσεμί του το πετάς άντάμα με τη... γλάστρα! 'Ενα φιλάκι πέτα του, άς είν' κι' εξ' άποστάσεως, γιά να γιορτάση και αυτός ημέραν... 'Αναστάσεως!

Μην είσαι τόσο ζόρικη κι' εσύ, Μαρίκα βλάμιστα, που του Μεμά του ένινες βραχνάς και τυραννία και λέει: «'Εγώ γιά χάρι της το είναι μου χαράμισα κι' ενώ την είχα «σπλάχνο» μου, μου δείχνει... άσπλα- (γνία) Μαζύ το δρόμο πήραμε γιά την αποκατάστασι, μα στο σημείον έφτασε σκληρής έγκαταλείψεως κι' έτσι, που λένε, σήμερα εγώ έχω 'Ανάστασι κι' αυτή της... 'Αναλήψεως!

Άντε κι' εσύ, ωρε Δενιώ, ώραία Καραγκούνα και μη ζητάς με το στανιό να φαίνεσαι ταιγκούνα... Του Λάμπρου του λεβέντη σου, που σούπε «θα σε πάρω», δός' του το πρώτο το φιλί, μιά και το Πάσχα το καλεί κι' άς είναι κι' αναστάσιμο κι' άς είναι και... «καπάρο»!

Χαράς κι' αγάπης εορτή εφ' όσον είναι, φίλοι, φιλιά να δίνη πρόθυμα καθένας μας δφείλει! Γι' αυτό, λοιπόν, αιδόρητα και μ' έγκληη γαρά σας, φιλήστε... πεθεροπληκτοι κι' εσείς την πεθερά σας, γιαντι αν αμειλήσετε, θεριά γιά τη φιλήσετε, όλοχρονίς θα έχετε πιατοδισκοβολίες και θα... ξεροψηνώσατε γραμμή σαν... «όδε λίες»!

Το πασχαλιότιμο φιλί, είναι γιά όλους... δφείλει! Και γιά να μετριάσουμε την περιττολογία και τη... φιλολογία, φιλήστε όλους γενικά κι' απ' όλους φιληθήτε και μόνον από φιλίμα... 'Ιουδα φυλαχθήτε!

Επισημογραφία: Σπ. Γαδάρια. Σ. Σουρτζιάς Γ.

Η ΔΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

Το τηλεφώνη χτύπησε έκνευριστικά. "Ένα χέρι ανασήκωσε το ακουστικό και μια βαρεία φωνή άκουστηκε απ' την άλλη άκρη: — Έσ' είσαι, Γιάννη; — Ναι, ο ίδιος. — Εδώ, Μιγάλης. Μην ξεχνάς. Αύριο είναι Μεγάλη Τρίτη και θα πάμε ν' ακούσουμε το τροπάριο της Κασσιανής. — Συμφωνώ. Πού θα βρεθούμε; — Στο Ν. Φάληρο, όπως κάθε χρόνο. Ειδοποίησα και τους άλλους. Αύριο, λοιπόν... Αύριο...

Το τηλεφώνη έκλεισε απότομα. Ο ύπαστυνός του Γιάννης Παπασωτηρίου έμεινε μερικές στιγμές σκεπτικός. Το τηλεφώνημα του φίλου του τον πλημμύρισε μ' ένα παράξενο αίσθημα, που δεν ήξερε αν ήταν χαρά ή αγωνία. Το περίμενε από πολλές μέρες. Κι' όμως, τώρα που το έλαβε, δεν μπορούσε ακόμη να το πιστέψει. "Ωστε τελειώσαν πια τα ψέμματα; Είχε κάνει λοιπόν τη στιγμή που θ' άνοιγε τα φτερά του προς την ελευθερία; Καμιά αμφιβολία δεν χωρούσε. Το συνθηματικό τηλεφώνημα του έπισημανε Μιγάλη 'Ακύλα, το έλεγε ξεκάθαρα: Αύριο βράδυ, θα ξεκινούσαν για τη μεγάλη περιπέτεια...

"Ήταν μία ομάδα 'Ελλήνων πατριωτών, που από τις πρώτες μέρες της κατοχής, είχε αποφασίσει να δραστηριστεί από την Ελλάδα. "Ανθρωποι τολμηροί και δοκιμασμένοι στον κίνδυνο, άρχισαν άμέσως τις αναζητήσεις. Έπρεπε να βρουν το κατάλληλο βενζινόπλοιο και τον απαραίτητο κατόπλο που θ' αναλάμβανε να τους μεταφέρει στον προορισμό τους. Μά περσε ο πρώτος χρόνος της σκληδιάς και μπήκε ο δεύτερος, χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Παρ' όλα αυτά κανείς τους δεν απέλπιε. "Επί τέλους, έπειτα από πολλές περιπέτειες, βρέθηκαν δυο πλοιοκίτες που δέχτηκαν να οργανώσουν την αποστολή. Ήταν ο Μάνθος Δουράμπεης κι' ο Δημήτρης Πινότης, που διέθεταν δυο κατ'ικα γι' αυτή τη δουλειά...

"Όσοι να τακτοποιηθούν όμως ώρισμένες διατυπώσεις, πέρασαν αρκετές βδομάδες. Ήταν πια Μάρτιος του 1942. Ή πια κρίσιμη ώρα του πολέμου. Οι Γερμανοί νικούσαν στον Καύκασο. Κέρδιζαν θριαμβούς σε όλα τα μέτωπα. "Ο Ρόμμελ βρισκόταν στη Λιβύη. Το "Αφρική Κόρη με τα μηχανοκίνητα του έτοιμαζόταν να μπει στην "Αλεξάνδρεια. Οι Γαλιανέροι, ύστερα από την ύπουλη επίθεσή του Πέρλ Χάρμπορ, σάρωναν τη θάλασσα με τα αεροπλάνα τους. "Εκείνη τη στιγμή, μερικοί και νύχτα, πάνω από τις ελληνικές θάλασσες και βομβάρδιζαν μικρά και μεγάλα πλοία, που δεν ήταν δικά τους. Σε όλο το Σαρωνικό και τον "Αργολικό και πιά έξω στο Αιγαίο, βυθίζονταν το ένα μετά το άλλο τα σκάφη.

"Όλες αυτές τις δυσκολίες, τις γνώριζαν βέβαια οι "Ελληνες δραπέτες. Μά τιποτέ δεν τους συγκρατούσε. Λίγες μέρες πριν από το Πάσχα, είχαν τακτοποιηθεί όλα. Τα βενζινόπλοια που τους είχαν παραχωρήσει ο Δουράμπεης και ο Πινότης, είχαν νοηλοποιηθεί από το Λιμεναρχείο Πειραιώς — για τα νησιά θίθεν τον Αιγαίο — κι' ήταν πια έτοιμα ν' αναχωρήσουν. Δυο έμπειροι και τολμηροί θαλασσοδούκοι, "Ακαπτενάν Δημήτρης Γιαγκουδάκης κι' ο Παναγιώτης Θυμαράς, ανάθεσαν να τους μεταφέρουν στον προορισμό τους. Μά ξαφνικά οι Γερμανοί απαγορεύσαν την έξοδο των καϊκιών απ' όλα τα λιμάνια της "Αττικής. Έτσι κι' αν είχαν ειδική άδεια από τους ίδιους ή από τους "Ιταλούς. "Ο λόγος που έγινε αυτό μαθεύτηκε αργότερα: "Οφείλετο σε κάποιο σμπαρτάζ του Ναυσταθμού με εξαιρετικά αποτελέσματα, που έκανε όμως τη Γκεστάπο να πάρει πιο δραστήρια μέτρα.

"Ίσως ήταν η πρώτη φορά που οι "Ελληνες πατριώτες κατάλαβαν τι θα πει άτυχια. "Ός πάτε θα κρατούσε η απαγόρευση; Και καθώς περνούσαν οι μέρες χωρίς να γίνεται τίποτε, άρχισαν πια ν' απελπίζονται τελείως. Γι' αυτό κι' ο ύπαστυνός του Γιάννης Παπασωτηρίου αισθάνθηκε τη χόρα να τον πνίγει, μόλις έλαβε το τηλεφώνημα που του έκανε ο έπισημανός του Μιγάλης 'Ακύλας. Γρήγορα τακτοποίησε όλες τις δουλειές του γραφείου του, επικοινωνήσε με τον αδελφό του — ύπαστυνός κι' αυτός που θάφαινε μαζί του — και βγήκε στο δρόμο. Ήταν Μεγάλη Δευτέρα του 1942.

"Αργά το βράδυ της Μεγάλης Τρίτης, όλοι εκείνοι που έπρόκειτο να δραστηριούν, ξεκίνησαν από τα σπίτια τους. Περνώντας από στενωπάκια για να μην πέσουν πάνω σε καμιά γερμανική περιπόλο, έπειδη η ώρα ήταν περασμένη, έφτασαν στο Ν. Φάληρο. "Ένας ένας μπήκαν από την πίσω πόρτα, στο ονομαζόμενο του Δημήτρη Δεδούση, που βρισκόταν κοντά στην ακτή. Χαϊρέτησαν ο ένας τον άλλο ψιθυρίζοντας και κάθισαν όπου βρήκαν πιο πράσινα, αθόρυβα πάντα και σιωπηλά. Οι περισσότεροι ήταν αξιωματικοί και υπαξιωματικοί όλων των όπλων. Σαράντα δυο "Ελληνες κι' ένας "Αγγλος λοχίας, που τον είχε φέρει μαζί του ο υποπλοίαρχος του λιμενικού σώματος "Ηλίας Καζάκος.

"Ήταν όλοι παρόντες εκτός από έναν: Τό Ρένο "Αργυρίου. Ήταν περίεργο, ωστόσο πώς είχε βρεθεί ανάμεσα στην τολμηρή εκείνη ομάδα, το άτομο αυτό. Κανείς δεν το γνώριζε. "Από την πρώτη στιγμή που τον είδε, ο Γιάννης Παπασωτηρίου, διαπιστώθηκε κάτι το ύποπτο. "Ίσως αυτό να ώφειλετο στη μακροχρόνια άστυνομική του πείρα. Μά οι "Λοικότητες Δουράμπεης και Πινότης, τον καθησύχασαν. "Ότε αυτοί βέβαια δεν τον γνώριζαν. Είχε έρθει όμως συστημένος από κάποιον κοινό τους φίλο, που του είχαν απόλυτη εμπιστοσύνη. Φυσικά ο Παπασωτηρίου δεν είχε τίποτε, μά είχε τα μάτια του δεκατέσσερα. "Αλλά σ' αυτές άργουσες τώρα να έμφανιστή, τον κυριεύαν πάλι οι ύποψεις. Οι "Όρες περνούσαν καταθλιπτικές μέσα στο στενόμακρο δωμάτιο της ταβέρνας που είχαν συγκεντρωθεί. "Όσοι φάνηκε να γράφεται κι' ο αναμμένο. Ήταν κάπως χλωμός. Οι περισσότεροι ωστόσο απέδωσαν την αχρότητα του στη συγκίνηση. "Αλλά τότε κι' οι ίδιοι δεν ήταν καλύτεροι.

"Η Μεγάλη Τρίτη αυτή, θα μου μείνει αλησμόνητη! είπε καθώς κάθοντο κοντά στους άλλους. "Ελπίζω όμως να κάνουμε "Ανάσταση στη Μ. Ανατολή. "Εσείς τι λέτε;

"Κανείς δεν αποκρίθηκε. "Όλοι τους ήταν παραδομένοι στις δικές τους σκέψεις. "Ο Ε. Πανάς και ο Ε. Χριστόπουλος, υποπλοίαρχοι του

Π. Ναυτικού, είχαν αποτραπεί σε μία γωνιά μαζί με τους συναδέλφους τους Γ. Κοτούλα, Σ. Παπαμιχαήλ και Γ. Τούγια και κουβένταζαν χαμηλόφωνα. "Ο έφοδιστής Νικόλαος Νομικός, ο έπισημανός Κ. Καραγιάννης, ο λοχαγός Ν. Μανωλέσος, οι άνθυπολοχαγοί Ι. "Ανδρουλιδάκης, Δ. Δέδες και Α. Χρυσάφοι. Οι γιατροί Μιχ. Βασιλάρος, Τ. Μηλαράς και Ν. Βαλαδάκης, ο άνθυπασπιστής Δ. Μπόλαρης, ο λοχίας Ν. Σολανός, οι υπαξιωματικοί του Π. Ναυτικού Θ. Χρόνης και Γ. Βαλεργιάδης, ο χημικός "Αρης Βαλασάκης, οι άδελφοί Παπασωτηρίου, ο μηχανικός Γ. "Αναγνωστάπουλος, ο Γερ. "Αντ. Μεταξάς, ο Νάθαν Ντίλ και μερικοί άλλοι, δεν μιλούσαν σχεδόν διάλογα.

"Ο μόνος που είχε αρκετό κέφι και χιούμορ, ήταν ο Μιγάλης "Ακύλας, ποιητής και αεροπόρος. Γεμάτος ζωντάνια, πηγαινε πότε στον ένα και πότε στον άλλο, προσπαθώντας να τους έμψυχώσει. Μιά στιγμή στάθηκε στη μέση του δωματίου και σαν άλλος θέρραος, άρχισε να απαγγέλλει μια αίσθηση από ένα μεγάλο τραγούδι που είχε γράψει ο ίδιος:

"Μέσα απ' τη στάχτη και το χαλασμό, έφηνος της λευτεριάς χτυπά η καρδιά. Κι' η δόξα σκύβει πάνω μας σά μόνον για να μάς δώσει τον αιώνα λυτρωμό."

Την ίδια στιγμή μπήκε μέσα ο ίδιος κίτης της ταβέρνας και τους είπε να έτοιμαστούν. Ήταν πια τέσσερις το πρωί, ημερώνματα Μεγάλης Τετάρτης. "Ένας ένας πάλι, όπως και πριν, επιβιβάστηκαν σιωπηλά στα δυο βενζινόπλοια που ήταν άραγμένα στον όρμο του Ν. Φαλήρου. Κρόφτηκαν όπως μπορούσαν στ' αμάρτια των πλοίων κι' ο Δημήτρης Γιαγκουδάκης με το Θυμαρά, τους σκέπασαν με μουσαμάδες για να μη φαίνονται. Σε λίγο τα βενζινόπλοια ξεκίνησαν με το πολύτιμο φορτίο τους, το ένα πίσω από τ' άλλο. Οι καρδιές των "Ελλήνων χτυπούσαν με αγωνία. Είχε πια ημερώσει αρκετά, όταν περνούσαν τις Φλέδες του Σαρωνικού. Ή θάλασσα ήταν λάδι.

Ξαφνικά όμως φάνηκε μπροστά τους ένα εξοπλισμένο γερμανικό περιπολικό. Οι δυο καπετάνιοι έκαναν το σταυρό τους κι' επιχείρησαν να συνεχίσουν το δρόμο τους. Μά δεν πρόλαβαν να κάνουν ούτε εκατό μέτρα, όταν ακούστηκε η σειρήνα του. Ήταν το σήμα σταθμεύσεως. Το καταδιωκτικό πλεύρισε τα δυο σκάφη και οι Γερμανοί πήδησαν με-

σα με τ' αυτόματα στο χέρι. Με την πρώτη ματιά που έριξαν κάτω από τους μουσαμάδες, αναγνώρισαν άμέσως περί πένος έπρόκειτο. "Ο έπι κεφαλής αξιωματικός άφρισε από το κακό του. — Πάτε για την Αίγυπτο, έ; ρώτησε σαρκαστικά. "Ωστε δεν σάς άρεσει η πατρίδα σας;

— Πάμε να βρούμε τίποτα τρόφιμα στα νησιά, προσπάθησε να δικαιωθεί να φάμε και μεις... Τά πράγματα όμως δεν ήταν τόσο απλά. Ή αποστολή τους είχε προδοθεί. "Ο Γερμανός άπλωσε πάλι τις χερούκλες του κι' έπιασε τον Γιαγκουδάκη από το λαιμό.

— Ποιος απ' όλους είναι ο "Αγγλος; ρώτησε κίτρινος από το κακό του. "Αουαίσθητα, τ' βλέμμα των φυγάδων καρφώθηκε πάνω στο Ρένο "Αργυρίου. "Εκείνος, κανέ ένα βήμα προς τα πίσω, μά δεν έδωσε λέξη από το στόμα τ' να δικαιολογηθεί. "Όσο ο Γερμανός έπαινε να μάθει ποιος είναι ο "Αγγλος. Είχε παρατήσει τώρα τον καπετάνιο και με το πιστόλι στο χέρι, έπείλουσε να τους σκοτώσει όλους, αν δεν τ' έδειχναν το Βρετανικό. Κανείς όμως δεν μίλησε. "Ο αξιωματικός έθεσε το δάχτυλο στη σκανδάλη, έτοιμος ν' αδειάσει πάνω τους το πυροκτωμένο του αστάλι. Στην κρίσιμη εκείνη στιγμή, φάνηκε η τίμια παλληκαριά του "Αγγλου λοχία. Μ' ένα πήδημα, βρέθηκε μπροστά στο Γερμανό και με μία εφελκυστική ύπαυλη τον συστήθηκε:

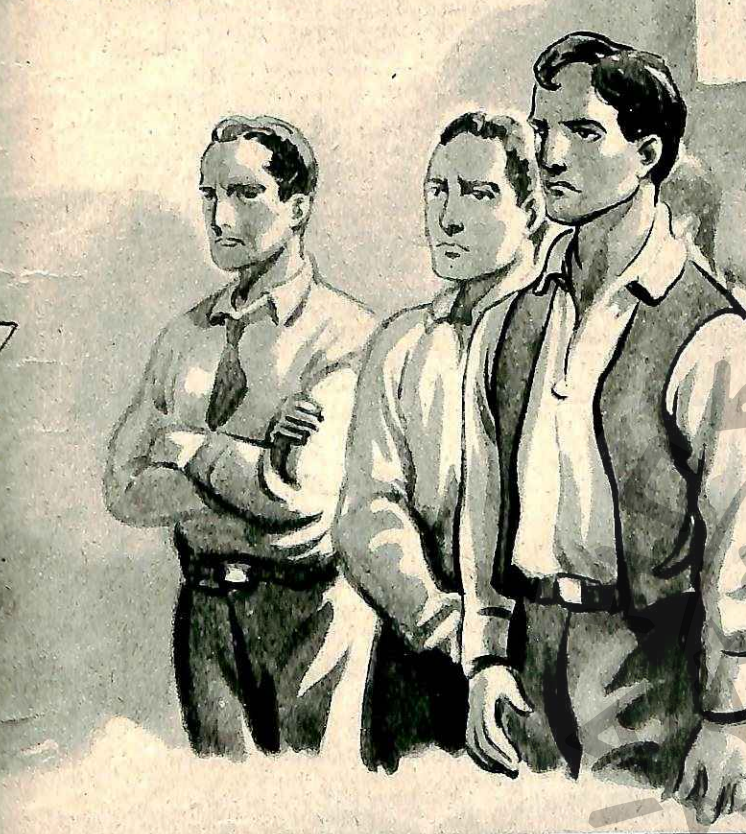
— Λοχίας Νάθαν Ντίλ! Είμαι στη διάθεσή σας... σέρι! "Ο περιπολάρχης τον κύτταξε εκπληκτός σχεδόν, γιατί ο νεαρός Βρετανός του μίλησε σε άπαιστα γερμανικά. "Ίσως όμως αυτό να έγινε αίσια να μαλακώσει κάπως το τραχύ του ύφους. Πάντως διέταξε να του περάσουν χειροπέδες και να τον μεταφέρουν στο περιπολικό του. "Ο Ντίλ γύρισε στους συντρόφους του και τους άποχαίρειψε με το βλέμμα. "Ύστερα απ' αυτό, με την άπειλη πάντα των όπλων, έδωσαν τα βενζινόπλοια πίσω από το δικό τους και με μεγάλη ταχύτητα τους ώδηγησαν πίσω στο Πασαλιμάνι. Ήταν πρωί ακόμη, μά η κίνηση είχε κιόλας άρχισεί. Πρόσωπα χλωμά και πεινασμένα, παρακολουθούσαν τη δραματική σκηνή. "Ο Γιάννης Παπασωτηρίου κύτταζε να δει τον "Αργυρίου. Μά ο προδότης είχε εξαφανιστή.

— Δεν γελάστηκε, είπε χαμηλόφωνα στον αδελφό του. Αυτός ο άθλιος μάς πήρε στο λαιμό του...

Στη Γκεστάπο Πειραιώς — που βρισκόταν στην ακτή Μουσσαπούλου — οι συλλήφθεντες επανέλαβαν το παραμύθι για τα τρόφιμα του Πάσχα. Μά οι Γερμανοί ήταν καλά πληροφορημένοι και γνώριζαν σχεδόν όλους με τα όνοματά τους και το επάγγελμά τους. "Εκτός αυτού, η παρουσία του "Αγγλου πάνω στο καϊκι τους ήταν αρκετή για να τους στείλει όλους στο άποσπασμα. Μά όσο κι' αν τους πίεσαν, όσο κι' αν τους βασάνισαν για να μάθουν τον άληθινό σκοπό του ταξιδιού τους, τίποτε δεν κατάφεραν. Στο τέλος τους έκλεισαν προσωρινά μέσα στα φοβερά μπουντρούμια του ίδιου κτιρίου κι' ύστερα από ένα μήνα περίπου, τους μετέφεραν στην Παρατήματα της όδου Βουλιαγμένης και τους έκλεισαν στο θάλαμο 4, σε άπομόνωσι.

Σε όλο αυτό το διάστημα ο Νάθαν Ντίλ βρισκόταν στα χέρια του τρομερού άνακριτή Βάλτερ Τόμας, στη μονάδα "3000 της όδου Παμισίου. "Ολόκληρη τη Μεγάλη Πέμπτη την πέρασε μέσα σε φριχτά βασανιστήρια. "Ο "Αργυρίου τον είχε κατηγορήσει στη Γκεστάπο ότι αυτός ήταν εκείνος που έκανε το σμπαρτάζ του Ναυστάθμου. Και τώρα οι Γερμανοί προσπαθούσαν να του άποσπασουν όμολογίες, ώστε να μπού όρετοι να εννοχοποιήσουν και τους άλλους μία και καλή. Μά ο "Αγγλος δεν είχε κανένα σχέδι με όλα αυτά. Ήταν ένας άπλος υπαξιωματικός του Βρετανικού στρατού, που δεν είχε πρόλαβε να φύγει από την "Ελλάδα μαζί με το έκστρατευτικό του σώμα. Τιποτέ άλλο.

"Όσο όμως κι' αν προσπάθησε να τους πείσει, οι Γερμανοί πίστευαν περισσότερο στον κα-

— Όσοι θ' ακούσουν τ' όνομά τους, να κάνουν ένα βήμα μπροστά!... φώναζε ο Στρώγκ.

ταδότη τους. Στο τέλος έφεραν τον "Αργυρίου σε άντιπαράστασι μαζί του. "Ο Ντίλ γύρισε και τον κύτταξε με περιφρόνηση και καθώς μιλούσε λίγα έλληνικά, του είπε: — "Όταν οι άλλοι πεθάνουν για την πατρίδα τους, έσύ την προδίδεις. Ήμερα, Μεγάλη Πέμπτη, οι έχθροι του Χριστιανισμού κρέμασαν τον "Ιησού στο σταυρό. Έσύ κρέμας τους συντρόφους σου. "Αλλά να δεις, "Ιησού, ότι η μνήμη των συμπατριωτών σου θα σε θυμάται σαν ένα δεύτερο "Ιούδα... "Ο προδότης κέρωσε για μερικά δευτερόλεπτα κι' έμεινε άκίνητος. "Ο προδότης όμως δεν ήταν τόσο απλά. "Απότομα όμως το χέρι του σηκώθηκε με τα μάτια καρφωμένα στο κενό. "Απότομα όμως το χέρι του σηκώθηκε με τα μάτια καρφωμένα στο πρόσωπο του "Αγγλου. "Ο Ντίλ ούτε μία στιγμή δεν

χαμήλωσε το ήρωικό του βλέμμα. Κι' όταν ο "Αργυρίου με τον άνακριτή βγήκαν μόνο για ένα λεπτό από το γραφείο, τον πλησίασε ο διερμηνέας "Αντρέας Λινάκης και βιαστικά τον φίλησε στο κατακατωμένο του μέτωπο.

Είσαι άληθινό παλληκαρί! του είπε. Μή μίσησε ό,τι κι' αν σου κάνουν, μην πεις τίποτε για τους συντρόφους σου. Ή "Ελλάδα θ' σ' ευγνωμονεί...

"Όταν ο Τόμας ξαναγύρισε μέσα, ήταν τελείως άλλαγμένος. Πρόσφερε ταίγανρο στον Ντίλ κι' είπε στο Λινάκη να του δώσει καφέ. "Ο διερμηνέας έκτελεσε άμέσως τη διαταγή του και άποτραβήχτηκε στο βάθος του γραφείου. Του κάκου ωστόσο προσπαθούσε να καταλάβει πού ώφειλετο η άναπάντεχη εκείνη άλλαγή του τρομερού άνακριτή. Βέβαια κάτι κακό θα είχε στο μυαλό του. "Αλλά τι; Ξαφνιασμένος όμως άκουσε τον ταγματάρχη να προτείνει στον "Αγγλό να γίνει... πράκτορας του! "Ο Ντίλ πετάχτηκε από τη θέσι του. Ή καταπληκτική αυτή πρόταση του Γερμανού του έκανε τέτοια έντύπωση, ώστε δεν έβρισκε λόγια για ν' άπαντήσει. Γρήγορα όμως ξαναβρήκε τον εαυτό του και χαμογέλασε εφελκυστικά.

— Έχετε λοιπόν την έντύπωση ότι μπορώ να με κάνετε προδότη σας; του είπε με ήρεμη φωνή. Κάποτε λάθος και σ' άς παρακαλώ να τελειώση αυτή η κομωδία...

"Ο άνακριτής άναστήθηκε τους ώμους του.

— Βιάστηκες ν' άπαντήσεις, άποκρίθηκε. Βιάστηκες πάρα πολύ. Θά σ' άφήσω να σκεφής με την ησυχία σου ως αύριο το βράδυ. Διαφορετικά...

— Διαφορετικά; — Θα σε περιμένω τ' άποσπασμα! — Λοιπόν, μπορώ να το έτοιμάσω από τώρα. Δεν πρόκειται να σ' άς κάνει τη χάρη...

"Ο Τόμας χτύπησε θυμωμένος τη γροθιά του στο γραφείο και κάλεσε τους στρατιώτες του να τον μεταφέρουν πάλι στο κελλί του. Την επομένη, Μεγάλη Παρασκευή, ο "Αγγλος ξανάδωσε την ίδια άνητική άπάντησι στον άνακριτή. "Εκείνος τότε διέταξε να τον ρίξουν στα πιά άποάνθρωπα βασανιστήρια, που κράτησαν όλη τη νύχτα κι' όλη την άλλη μέρα. Πάνω εκεί ο Ντίλ, έκοψε τις φλέδες των χεριών του μ' ένα ξυραφάκι — άγνώστου πού το βρήκε. Παρ' όλες τις προσπάθειες των όπλων του να τον κρατήσουν στη ζωή, ο ήρωικός "Αγγλος έκλεισε τα μάτια του για πάντα. Την ίδια στιγμή, μία μακρινή καρμάνη άνάγγυνε με τα χτυπήματά της την "Ανάσταση...

Τη δραματική αυτή ιστορία του Βρετανού λοχία Νάθαν Ντίλ — που δημοσιεύεται εδώ έπειτα από έπίσημη έθδειση της Β.Μ.Σ. — έλάχιστοι την έμαθαν τότε. Μά ίσως ακόμη και σήμερα να μην την έχουν μάθει ούτε κι' αυτοί οι σύντροφοί του, που μαζί ξεκίνησαν για το μεγάλο ταξίδι της ελευθερίας. "Όσο, ο τελευταίος, χαρακτηριστικώς από τους Γερμανούς ως άμνηστον, πράγμα που σήμαινε βέβαια θάνατο. Γιατί στο πρώτο σμπαρτάζ που θα γινόταν εις βάρος του έχθρου, θα πλήρωναν με τη ζωή του. "Ολόκληρη τη Μεγαλόβδομάδα, οι σαράντα δυο εκείνοι "Ελληνες πατριώτες, την πέρασαν μέσα σε άνεκδιήγητα μαρτύρια. Ήταν μία κάλσα που μόνο ένας έγκληματικός έγκέφαλος θα μπορούσε να συλλάβει.

Την ήμερα του Πάσχα, κυκλοφόρησε μία τρομακτική φήμη: Στο αεροδρόμιο Γατοίου, έγινε ένα μεγάλο σμπαρτάζ. Οι κρατούμενοι, που στο μεταξύ το είχαν μάθει, έπεσαν σε άφάνταστη άγωνία. Την ίδια όμως μέρα, κατά το βράδυ, μαθεύτηκε πως την είδηση αυτή την έριξαν επίτηδες οι Γερμανοί για να τρομοκρατήσουν τους όμηρους. Ή χαρά τους δεν περιγράφεται. "Από τα γύρω κελιά, οι άλλοι φυλακισμένοι, άρχισαν να ψάλλουν όλοι μαζί το «Χριστός "Ανέστη». Ή στιγμή ήταν ωραία, μέσα στο δραματικό της μεγαλείου. Ποτέ ίσως άλλοτε δεν άκούστηκε με τόση βαθεία κατάνυξι και πίστι ο χριστιανικός ύμνος της "Αναστάσεως.

"Όσο ο χαρά τους δεν κράτησε πολύ. "Ένα μήνα αργότερα, μία άποθήκη πυρομαχικών πυλώζαν στον αέρα. Κι' αυτήν τη φορά το σμπαρτάζ, που έγινε από μία μυστική όργάνωση της "Αττικής, ήταν άληθινό. Κανείς δεν κοιμήθηκε τη νύχτα εκείνη. Την επομένη τα χαράματα, άκούστηκαν φωνές και παραγγέλματα προς το έκτελεστικό άποσπασμα, που παρατάχθηκε έξω από το θάλαμο των όμηρων. Με άγωνία και σφιγμένη καρδιά παρακολουθούσαν, άπό τις χαραμάδες των τοίχων, την έξωτερική κίνηση. Το δράμα ωστόσο που θα παιζόταν σε λίγο, είχε ακόμη άγνωστους πρωταγωνιστές. Ποιους θα έκτελούσαν εκείνη την ήμερα;

— Παιδιά, βάνω στοίχημα πως ο κλήρος θα πέση σε μένα! είπε ξαφνικά ο έπισημανός Μιγάλης "Ακύλας. Δεν έρω γιατί, αλλά κάτι μου λέει πως οι ώρες μου είναι μετρημένες...

— Κουταμάρες! Έκανε ο ύπολοχαγός "Ηλίας Καζάκος. "Εγώ δεν πιστεύω παρά μονάχα στο Θεό. Αυτός θ' ας σώσει...

Την ίδια στιγμή άκούστηκε ο κρότος του κλειδιού να γυρίζει στη σιδερένια άμπαρά του θαλάμου. "Όλοι έμειναν άκίνητοι. Μία ομάδα από δέκα Γερμανούς, με έπι κεφαλής το λοχαγό Στρώγκ που κρατούσε ένα χαρτί, μπήκε μέσα. Οι καρδιές όλων σταμάτησαν και στο πρόσωπό τους απλώθηκε η αχρότητα του θανάτου. "Ο Στρώγκ, στήριξε το μονόκλ στο άριστερό του μάτι και φώναξε:

— "Όσοι θ' ακούσουν τ' όνομά τους, να κάνουν ένα βήμα μπροστά. Ακύλας Μιχαήλ!

"Ο αεροπόρος βγήκε από τη γραμμή του και στάθηκε παράμερα. Γύρισε κατόπι στους συντρόφους του και τους είπε εύθιμα:

— Νά ο κλήρος που σ' άς έλεγα! Δεν έπιασε έξω. "Ο πρώτος αριθμός έτυχε σε μένα...

— Ροές! φώναξε άγρια ο αξιωματικός. Σκασμός!

— Ύστερα συνέχεια, κάλεσε και τους άλλους:

— Καζάκος "Ηλίας, Κοτούλας Γεώργιος, Γιαγκουδάκης Δημήτριος, Θυμαράς Παναγιώτης, Κονάρης "Ηλίας και "Αναγνωστάπουλος Παναγιώτης.

"Αυτοί προς το παρόν, πρόστεσε. "Εμπρός! Νά πάρете τα πράγματά σας και να βγείτε άμέσως έξω. Δεν θέλω καμιά καθυστέρηση... Την ώρα που οι άντρες αυτοί έβγαζαν από το θάλαμο, γύρισαν σ' αυτούς που άπομένειαν και τους φώναξαν:

— Νά μάς έκδικηθήτε, άδελφια! Ζήτη η "Ελλάδα!

Πίσω τους έκλεισε βαρεία η σιδερένια άμπαρά. Οι μπότες των Γερμανών άκούστηκαν ρυθμικά πάνω στις πλακές του μισοσκότεινου διαδρόμου, καθώς άπομακρύνονταν με τους άγαπημένους συντρόφους, που βιάζαν στο θάνατο.

Δυο μέρες αργότερα, στάθηκαν παλληκαρίσια μπροστά στο έκτελεστικό άποσπασμα με το χαμόγελο στα χείλη. Κι' ήταν οι πρώτοι "Ελληνες πατριώτες που έγκαινισαν με το αίμα τους το τραγικό θυσιαστήριο της Κασσιανής...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Πῶς θὰ τὸ γιορτάσουν
ἐφέτος οἱ στὰρ τοῦ Χόλ-
λυγουντ

Ἡ Εσπερ Ουίλλιαμς, ἡ Τζούν Άλλυ-
σον καὶ ἡ Ντόννα Ρήντ μὲ τὰ παιδιό-
τους.

— Όπως κάθε χρόνο, απάντησε η «κόρη του Ποσειδώνος» με την αγαλματένια κορμοστασιά. Δηλαδή, θη' αφήρωσω τις μέρες αυτές στα πτωχά, άνάπηρα και όρφανά παιδιά. Συμφωνήσαμε με τις συναδέλφους μου και φίλες Τζούν Άλλισον και

— Τὸ φετεινὸ Πάσχα θὰ το γιορτάσουμε
 με τὸν ἄντρα μου στὴν πατρίδα μου Ὑ-
 λλάνδαν, μάς λέει ἡ διάσημη στάρ Γκρήν
 Γκάρσον. Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι σε καμμιὰ

όμο την...Μαϊρουλιν Μονρόε, ή οποία, όπως,
δήλωσε ή άστρα της τελευταία, δεν πρό-
κειται να ξαναπαίξει στόν κινηματογράφο!
Είναι, λοιπόν, να μη γλεντήσω έφέτος τό
Πάσχα, ύστερα από τόσα σπουδαία γε-
γονότα πού θά μου συμβούν;

*Η Ντεμπόρα Κέρρ στο φιλμ
«Δάκρυα βασιλίσσης»

τὰ νέωiera
τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

μίας γυναικείας οργανώσεως
Αμερικής, που είναι άγρυπ

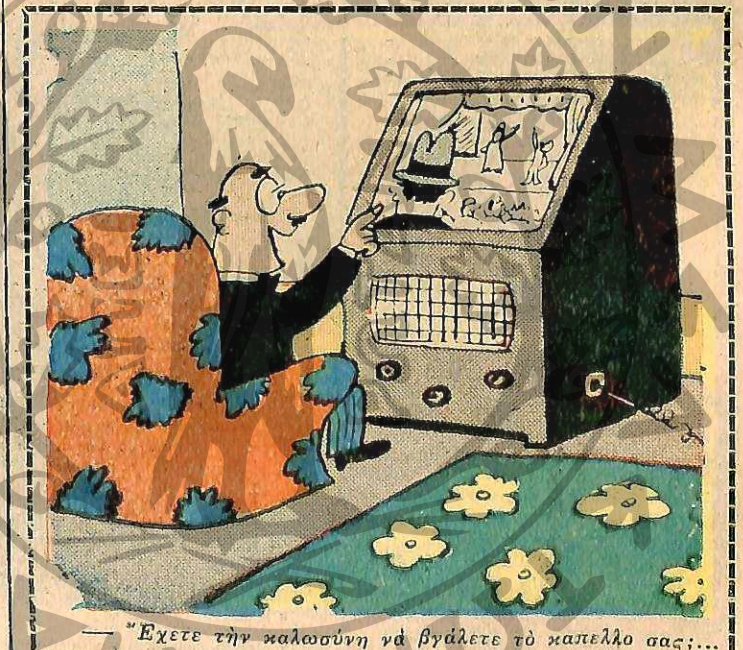
ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤ

ΤΟΥ Χ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλη Πέμπτη

— Ἐχετε τὴν καλωσύνην

— "Έχετε τὴν καλωσύνη γὰ βγάλετε τὸ καπέλλο σας;...

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τζεννάρο ειδοποιεί τον Ρολάνδο ότι η Λεονώρα κινδυνεύει και ότι ένας νεαρός ευγενής, ο Γκριμάνι, έχει αναλάβει να την σκοτώσει κοντά στη Γέφυρα των Στεναγμών, από όπου η νεαρή γυναίκα περνάει συχνά για να κηρύξει τον περίπατό της. Η πληροφορία αυτή αναστατώνει τον Ρολάνδο, που, το ίδιο βράδυ, πηγαίνει με μια μικρή βάρκα για να περιμένει τη Λεονώρα κοντά στη γέφυρα των Στεναγμών. Διακρίνει, ευτυχώς, από μακριά την γόνδολα της και την ειδοποιεί εγκαίρως να απομακρυνθεί. Διευθύνεται κατόπιν στο μέρος όπου παραμονεύει ο Γκριμάνι. Ο Ρολάνδος αφού του κάνει γνωστό ποιος είναι, του προτείνει να εγκαταλείψει τη Βενετία επί ένα μήνα. Διαφορετικά, τον αφήνει να καταλάβει πως δεν θα φύγει ζωντανός απ' αυτό το μέρος.

Μετανοιώνε τώρα γιατί είχε την άπρονουσία να βάλει το έγχειρίδιό του μέσα στη θήκη του, όταν, πριν από λίγο, το έδωσε ο Ρολάνδος, σηκώνοντας το από κάτω. Έπρεπε τώρα να το βγάλει χωρίς ο αντίπαλός του να το καταλάβει.

Αυτό ήταν το κυριότερο. Τα υπόλοιπα φαίνονταν εύκολα στον Γκριμάνι. Με το αριστερό χέρι, θα τραβούσε δυνατά το σχοινί της βάρκας και θα την έκανε να ταλαντευθεί. Ο Ρολάνδος θ' άπλωνε, φυσικά, τα χέρια του για να ξαναδοθή την ισορροπία του. Αυτή τη στιγμή θα διάλεγε, για να βυθιστεί το έγχειρίδιό του στο στήθος του.

Το σχέδιο αυτό του φάνηκε υπέροχο. 'Αλλ' έπρεπε να κερδίσει λίγον καιρό για να μπορέσει να βγάλει το έγχειρίδιό του. Καί τί είναι εκείνο που σάς κάνει να νομίζετε, ότι σκοπεύετε να κάμω μια άτιμία, όπως λέτε; ρώτησε ειρωνικά.

Ο Ρολάνδος χαμογέλασε.

Μπορείτε να μου πείτε τι κάνετε εδώ; είπε. 'Αρνιόσαστε, λοιπόν, ότι ήρθατε σ' αυτό το μέρος για να περιμένετε το θύμα σας; Ο πατέρας σας, για να φανεί άρεστός στους συνωμότες, καταδίκασε έναν άνθρωπο σε τύφλωσις κι' έναν άλλον να πεθάνει άργα μέσα στα «πηνάδια». Σεις, για να επιτύχει κάποια άλλη συνωμοσία, προτιμάτε να χρησιμοποιήσετε το έγχειρίδιό, που είναι πιο δραστήσιο μέσον... 'Ηρθε εδώ για να περιμένετε την κόρη του Δάνδολο και να την σκοτώσετε. Γιατί φανταζόσαστε ότι, μ' αυτό τον τρόπο, θα εξασφαλίσετε την επιτυχία της συνωμοσίας που θα σαρώση τον Φοσκάρι.

Ο Γκριμάνι είχε ρίξει με μια επιδέξια κίνηση το μανδύα του πάνω στα γόνατά του. Τα χέρια του ήταν έλευθερα τώρα...

Ο Ρολάνδος δεν φάνηκε πως είχε προσέξει τίποτε. Συνέχισε:

— 'Αρχων Γκριμάνι, είσατε νέος, ωραίος και έξυπνος... 'Η ζωή σας χαμογελάει... 'Αντί, λοιπόν, ν' ασχοληθείτε με κάτι το εύγενικό, σχεδιάζετε να σκοτώσετε μια αδύνατη γυναίκα για να ικανοποιήσετε τα φιλόδοξα όνειρά σας... 'Ας είναι! Θά ξεχάσω αυτή τη βραδιά, θά ξεχάσω το έγχειρίδιό σας, θά ξεχάσω ακόμη, ότι είσατε με το μέρος εκείνων που καταδυναστεύουν το λαό... Θά τα ξεχάσω όλα αυτά, γιατί πιστεύω, ότι έχετε πλανηθεί κι' ότι, στο μέλλον, αν το θελήσετε, μπορείτε να φερόσθε σαν άνδρας... 'Εμπρός, όρκησθήτε μου ότι θα φύγετε από τη Βενετία κι' ελάτε να με ξαναβρήτε σ' ένα μήνα...

Προτού ακόμη τελειώσει τη φράση του, ο Γκριμάνι είχε τινάχτη όρθιος. Σύμφωνα με το σχέδιό του, τράνταξε μ' όλη τη δύναμή του το σχοινί που ήταν δεμένο από το γάντζο και ταυτόχρονα ρίχτηκε πάνω στο Ρολάνδο...

'Αλλά, την ίδια στιγμή, βρέθηκε μέσα στο νερό. 'Ενοιαζε γύρω στο λαιμό του κάτι που τον έσφιγγε σαν σιδερένιος κρίκος.

Ο Ρολάνδος δεν είχε χάσει ούτε μια από τις κινήσεις του κι' αυτό τον έκαμε να μαντέψει τη σκέψη του αντιπάλου του. Ση-

κώθηκε, λοιπόν, ταυτόχρονα με τον Γκριμάνι κι' αντί να προσπαθήσει να διατηρήσει την ισορροπία του, έγειρε το κορμί του προς το ένα μέρος κι' έκαμε τη μικρή βάρκα ν' αναποδογυρίσει.

Έτσι ο Γκριμάνι βρέθηκε στη θάλασσα. Το ένστικτό του τον έκαμε τότε ν' απλώσει τα χέρια του για να συγκρατηθεί στην επιφάνεια και το έγχειρίδιό έφυγε από τα χέρια του.

Τη στιγμή εκείνη, ο Ρολάνδος ώρμησε πάνω του και τα χέρια του σφίχτηκαν σαν σιδερένιες λαβίδες πάνω στο λαιμό του αντιπάλου του.

Η πάλη κράτησε ελάχιστα. Ο Γκριμάνι τινάχτηκε δυο-τρεις φορές κι' έπειτα εξαφανίστηκε κάτω από το νερό συμπαρασύροντας και τον Ρολάνδο...

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα. Καί, ξαφνικά, ένα κεφάλι εμφανίστηκε πάνω από το νερό. 'Ηταν το κεφάλι του Ρολάνδου.

Ο Κανδιάνο έμεινε πάνω από δέκα λεπτά σ' αυτή τη θέση κάνοντας μικρούς κύκλους.

Είδε, τέλος, ένα σκούρο όγκο ν' ανεβαί-

Ο καλός Σαμαρείτης

Σε μια λαϊκή συνοικία, ή νοικοκυρά του σπιτιού τρέχει ν' ανοίξει την πόρτα σε κάποιον που είχε χτυπήσει το κουδούνι, κάνοντας μια περιδιάβαση σε όλα τα σπείτια της γειτονιάς για να μαζέψει λεπτά για μια φτωχή χήρα. Ο πρόλογος του επισκέπτη ήταν σύντομος και στερεότυπος:

— 'Η καυμένη ή χήρα — έλεγε σε όλους — δεν είχε ούτε ρούχα να ντυθεί, ούτε τρόφιμα για να συντηρηθεί. Και το χειρότερο, κινδύνευε να βρεθεί στο δρόμο με αυτό το κεφάλι, γιατί χρεωστούσε τρία νοίκια.

— Την καυμένη τη γυναίκα! είπε ή νοικοκυρά με συμπόνοια, μόλις άκουσε όλα αυτά τα δυσάρεστα. Ευτυχώς όμως που βρέθηκε ένας καλός Σαμαρείτης, σαν κι' εσάς, για ν' αναλάβει να της μαζέψει μερικά λεπτά. Και ποιος έσθε, παρακαλώ; Μπορώ να μάθω;

Και ο καλός Σαμαρείτης απάντησε: — Είμαι ο νοικοκύρης του σπιτιού που μένει ή δυστυχισμένη χήρα!...

Ο ΦΑΚΟΣ

νη στην επιφάνεια του νερού. 'Ηταν ο Γκριμάνι. 'Η καλύτερα το πτώμα του Γκριμάνι. Τα μάτια του είχαν πεταχτεί από τις κόγχες και το πρόσωπό του είχε πάρει μια έκφραση ανείπωτης αγωνίας.

Αγωνία

Ο Ρολάνδος βγήκε από το κανάλι κοντά στην πλατεία του 'Αγίου Μάρκου. 'Η έκταlesi του Γκριμάνι δεν τον είχε ταράξει καθόλου. 'Ηταν ένα απλό έπεισόδιο στη μεγάλη μάχη που είχε αρχίσει. 'Ο,τι έκαμε, θα το ξανάκανε χίλιες φορές. Δεν αισθανόταν την παραμικρή τύψη γι' αυτό.

Μόλις βγήκε στην ξηρά, έτρεξε άμέσως σ' ένα από τα δέκα ή δώδεκα καταφύγια που είχε στη Βενετία κι' άλλαξε τα μουσκεμένα ρούχα του.

Έπειτα διευθύνθηκε στη νήσο του 'Ολιβόλο, που ήταν, να πούμε, το στρατηγείο του.

Η συνομιλία του με τον Τζενάρο δεν τον είχε άνηχσει καθόλου. Γιατί είχε μαντέψει τις μυχιες σκέψεις του κι' ήξερε πως ο διευθυντής της αστυνομίας θ' άφηνε τα γεγονότα να ξετυλιχθούν, για να μπορέσει να επωφεληθεί απ' αυτά στην κατάλληλη στιγμή.

Η καθιερωμένη τελετή του γάμου του δόγη με την 'Αδριατική είχε ορισθεί έπειτα από ένα μήνα. Τότε θα έκδηλωνόταν ή συνωμοσία του 'Αλτιέρι. Την ημέρα αυτή είχε όρσει κι' ο Ρολάνδος για τη δική του δράση.

Ός τότε ήταν βέβαιος ότι ο Τζενάρο δεν θα έκανε τίποτε, ενώ αυτός είχε να κάμει πολλά.

Κάθως περνούσε από την εκκλησία της 'Αγίας Μαρίας Φορμόζας, βρέθηκε, ξαφνικά, μπροστά στο Σκαλαμπρίνο.

— Τι νέα έχεις να μου πής; τον ρώτησε. — 'Ασχημα, αφέντη. — 'Εμαθες τίποτε;

— Τίποτε, αφέντη. Κι' αυτό είναι που με απελτίζει περισσότερο. Δεν μπορέσα να βρω το παραμικρό ίχνος του Βέμπο.

Ο κολοσσός αναστέναξε. — Ούτε της Μπιάνκας, πρόσθεσε πιο σιγά.

Συνέχισαν το δρόμο τους προς το παλιό σπίτι του Δάνδολο.

— 'Αφού δεν μπορέσαμε ν' ανακαλύψουμε τίποτα μέσα στη Βενετία, θά ψάξουμε ολόγυρα, είπε ο Ρολάνδος. Ξέρω ποιά περιοχή είναι τα μέρη όπου ο Βέμπο μπορεί να καταφύγει. Θ' αφήσουμε μερικούς ανθρώπους μας να επιτηρούν το μέγαρό του κι' όλοι οι άλλοι θά ψάξουμε στα περίερα... Θά δώσω άμέσως τις απαραίτητες οδηγίες... Οι έρευνες θ' αρχίσουν από απόψε... 'Εσύ κι' εγώ θά πάμε στην Πάδουα...

— Θά σάς ακολουθήσω όπου μου πείτε, αφέντη, απάντησε ο κολοσσός.

— Διακόσιοι άνθρωποι μας θά ξεκινήσουν απόψε, συνέχισε ο Ρολάνδος. Προτού περάσουν τρεις ημέρες, ο Ρολάνδος, Προτού λύσει τα ίχνη του Βέμπο και τότε...

— Εφτασαν σε λίγο στο σπίτι. — Ο Τζιοβάνι, ο υπηρέτης του 'Αρετίνου, περίμενε πάντα.

— Τι τρέχει; τον ρώτησε ο Ρολάνδος, πηγαίνοντας κοντά τους.

— 'Αφέντη, απάντησε ο υπηρέτης, ο κύριός μου με διάταξε να πάω στο Τρεβίζε.

— Για να κάμης τί; — Τίποτα σχεδόν... 'Ο λόγος που μου έδωσε αυτή τη διαταγή ήταν ότι ήθελε να μ' απομακρύνει έπειδή είδα τον επίσκοπο να μπαίνει στο μέγαρό του.

— 'Ο Βέμπο στο σπίτι του 'Αρετίνου! φώναξαν με μια φωνή ο Ρολάνδος κι' ο Σκαλαμπρίνο.

— Ναι, εγώ του άνοιξα την πόρτα, είπε ο υπηρέτης.

— Γρήγορα, αφέντη, άς τρέξουμε εκεί, φώναξε ο Σκαλαμπρίνο.

Αλλ' ο Ρολάνδος του έκαμε νόημα να σωπάσει.

— 'Ηταν μόνος του; ρώτησε. — 'Οχι. Είχε μαζί του μια γυναίκα... μια νέα...

— 'Ο Ρολάνδος δεν χρειάστηκε ν' ακούσει τίποτε άλλο.

— 'Εμπρός! φώναξε.

— Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Ρολάνδος κι' ο Σκαλαμπρίνο έμπαιναν σε μια γόνδολα, που άρχισε να πετάει πάνω στα κύματα.

— 'Ο κολοσσός δεν έλεγε λέξη.

— 'Αλλ' ο Ρολάνδος μάντευε τις σκέψεις του.

— Ξέρω την Μπιάνκα, είπε σε μια στιγμή στο σύντροφό του. Είμαι βέβαιος πως στάθηκε πιο δυνατή στην πάλη της με τον Βέμπο.

— Εύχομαι μόνο να φτάσουμε εγκαίρως! ψιθύρισε ο κολοσσός.

Νεκρή!

— Έπειτα από ένα τέταρτο, ή γόνδολα σταματούσε μπροστά στο μέγαρο του 'Αρετίνου.

— 'Η πόρτα ήταν κλειστή. — 'Ο Ρολάνδος άρχισε να την χτυπά με τις γροθιές του.

Στο έσωτερικό ακούγονταν βήματα, σαν κάποιος άνθρωπος να έτρεχαν εδώ κι' εκεί.

— 'Ηταν ο 'Αρετίνος κι' οι υπηρέτές του που συγκέντρωναν πίσω από την πόρτα όσα πιο πολλά έπιπλα μπροστά του. Γιατί ο ποιητής φανταζόταν ότι εκείνοι που χτυπούσαν ήταν άνθρωποι της 'Ιμπερία που είχαν πάει για να τον σκοτώσουν.

— 'Ανοίχτε, λοιπόν! ούρλιαξε ο Ρολάνδος.

— 'Ο 'Αρετίνος άναγνώρισε άμέσως τη φωνή του.

— Παραμέρισε τότε τις 'Αρετίνες κι' έτρεξε μόνος του ν' ανοίξει.

— Σεις είσατε, αθέντα; είπε. — Πού είναι ο Βέμπο; ούρλιαξε ο Ρολάνδος.

— Δεν τόσο άγρια ή φωνή του που ο 'Αρετίνος άρχισε να τρέμει από το κεφάλι ως τα πόδια.

— 'Αλλοίμονο σε μένα! ψιθύρισε άνάμεσα στα δόντια του. Πέφτω από τη Σκύλλα στη Χάρυδδι!

Και ύψωνοντας τη φωνή του είπε: — Ζητάτε τον Βέμπο, αθέντα; 'Αλλά... 'Ο Ρολάνδος τον τράνταξε δυνατά από τους ώμους.

— Για κάθε δευτερόλεπτο που θά με κάμης να χάσω, θά σου βγάλω ένα δόντι με την πανάγια! του φώναξε. 'Απάντησε, αθέντα!... Πού είναι ο Βέμπο;... Πού είναι ή Μπιάνκα;

— 'Ελάτε, αθέντα, απάντησε τρέμοντας ο 'Αρετίνος. Μάρτυς μου ο Θεός ότι, όταν δέχτηκα να τους φιλοξενήσω, δεν πέρασε καθόλου από το μυαλό μου ή σκέψη ότι θά μπορούσα να προκαλέσω την όργη σας.

Προπορεύθηκε τρέχοντας σχεδόν. — Μπιάνκα!... Μπιάνκα!... φώναξε ο Σκαλαμπρίνο.

Κάθως έβγαιναν στο διάδρομο, ή Πιερρίνα εμφανίστηκε μπροστά τους.

— 'Εδώ! είπε δείχνοντας μια πόρτα. — 'Ο Σκαλαμπρίνο ρίχτηκε μ' όλη του τη δύναμη πάνω σ' αυτή την πόρτα. Έπειτα από μερικές σπρωξίες, ή κλειδαριά έσπασε και τα θυρόφυλλα άνοιξαν με όρμη.

Οι άναγνώστες μας ξέρουν το ανατριχίλαστο θέαμα που τους περίμενε εκεί.

— 'Η πρώτη ματιά του Ρολάνδου έπεσε στο άνοιχτο παράθυρο.

— Κατάρα! βρυχήθηκε. Έφυγε παίρνοντας την μαζί του.

— 'Αλλά, ξαφνικά, άκουσε ένα βογγητό πίσω του.

— 'Ο Σκαλαμπρίνο είχε ανακαλύψει την Μπιάνκα σε μια γωνιά του δωματίου. Γονάτισε άμέσως πλάι της, αλλά δεν τόλμησε ν' άγγιξη το έγχειρίδιό που ήταν κρυφωμένο στο στήθος της. Ένα βογγητό βγήκε μόνον από το στήθος της.

— 'Ο Ρολάνδος έσκυψε κι' αυτός πλάι στη νέα κι' άκούμπησε το κεφάλι του πάνω στο στήθος της.

Παρακολουθήστε από το πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αυτής της εβδομάδος (σελ. 37) τη νέα έγκυκλοπαιδική σειρά:

Οί πρώτες βοήθειες

Στη νέα αυτή μορφωτική σειρά θά βρείτε, άλφαθητικώς, ένα πλήθος από συμβουλές και οδηγίες, εύκολονόητες και προσιτές στον καθένα, ειδικές για κάθε άτύχημα ή άρρώστεια. — 'Ο άντρας, ή νοικοκυρά, το παιδί, όλοι, για να μπορούν να προφυλάξουν τ' άγαπημένα τους πρόσωπα από τους κινδύνους που άπειλούν σε κάθε στιγμή τη ζωή τους, πρέπει ν' άποκτήσουν αυτές τις γνώσεις, που θά τους έξυπηρετήσουν άφάνταστα στη ζωή.

— 'Η καρδιά της δεν χτυπούσε.

— 'Ο Σκαλαμπρίνο τον κύτταξε με τα μεγάλα μάτια του, που ήταν πλημμυρισμένα από άγνωση.

— Δεν πέθανε, είπε. Δεν είναι αλήθεια, αφέντη; Πέστε μου πως δεν πέθανε... Μπιάνκα!... Κόρη μου... Μ' άκούς;... Είμαι εγώ ο πατέρας σου... 'Ανοίξε τα μάτια σου να με ίδεις... 'Αν νομίζης πως δεν είμαι άξιος για πατέρα σου, αν δεν θέλεις να λέγομαι κόρη σου, θά φύγω άμέσως... 'Ανοίξε τα μάτια σου, κόρη μου!... Πώς... Είναι δυνατόν να μην έχω πια κόρη;

— 'Ο Ρολάνδος έσφιξε τις γροθιές του. Έπειτα έπιασε τον Σκαλαμπρίνο από τους ώμους και τον τράνταξε με όρμη.

— 'Ορθιος, καλέ μου σύντροφε, του είπα. — 'Ορθιος, άδελφέ μου.

— Πέθανε, λοιπόν; ρώτησε ο κολοσσός.

— Πέθανε, απάντησε ο Ρολάνδος. — 'Ο 'Αρετίνος, ή Μαργαρίτα, ή Παολίνα κι' οι άλλες 'Αρετίνες που είχαν τρέξει κατέβασαν το κεφάλι.

— 'Η Πιερρίνα έκλαιγε με λυγούς. — 'Οι υπηρέτες που είχαν σταματήσει κοντά στην πόρτα έκαναν το σταυρό τους.

— 'Ο 'Αρετίνος προχώρησε ένα βήμα. — Αύθυνα, είπε. έπιτρέψτε μου να έλπιζω...

— Σιωπή! απάντησε ο Ρολάνδος. — 'Ο Σκαλαμπρίνο σγκόθηκε άσφα. Δεν έκλαιγε. 'Αλλά τα μάτια του ήταν κατακόκκινα και το πρόσωπό του είχε πάρει μια

— Πρέπει να ξεναθρούμε τον άθλιο που σκότωσε την κόρη σου! είπε ο Ρολάνδος στο Σκαλαμπρίνο.

ήλιθια έκφραση. — Πέθανε! είπε σιγά. 'Αφέντη, το μόνο που μου μένει είναι να πεθάνω κι' εγώ. — Θά ζήσης, απάντησε ο Ρολάνδος. — 'Ο Σκαλαμπρίνο έκανε μια κουρασμένη κίνηση.

— Για να κάμω τί; — Για να εκδικηθής το θάνατό της! απάντησε ο Ρολάνδος.

— Για να εκδικηθώ το θάνατό της! ψιθύρισε ο Σκαλαμπρίνο που τα μάτια του έλαμψαν για μια στιγμή.

— Πρέπει να ξαναδούμε τον άθλιο που σκότωσε την κόρη σου, για να τον κάμωμε να πληρώσει το έγκλημά του! συνέχισε ο Ρολάνδος. — 'Οφθαλμών αντί οφθαλμού! 'Ελα μαζί μου!

— Τον έπιασε από το μπράτσο και τον τράβηξε.

— 'Ο κολοσσός έκαμε μερικά βήματα, άλλ' όταν έφτασαν στο κατώφλι της πόρτας σταμάτησε και γύρισε το κεφάλι του προς την Μπιάνκα.

— Θέλεις, λοιπόν, να μάς ξεφύγει ο Βέμπο; του είπε ο Ρολάνδος. — 'Εφτασες άργα για να γλυτώσης την κόρη σου. 'Αν δεν διαστούμε, ή κόρη σου θά μείνη χωρίς έκδικση.

— Τα λόγια αυτά ήλκτρισαν τον Σκαλαμπρίνο. Μια κατάρα έξφυγε από τα χείλη του κι' άρχισε να τρέχει πίσω από το Ρολάνδο.

Ένα άγριο κυνηγητό

— 'Ο Ρολάνδος δεν είχε παρά μια μόνον ένδειξη: το άνοιχτο παράθυρο.

— Αυτό το παράθυρο έβλεπε σ' ένα μικρό δρομάκι, που ώδηγούσε στο κανάλι. 'Ο Βέμπο θά είχε διευθυνθεί σίγουρα προς τα εκεί.

— Είχε νυχτώσει πια για καλά κι' οι γόνδολες ήταν άραγμένες στη σειρά, ή μια πλάι στην άλλη.

— 'Ο Ρολάνδος πρόσεξε, ξαφνικά, ότι μια θέσις ήταν κενή. Κάποια γόνδολα θά είχε φύγει από κει πριν από λίγη ώρα.

— Χωρίς να χάσει καιρό, πήδησε τότε σε μια γειτονική γόνδολα.

— Ένας μεσόκοπος βαρκάρης βγήκε κάτω από την τέτα και προχώρησε προς το μέρος του.

— Που θέλει να τον πάμε ο αφέντης; ρώτησε.

— 'Ο Ρολάνδος έβγαλε το έγχειρίδιό του κι' άπλωσε το χέρι του.

— Αυτό το έγχειρίδιό θά χωθή στην κοιλιά σου αν μου πής έστω και μια συλλαβή ψευτική! απάντησε. — 'Αν, όμως, μου πής την

αλήθεια, θα σο ύδωσω εκατό σκούδα. Τί προτιμάς;... Διάλεξε!

— Ο βαρκάρης, από τον τόνο της φωνής του, κατάλαβε πως δεν άστειευόταν κι' έκαμε άμέσως την εκλογή του.

— Προτιμάω τα εκατό σκούδα, μα την Μαντόνα, είπε.

— Θαυμάσια. Πές μου τώρα, ή γόνδολα που λείπει από δω πριν από πόση ώρα έφυγε;

— Τό πολύ-πολύ πριν από δέκα λεπτά, απάντησε ο βαρκάρης.

— Ποιός μπήκε σ' αυτήν;

— Ένας άνθρωπος που ήταν τυλιγμένος μ' ένα μαύρο μανδύα.

— Από πού έρχόταν αυτός ο άνθρωπος;

— Ο βαρκάρης άπλωσε το χέρι του κι' έδειξε το μικρό δρόμο, που ξεκινούσε από το πίσω μέρος του μεγάρου του 'Αρετίνου.

— Από κει, απάντησε.

Τό πρόσωπο του Ρολάνδου πήρε μιá έκφραση άγριας χαράς.

— Αυτός ο άνθρωπος φαινόταν ήσυχος; ρώτησε.

— Ήσυχος;... Όσο είναι ήσυχος κι' ένας αγριόχοιρος που οι κυνηγοί τον έχουν ζώσει από παντού! Κάθε τόσο γύριζε το κεφάλι του πίσω σάν να τον κυνηγούσαν όλοι οι άστυνوميχοί της Βενετίας.

— Αυτός ήταν; είπε ο Ρολάνδος γυρίζοντας στον Σκαλαμπρίνο.

— Ο κολοσσός κούνησε ελαφρά το κεφάλι του.

— Κι' ή γόνδολα αυτή που πήγε; Ξαναρώτησε ο Ρολάνδος τόν βαρκάρη.

— Διευδύνθηκε προς τη λιμνοθάλασσα.

— Μπορείς να την φτάσεις;

— Θα προσπαθήσω.

— Έμπρός!

— Ο γονδολιέρης ζύγνησε δυό ναύτες που κοιμόνταν στην πρύμνη κι' έπειτα από μερικές στιγμές ή γόνδολα έσχιζε γρήγορα τα κύματα.

— Οι δυό επιβάτες είχαν καθήσει κάτω από την τέντα.

— Ο κολοσσός έκλαιγε σιγά. 'Ο Ρολάνδος, με τα χέρια περασμένα γύρω στους ώμους του, προσπαθούσε να τον παρηγορήσει.

— Έτσι πέρασαν κάμποσα λεπτά.

— Ο Ρολάνδος έφευγε από τη Βενετία σέ μιá τρομερή στιγμή. Είχε προφυλάξει, βέβαια, τη Λεονώρα από τον Γκριμάνι. Τη θέσι του, όμως, μπορούσε τώρα να πάρη κάποιος άλλος.

— Αυτή ή σκέψι πέρασε από το μυαλό του. 'Αλλ' είχε ένα ιερό καθήκον να εκτελέσει. Καί δεν σκέφτηκε ούτε στιγμή να παραιτηθί από το σχέδιό του.

— Κάθε τόσο φώναζε στους ναυτικούς: — Πιό γρήγορα! Πιό γρήγορα!

— Σέ μιá στιγμή, ο γονδολιέρης άνασέκωσε τόν πανί της τέντας και είπε:

— Φτάσαμε στην Ξηρά!

— 'Ο Ρολάνδος τινάχτηκε όρθιος.

— Πώς γίνεται να μην συναντήσωμε τη γόνδολα που ζητάμε; ρώτησε.

— Η λιμνοθάλασσα είναι πλατειά, άπάντησε ο γονδολιέρης. 'Εμείς τρέξαμε όλοίσα... 'Η άλλη γόνδολα, όμως, μπορεί να πήγε πιό δεξιά ή πιό άριστερα από μας.

— 'Αλλά... γιά σταθήτε...

— Σιωπή! είπε ο Ρολάνδος. Είδα.

— Η Ξηρά βρισκόταν καμιά εκατοστή μέτρα πιό πέρα. Κι' εκεί, μέσα στο σκοτάδι, ο Ρολάνδος είχε διακρίνει ένα αδύνατο φώς.

— Γρήγορα προς τα εκεί! διέταξε ο Ρολάνδος.

— Έπειτα από μερικά λεπτά, πηδούσαν στην Ξηρά.

— Μερικοί ναυτικοί βρίσκονταν λίγο πιο πέρα.

— Ο Ρολάνδος πήγε κοντά τους.

— Τί κάνετε εδώ; ρώτησε με έπιτακτικό ύφος.

— Έξοχώτατε, απάντησε ένας απ' αυτούς, περιμένουμε να πείση λίγο ο άέρας γιά να ξαναγυρίσωμε στη Βενετία.

— Τί έγινε ο επιβάτης που φέρατε εδώ; Ξαναρώτησε ο Ρολάνδος. 'Ηταν ένας άνθρωπος τυλιγμένος μ' ένα μαύρο μανδύα...

— Απαντήστε γρήγορα, αν αγαπάτε τη ζωή σας.

— Οι ναυτικοί κύτταξαν ο ένας τόν άλλον σάν να άναμετρούσαν τις δυνάμεις τους.

— 'Αλλά φαίνεται πως αυτή ή εξέταση δεν τους ίκανοποιούσε, γιάτι ο ιδιοκτήτης της γόνδολας άπάντησε έπειτα από μερικές στιγμές.

— Μα την πίστι μου, ο άνθρωπος που φέραμε εδώ μας πλήρωσε με τό παραπάνω γι' αυτή τη διαδρομή. Δεν μας πλήρωσε όμως και γιά να σωπάσουμε.

— Έγώ θα σας πληρώσω γιά να μιλήσετε, είπε ο Ρολάνδος, δίνοντας ένα χρυσό νόμισμα στο βαρκάρη που στεκόταν μπροστά του.

— Αυτός λύγισε τόν κορμί του στά δυό κι' έπειτα άπλωσε τόν χέρι του δείχνοντας μιá διευδύνση.

— Από κει πήγε, είπε. Τόν είδαμε να τραβάη ολόισια...

— Πάει πολλή ώρα;

— Τό πολύ πέντε λεπτά.

— Τόν άναγνωρίζατε;

— Όχι, έξοχώτατε.

— Δεν ξέρετε, λοιπόν, ποιόν φέρατε εδώ;

— Γιά μας ήταν ένας επιβάτης. Δεν ξέρουμε τίποτα άλλο.

— Ο Ρολάνδος κατάλαβε πως ο βαρκάρης έλεγε την αλήθεια.

— Απομακρύνθηκε κατόπιν και πήγε κοντά στον γονδολιέρη που τόν είχε μεταφέρει από τη Βενετία.

— Έχεις τα άπαραίτητα γιά να γράψω κάτι; τόν ρώτησε.

— Ο γονδολιέρης έκαμε νόημα στον Ρολάνδο να τόν άκολουθήσει μέσα στη γόνδολα.

— Εκεί, ξεκρέμασε τόν φανάρι από την πλώρη και τόν πήγε κάτω από την τέντα. 'Ανοιξε κατόπιν ένα μικρό ντουλάπι, που βρισκόταν κάτω από τόν πάγκο. Μέσα σ' αυτό ύπηρχαν δυό-τρία μικρά καλά κρασί, ψαμί, παστό ψάρι, τυρί και μαζί μ' όλα αυτά, ένα μελανοδοχείο, χαρτί και φτερά χήνας.

— Ο Ρολάνδος κήθηκε στον μικρό πάγκο κι' άρχισε να γράφει, ενώ ο γονδολιέρης κρατούσε τόν φανάρι πάνω από τόν κεφάλι του γιά να τόν φωτίζη.

— Όταν τέλειωσε τόν γράψιμο, σηκώθηκε όρθιος κι' έβαλε τόν γράμμα μπροστά στα μάτια του γονδολιέρη.

— Ξέρεις να διαβάσεις; τόν ρώτησε κυτάζοντας τον με προσοχή.

— Ο άνθρωπος κούνησε προς τόν πίσω τόν κεφάλι του.

— Όχι, απάντησε.

— Δός τόν τότε σ' έναν από τούς ανθρώπους σου να σου τόν διαβάσουν, είπε ο Ρολάνδος.

— Ξέρουν τόσα γράμματα όσα κι' εγώ, απάντησε γελώντας ο γονδολιέρης.

— Ο Ρολάνδος άντεπνεσε άνακουφισμένος. 'Ηξερε τώρα ότι μπορούσε να έμπιστευθί σ' αυτούς τούς ανθρώπους τόν γράμμα που είχε γράψει χωρίς να φοβάται μήπως τόν διαβάσουν.

— Δεν θα ξαναγυρίσω άμέσως στη Βενετία και αυτή τη στιγμή δεν έχω πάνω μου τά εκατό σκούδα που σου υποσχέθηκα; είπε στο βαρκάρη.

— Ο βαρκάρης είχε άκούσει πρωτίτερα τόν ήχο που έκαναν τα μεταλλικά νομίσματα που ο Ρολάνδος είχε μέσα στη ζώνη του.

— 'Αλλά σκέφτηκε πως ίσως τόν χρειαζόνταν γιά άλλο σκοπό.

— Δεν πειράζει, απάντησε με καλοκάγαθο ύφος. Έχω έμπιστοσύνη σέ σας. Θα με πληρώσετε όταν γυρίσετε στη Βενετία.

— Όχι, είπε ο Ρολάνδος. Αυτό τόν γράμμα είναι μιá διαταγή γιά να σου πληρώσουν όχι εκατό, αλλά εκατόν είκοσι σκούδα. Γι' αυτό τόν λόγο ήθελα να τόν διαβάσεις.

— Μου είναι άρεκότ που μου τόν λέτε, απάντησε ο βαρκάρης.

— 'Αλλά, ξαφνικά, μιá υποψία πέρασε από τόν μυαλό του Ρολάνδου.

— 'Αφού δεν ξέρεις να διαβάσεις, είπε, κυτάζοντας στά μάτια τόν γονδολιέρη, τότε ούτε να γράφεις θα ξέρεις.

— Και βέβαια δεν ξέρω, απάντησε ο βαρκάρης.

— 'Αλλά τότε πως γίνεται να έχης όλα αυτά τα σύνεργα γιά γράψιμο μέσα στη γόνδολά σου;

— Τό πράγμα είναι πολύ απλό, έξοχώτατε. Δεν προσέξατε που είχα άραγμένη τη γόνδολά μου;

— Δεν έχει σημασία τόν άν τόν προσέξα ή δεν τόν προσέξα, είπε ο Ρολάνδος. Συνέχισε...

— 'Αράω πάντα τη βάρκα μου κοντά στο μέγαρο του 'Αρετίνου.

— Και τί μ' αυτό;

— 'Η έξοχότης σας ίσως δεν γνωρίζει τόν ποιητή. Είναι πελάτης μου.

— Και λοιπόν;

— Και λοιπόν, νά. 'Ο κύριος 'Αρετίνος κάνει συχνά τόν περίπατό του με τη γόνδολά μου... Την πρώτη φορά που μου έκαμε αυτή την τιμή, μου ζήτησε, ξαφνικά, χαρτί και καλαμάρι. Βρισκόμαστε στο Λίντο κι' όπως δεν είχα τά πράγματα που μου ζητούσε, άρχισε να βρίζει θεούς και δαίμονες, λέγοντας ότι τόν είχα κάμει να χάσει μιá υπέροχη έμπνευση κι' ότι μ' αυτό τόν τρόπο θα ζημιωνόταν πάνω από χίλια σκούδα.

— Πρόσθεσε, μάλιστα, πως άν τύχαινε να ξαναπαθή τόν ίδιο από δικό μου λάθος, θα μου έκοβε και τά δυό αυτιά. 'Από τότε έχω πάντα χαρτί και καλαμάρι στη γόνδολά μου κι' όπως ο κύριος 'Αρετίνος γράφει πίνοντας...

— Κατάλαβα... κατάλαβα, είπε ο Ρολάνδος.

— Σ' οποιαδήποτε άλλη στιγμή, ο Ρολάνδος θα γελούσε ίσως γιά την άφελή αφήγησι του γονδολιέρη. Μα τώρα δεν είχε καμιά τέτοια διάθεσι.

— Καλά, πρόσθεσε. Νά ή έπιστολή. Ξέρεις τί περιέχει και πόσο πολύτιμη είναι γιά σένα.

— Δεν υπάρχει φόβος να την χάσω ούτε και να την διαβάσω, απάντησε ο γονδολιέρης. Κι' άν άκόμη ήξερα να διαβάσω ά-

πως ο έπίσκοπος, θάπρεπε και πάλι να έίσαστε ήσυχος.

— Είσαι καλός άνθρωπος...

— Όχι, έξοχώτατε. 'Αλλ' απ' αυτή την ύποθεσι θγαίνω κερδισμένος και ξέρω καλά ποιό είναι τόν συμφέρον μου. Μου δίνετε εκατό σκούδα γιά όσα σας είπα στη Βενετία και γιά τη διαδρομή. Σ' αυτά προσθέσατε άλλα είκοσι γιά να μεταφέρω αυτό τόν γράμμα στη Βενετία...

— Τα πράγματα θα γίνουν, λοιπόν, όπως έπιθυμήτε...

— Δεν είσαι μόνο καλός άνθρωπος, αλλά και έξυπνος, είπε ο Ρολάνδος. Θα ξανα-

συναντηθώμεν, αγαπητέ μου φίλε. Φύγε, λοιπόν, άμέσως και φρόντισε ώστε τόν γράμμα αυτό να βρίσκειται πριν από τά δημερώματα στά χέρια του παραλήπτη. Θα τόν τώ δώσης ο ίδιος.

— Και πως λέγεται ο παραλήπτης;

— Πέτρος 'Αρετίνος. Τόν ξέρεις και δεν υπάρχει φόβος να κάμης λάθος. Προ-

τού δημερώσει, ο κύριος 'Αρετίνος θα έχη στά χέρια του τόν γράμμα.

— Και συ θα εισπράξης τά εκατόν είκοσι σκούδα σου, απάντησε ο Ρολάνδος πηδώντας στην Ξηρά.

— Ο γονδολιέρης έκαμε άμέσως τις προετοιμασίες του κι' ή γόνδολα έφυγε έπειτα από λίγο γιά να γυρίσει στη Βενετία.

— Την άλλη γόνδολα, αυτήν που είχε μεταφέρει τόν Βέμπο, ο Ρολάνδος τήν κράτησε ως μιή ώρα κάνοντας διάφορες ερωτήσεις στον ιδιοκτήτη της.

— Αυτές οι ερωτήσεις ήταν άσκοπες και χωρίς ενδιαφέρον. Στο τέλος, ο γονδολιέρης κατάλαβε ποιός ήταν ο σκοπός του.

— Έξοχώτατε, είπε, μου δώσατε ένα δουκάτο γιά μιá λέξι που σας είπα. 'Αν μου δώσετε άλλο ένα, σας όρκίζομαι στο όνομα του Χριστού και τού 'Αγίου Μάρκου ότι δεν θα φύγω από δω προτού δημερώσει.

— Ο Ρολάνδος τόν έδωσε δυό και ξαναγύρισε κοντά στον Σκαλαμπρίνο, που είχε παρακολουθήσει με άδιαφορία όλη αυτή τη σκηνή. Ξεκίνησαν άμέσως προς τη διέυθυνσι της Πάδουας.

Κυνηγώντας τόν Βέμπο

— Στην Πάδουα δεν δυσκολεύτηκαν να βρουν τά ίχνη τού Βέμπο. Κι' έκαμαν εκεί, ότι κι' ο καρδινάλιος - έπίσκοπος πριν απ' αυτούς.

— Αγοράσαν, δηλαδή, δυό καλά άλογα και συνέχισαν τόν ταξίδι τους.

— Από την Πάδουα ως τη Φεράρα κι' από κει ως την Βολωνία, άκολουθήσαν τόν φυγάδα, χωρίς να ξεκουρασθούν καθόλου σχεδόν.

— Έτσι έφτασαν στην Φιρενζουόλα δυό ώρες έπειτα από τόν Βέμπο και πήγαν στο ίδιο πανδοχείο όπου βρισκόταν κι' ο καρδινάλιος - έπίσκοπος.

— Καθώς έτρωγαν, ο Ρολάνδος έκαμε διάφορες ερωτήσεις στον ξενοδόχο. Κι' από τις πρώτες απαντήσεις του κατάλαβε πως ο Βέμπο βρισκόταν στο πανδοχείο. 'Εσκυψε άμέσως προς τόν μέρος τού Σκαλαμπρίνο και τού είπε σιγά:

— Τόν κρατάμε!

— Ο κολοσσός άναστέναξε με άνακούφισι.

— 'Επί τέλους! ψιθύρισε.

— Μόλις τέλειωσαν τόν φαγητό τους, ο Ρολάνδος είπε στον ξενοδόχο:

— Ο σύντροφός μου κι' εγώ θα περάσωμε εδώ τη νύχτα... 'Αλλά δεν θέλουμε να μας άνησυχήση κανείς... Είπες ότι έχεις ένα μόνον έπίσκεπτη...

— Ναί, έξοχώτατε, έναν κύριο πολύ καθώς πρέπει.

— Δεν άμφιβάλλω, είπε ο Ρολάνδος κάνοντας έναν μορφασμό. Αυτός ο καθώς πρέπει κύριος μπορεί, όμως να ροχαλίξη... Γι' αυτό σέ παρακαλώ να μας βάλης μακριά από τόν δωμάτιό του... Πού κοιμάται αυτός ο πελάτης;

— 'Εκεί, απάντησε ο ξενοδόχος άπλώνοντας τόν χέρι του.

— Έδειχνε την πόρτα που συγκοινωνούσε με την αίθουσα τού πανδοχείου.

— Ο Ρολάνδος ένοιωσε την καρδιά του να χτυπάη δυνατά μέσα στο στήθος του.

— Καλά, είπε.

— Κατέστρωσε άμέσως τόν σχέδιό του. Θα περίμεναν να κοιμηθί πρώτα ο ξενοδόχος και κατόπιν θαμπάνισαν στο δωμάτιό τού Βέμπο.

— 'Αλλά, ξαφνικά, μιá υποψία πέρασε από τόν μυαλό του. 'Αν ο Βέμπο είχε άκου-

σει τη συνομιλία του με τόν ξενοδόχο;

— Όχι, τόν καλύτερο ήταν να μη χάσουν ούτε στιγμή.

— Ο Ρολάνδος σηκώθηκε από τόν κάθισμά του.

— Ξέχασα, είπε, ότι πρέπει να ιδώ άμέσως αυτό τόν πελάτη γιά να μιλήσωμε μαζί γιά κάποια σοβαρή ύποθεσι. Κάμε μου τη χάρη να τόν έυνητής.

— Ο ξενοδόχος τάχασε.

— 'Αλλά... τραύλισε σαστισμένος.

— Ο Σκαλαμπρίνο δεν τού έδωσε, όμως, τόν καιρό να τελειώσει τη φράσι του. Τόν άρπαξε από τόν μπράτσο και τόν τράβηξε μπροστά στην πόρτα.

— Χτύπησε, τού είπε.

— Ο ξενοδόχος, τρέμοντας, χτύπησε κάμποσες φορές.

— 'Αλλά δεν πήρε καμιά απάντησι.

— Σπάζσε την πόρτα, διέταξε ο Ρολάνδος τόν Σκαλαμπρίνο.

— Σταματήστε! φώναξε ο ξενοδόχος. Μπορούμε να μπουίμε χωρίς να καταστρέψωμε τίποτα. 'Ακολουθήστε με.

— Ο Ρολάνδος έκαμε νύημα στον Σκαλαμπρίνο να μείνη στη θέσι του γιά να έπιτηρή την πόρτα κι' άκολουθήσε μόνος του τόν ξενοδόχο, που τόν ώδήγησε στην αύλη.

— Τό άνοιχτό παράθυρο κίνησε άμέσως την προσοχή τους.

— Έφυγε! γόγγυσε ο ξενοδόχος. Έφυγε χωρίς να με πληρώση!

— Έπρεξε άμέσως στο σταυλό. Κι' εκεί διασκεδάσθηκαν όλοι οι φόβοι του. Τό άλογο τού ταξιδιώτου βρισκόταν πάντα στη θέσι του. Και τόν άλογο αυτό αντιπροσώπευε μιá μικρή περιουσία.

— Ο Ρολάνδος, θέλοντας να βεβαιωθί ότι ο Βέμπο είχε φύγει πραγματικά, σκαρφάλωσε στο παράθυρο και μπήκε στο δωμάτιο. 'Ηταν άδειο. 'Ανοιξε κατόπιν την πόρτα και βήκη στη μεγάλη αίθουσα.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Σκαλαμπρίνο.

— Έφυγε με τά πόδια. Φαίνεται πως άκουσε τη συζήτησί μας.

— Γιατί χάσαμεράμε τότε και δεν τρέχομε να τόν πιάσωμε;

— Είπε περίττο. 'Ο καρδινάλιος, όπως σου είπα, έφυγε με τά πόδια, αφήνοντας εδώ τόν άλογο του. 'Η διαδρομή που άκολουθήσε φεύγοντας από τη Βενετία μου δείχνει καθαρά ότι ο σκοπός του είναι να πάη στη Ρώμη. Πουθενά άλλου δεν αισθάνεται τόν εαυτό του άσφαλισμένο. Τό σχέδιό του είναι να κατεβή στη Φλωρεντία, να περάση από τη Σιέρα και να καταλήξη στη Ρώμη. Θα τόν βρούμε, λοιπόν, σέ μιá από αυτές τις τρεις πόλεις.

— Γιατί να μην τόν πιάσωμε άπόψε;

— Ρώτησε ο κολοσσός που ή φωνή του έτρεμε ελαφρά.

— Γιατί νομίζω πως είναι προτιμώτερο να τόν βρούμε στη Ρώμη.

— Δεν ξέρω άν κάνω λάθος, ψιθύρισε σιγά, σάν να μιλούσε στον εαυτό του. 'Αλλά νομίζω πως ο Βέμπο δεν έφυγε μόνος του από τη Βενετία.

— Ο Σκαλαμπρίνο κατέβασε τόν κεφάλι. Είχε πάντα άπερίοριστη έμπιστοσύνη στον Ρολάνδο.

— Πέρασαν τη νύχτα στην Φιρενζουόλα και την άλλη μέρα δίστασαν τά 'Απέννινα. 'Επειτα συνέχισαν τόν ταξίδι τους ως τη Φλωρεντία και τη Σιένα. Από κει διευθύνθηκαν προς τη Ρώμη.

— Προτού μπουόν στην πόλι σταμάτησαν στο πανδοχείο της Δικράνας. Κι' εκεί ο Ρολάνδος έμαθε πως ο Βέμπο προπορεύταν μόνο κατ' ένα τέταρτο της ώρας.

— Τό ίδιο βράδι μπήκαν στη Ρώμη.

Ο πόνος τού πατέρα

— Ο Ρολάνδος κι' ο Σκαλαμπρίνο πήγαν σ' ένα πανδοχείο με φτωχική εμφάνισι, που είχε, όμως, τόν πλεονεκτήμα ότι βρισκόταν κοντά στο κέντρο της πόλεως.

— 'Αφού έφαγαν, ανέβηκαν μαζί στο δωμάτιο που τούς είχε ετοιμάσει ο ξενοδόχος.

— 'Αφέντη, είπε ξαφνικά ο κολοσσός, ξέρετε πως ο Βέμπο είναι ένας μεγάλος κακούργος;

— Ο Ρολάνδος κύτταξε με άπορία τόν σύντροφό του. Τί ήθελε άρα γε να τού πη;

— Τόσο μεγάλος κακούργος, συνέχισε ο Σκαλαμπρίνο, που αξίζει να πεθάνη με κάποιο από τά τρομερά εκείνα βασανιστήρια, που άκουσα... πως επιπόνεσε κάποιος ποιητής που τόν λέγανε Δάντη.

— Ο Ρολάνδος χαμογέλασε. Είχε κατάλαβε πολύ καλά τί έννοούσε ο Σκαλαμπρίνο. Τά μάτια του άστράψαν ξαφνικά.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

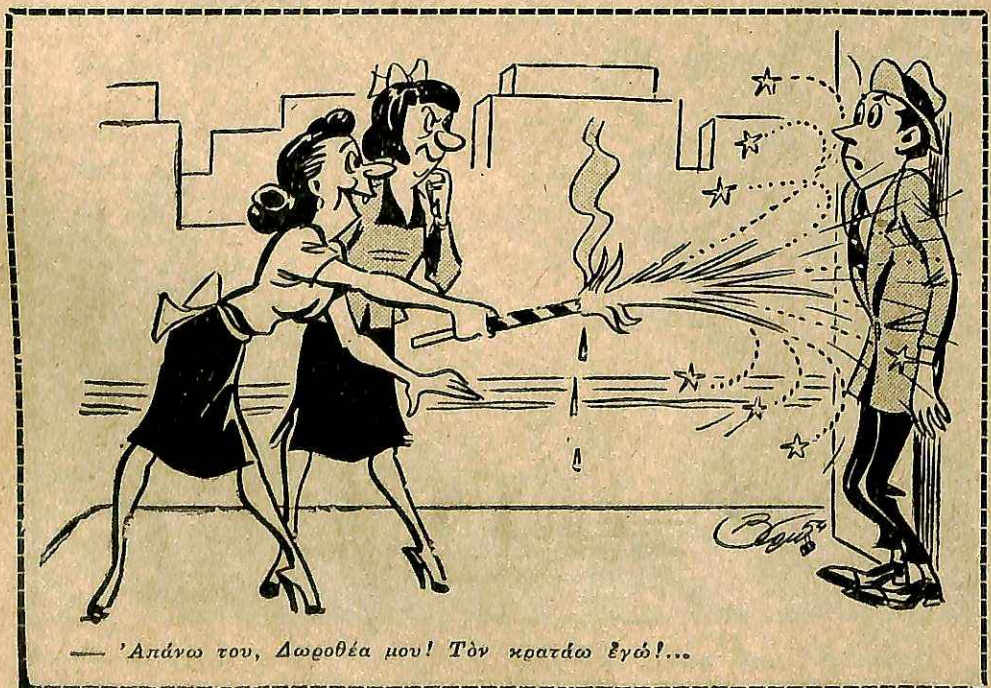
Επ'ανόρθωσις

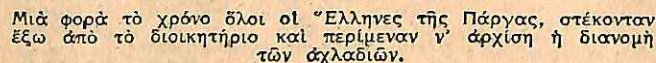
— Ευχαρίστος δημοσιούμεν την κατωτέρω επί στολήν, την οποίαν μās έστειλε ή σεαυτή δέσποινα κ. 'Ελένη Μπουκουβάλα, άλλοτε διευθύντρια τού 'Αρσακείου, της οποίας ή φωτεινή δράσις είχε σημεύσει σταθμόν στη παιδαγωγική κίνησι του τόπου μας:

— 'Αναφερομένη εις τόν περί 'Αρσακείου άρθρο σας, σας πληροφορώ ότι οι «Χαιρετισμοί» δεν έγινοντο επί της ιδιικής μου διευθύνσεως. «Όυ προς θάνατον», όπως έλεγαν οι αρχαίοι.

— Μετά πολλής υπολήψεως και εύχρηστών διά την φιλοξενίαν ΕΛΕΝΗ Γ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

— άλλοτε διευθύντρια τού 'Αρσακείου»

Ποιὰ εἶναι ἡ ἱστορία τους

Πολύ συχνά οί άρματωολοί του 21 έπαιζαν μεταξού τους ένα έπικινδύνο παιχνίδι, πού στοίχιζε τή ζωή πολλών παλληκαριών. Έπαιρναν μία κουμπουρά γεματή, σήκωναν τή κουμπουρά πιατώντας άουμπουρναν όρθρη πάχυν όέ μία σειρά πέτρας ή ένας άπ' όλους κατά σειρά όριζομένη — τήν στριφουρίνη νούσε μέ τό δείξι του χέρι όσο μπορούσε πιο γρήγορα. Ένόσω ή κουμπουρά αυτή περιστρεφετό, τά κλέφτοπυλα καθίστασαν όλόγυρη, τραγουδοῦσαν. Τέλος ή κουμπουρά έπεφτε πάνω στην πέτρα κι' έπαιρνε φωτιά. Όταν δέν έκπυροσκόρουσε, τήν έπαιρνε ό διπλανός κι' άρχιζε μέ τή σειρά του νά τή στριφουρίζη μέχρι άποτέλεσματος. Ή σφαίρα συνήθως έπαιρνε κάποιον άπ' όλους. Όταν όμως δέν χτυπούσε κανένα, έλεγαν τότε ότι αυτό ήταν τό θέλημα τής γραφής. Τό κλέφτικο αυτό παιχνίδι τό άπαγόρεψε ό Κολοκοτρώνης μέ άυστηρές διαταγές.

—Δέν μέ νοιάζει γιά τά τομάρια σας, τους έλεγε, άλλα γιά τό μαρουτί πού χονάται άδικά!

Κι' ύστερα συμπλήρωνε:

—Μονάχα έόας συλλογιέμαι, παλληκάρια μου! Δοξαζόμενος είναι ό θάνατος πά-

να στη μάχη, όχι όμως και στα καλά καθούμενα!

Τό παιχνίδι αυτό χαρακτηρίζεται με τη φράση «όποιον πάρει ο χάρος» που εμπεύει από τότε ως τα χρόνια μας.

★

Όταν οι Ένετοι έγιναν κύριοι της Πάργας, οι διοικητές τους υποχρέωθηκε να δίνουν το χρόνο μία φορά σε κάθε ελληνική οικογένεια από έναν έως τέσσερις... αλλιώς. Δυο φορές το χρόνο να τους προσκαλόν σε γεύμα με ποικιλία... χρονοκλήτων. Μία φορά το χρόνο να στέλνουν στους άρχοντες από δεκαπέντε θηνόντες, στους μη άρχοντες από δέκα και στους ιερείς και δασκάλους από τριάντα έξη. Επίσης την εποχή που ώριμαζον τ' αλάδια, να έχουν το δικαίωμα οι κάτοικοι της Πάργας να γεμίζουν μ' αυτά τα σακκίδια τους, που είχαν όλα το ίδιο ακριβώς μέγεθος και σχήμα. Τα άστεία αυτά «προνομία» αναφέρονταν από πολλούς ιστορικούς της εποχής, 'Αλλά τοίζονται ιδιαίτερως από τον Χριστόφορο Περαράθο στην "Ιστορία της Πάργας". Παρ' όλα αυτά οι Ένετοι δεν κράτησαν ως το τέλος το συμφωνία τους και μόλις κατέλαβαν την περιοχή, πη-

Παρακολουθήστε από τὸ πανηγυρικό τεύχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος (σελ. 39) τὴν ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα ἱστορικὴ σειρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ συνυργάτου μας κ.

ΕΠΑΜ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Πρόκειται για τὰ περίεργα παρασκήνια τοῦ πολιτικού καὶ κοινοβουλευτικοῦ βίου τοῦ τόπου μας μ' ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἀγνωστα ἀνεκδοτά καὶ χαρακτηριστικά ἐπισηδία καὶ μὲ σκιαγραφίες πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ μεγάλων πολιτικῶν γεγονότων ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 1821 ὥς τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἑλευθ. Βενιζέλου.

Μερικά ἀπὸ τὰ ιστορικά αὐτὰ ἄρθρα:

- ✱ Ἡ Συνέλευσις τῆς Ἐπιδόρου.
- ✱ Ἡ πρώτη ἑλληνικὴ Κυβέρνησις.
- ✱ Καποδίστριας καὶ κοινοβουλευτισμός
- ✱ Ὁ λόγος καὶ τὸ ἔθλο στὴ Βουλῇ.
- ✱ Κοινοβουλευτισμός τοῦ 1832.
- ✱ Κοινοβουλευτικὸ χιούμορ.
- ✱ Τὸ Σύνταγμα καὶ ἡ Ἐθνοσυνέλευσις τοῦ 1843.
- ✱ Οἱ πρῶτες ἐκλογεὺς Βουλῆς.
- ✱ Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βουλγάρου δικάζεται...
- ✱ Ἡ «δεξιολομένη» τοῦ Χαρίλαου Τρικούπη

γαν περιπατοῦν καὶ ἀλάτῃ καὶ γλυκύσματα καὶ θνητάντες. Τὸ μόνο ποὺ διατηρήσαν ἦταν τ' ἀχάδεια. Μία φορὰ τὸ χρόνο, λοιπόν, ὅλοι οἱ Ἕλληνες τῆς Πάρνας, στέκονταν ἔξω ἀπὸ τὸ διοικητήριο καὶ περιμέναν τ' ἀρχι-οὐ ἢ διαμονή, τους. Πολλές φορές ὁμοῦ τ' ἀχάδεια δὲν ἔφταναν γιὰ δόλους κ' εἶτο ἀρχίζαν οἱ καυγάδες μεταξύ τους. Οἱ μὲν κατηγοροῦσαν τους δέ, ὅτι εἶχαν φτιάξει μεγαλύτερα σκακίδια. Ἐτοὶ ἀναγκάζονταν νὰ μετρήσουν τὸ μέγεθος τῶν σκακίων γιὰ νὰ δοῦν πόσα ἀχάδεια ἔπαιρνε ὁ καθένας. Ἀπὸ τὸ περιεργό αὐ-τὸ γεγονὸς βγήκε ἡ φράσι «θὰ σοὺ μᾶθω πόσα ἀπὸδια βράζει ὁ σκάκκος» ποὺ τὴ λέ-με ὅταν θέλουμε ν' ἀπειλή-σουμε κάποιον.

Μόλις έμπαινε ή άνοιξι,
οι αρχαίοι Έλληνες άρχι-
ζαν να ετοιμάζονται για τις
μεγάλες γιορτές των «ελε-
δονισμάτων», που κρατού-
σαν από τα μέσα του Μαΐου
ώς το τέλος του ίδιου μη-
νός. Όπως έμεινε σήμερα
νιώθουμε σαράντα μέρες
πριν από το Πάσχα, έτσι κι
αυτοί νήστευαν τότε ένα ό-
λοκληρο δεκαπενθήμερο
πριν να «εξαγινθούν» όπως
έλεγαν. Σε όλο αυτό το δι-

ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοὺς παῖδας τὴν οὐσίαν
ἀπὸ οὐπὶ τοῦ οὐπὶ κρεῖττον
τῶντα ὁμοιωματα χελιδονί-
ων — κι' ἔλεγον τὸ ὥραϊο
αὐτὸ τραγουδάκι:

Ἥλο' πλοε χελιδὼν
καλὰς ὥρας ἄγουσα
καλοὺς ἐνιαυτοὺς
ἐπὶ γαστρὶ λευκᾷ,
ἐπὶ νῦτα μέλαινα.

Σήμερ τὰ «χελιδονίσμα-
τα» ἐξακολουθοῦν νὰ γιορ-
τάζωνται κάθε 1 Μαρτίου ἀ-
πὸ τὰ παῖδια τῆς θράκης,
τῆς Μακεδονίας, Θεσσαλίας,
Ἠπείρου καὶ τῆς Πελοπον-
νήσου. Ὅπως τὰ Ἑλληνό-
πουλα τῆς ἀρχαιότητος, ἔ-
ται καὶ τὰ δικά μας νυρί-
ων ἀπὸ πόρτα οὐ πόρτα
καὶ λένε τὸ ἴδιον ἀκριβῶς
τραγουδί:

καλῆς ἤρθε χελιδόνα
καλὰς ὥρες ἔφερε
καὶ καλοὺς καλοὺς οἰωνοὺς
πάνω στ' ἄσπρο στήθος της
καὶ στὰ μαύρα νῶτα της.

★
Παλαιότερα οι μανιάντικες βεντέτες ξεκλήριζαν ολόκληρες οικογένειες. Ή εκδικία, ωστόσο επιτρέπονταν σε 3 κυρίες περιπτώσεις: Στη δυσφήμιση, στην απιστία και στο φόνο. Σκότωνε κανείς εκείνον που τὸν κατηγορούσε άδικα. Ὁ σύζυγος σκότωνε τὴ γυναίκα του, ἂν δὲν τοῦ ἦταν πιστή, σκότωνε ὁ πατέρας ἢ ὁ ἀδελφός τὴν κόρη ἢ τὴν ἀδελφή, πού μετ' τὴ διαγωγή τὴν ντροπίαζε τὴν οἰκονομία, σκότωναν ἑπίσης καὶ τὸ διαφθόρεα. Τέλος, ὤφειλε κανεὶς νὰ πάρη ἐκδίκισι γιὰ ἕνα φόνο, οποιαδήποτε κι' ἂν ἦταν ἡ αἰτία του. Ἐτοὶς ἡ ἔχθρα διαωμνίζονταν ἀπὸ γενεὰ εἰς γενεὰ καὶ εἶχε δησιουρνηθῇ τὸ μανιάντικο ἔθιμο πού θυμίζει τὴ βεντέτα τῶν Κορσικανῶν. Γιὰτὶ ἡ ἔχθρα δὲν ἔπαυε οὔτε μετὰ τὴν ἐκδίκισι. Ἡ οἰκονομία πού δοκίμαζε τὴν ἐκδίκισι, δὲν τὴν θεωροῦσε ὡς ὀφειλομένην ἐπαਨόρθωσι, ἀλλὰ ὡς νέο φόνο. Ἡ ἐκδίκισι δὲν ἦταν δικαίωμα, ἀλλὰ καθήκον πού ἔπρεπε νὰ τὸ εκπληρώσῃ κανεὶς ὀφισοῦπα, παρ' ὅλα τὰ ἐμπόδια πού τυχόν θά συναντοῦσε. Διαφορετικὰ ἀτιμωζόταν. Ἀπὸ τὸ σκληρό αὐτὸ ἔθιμο ἔμειναν οἱ φράσεις (θα πάρω τὸ αἷμα μου πίσω), (μου χρωστᾷ αἷμα), (θα μοῦ τὸ πληρώσῃς τὸ αἷμα του) καὶ πολλὰ ἄλλες, πού τίς λέμε σὲ συνάλογες περιπτώσεις.

Η γνώστη 'Ιταλίδα στήν Τζίνα Λολουμπρίγκα, πού έχει κάνει ένα ευτυχισμένο γάμο με τον Γιουγκοσλάβο γι�τήρ Μίρκο Σκόφιτ, πρόκειται να γίνη μητέρα. 'Η Τζίνα άρνήθηκε να συμμορφωθή με τήν σύσταση της έταιρείας, γιά λογαριασμό της οποίας έργάζεται, και να διαφύγει τήν είδηση. 'Αντίθετος, έπε στους δημοσιογράφους: «Γιατί να διαφύσω πώς περιμένα ένα μωρό; Γιά να μη απογοητευτώ τους θαυμαστές μου; Δέν νομίζω ότι συντρέχει τέτοιος λόγος».

Κατά το πέρασμα του βασιλικού ζεύγους της Άγγλιας από την Άδελφάδα της Αυστραλίας, οι φοιτητές του Πανεπιστημίου προεφύλαξαν ένδυσιασθή, υποδοχή στον δούκα του Έδιμβουργου. Ένας φοιτητής μάλιστα μεταμφιεσμένος σε γονιτευτική νέα πλησίασε τον δούκα και του προσέφερε μία ωραία ανθοδέσμη. Όταν ο δούκος ανέλθηκε το τέχνασμα, γέλασε με την καρδιά του!...

Ο Σκάντορρα Σκαντορρά, ένας Σικελός 20 χρόνων, εμφανίζεται καιρό τώρα σ' ένα «Βαρνέτ», όπου κάνει διάφορα καταπληκτικά νούμερα. Σ' αυτή φωτογραφία μας φαίνεται τρώγοντας ένα πιάτο, πράγμα που έκπλησσε τη συνόδο του. Του είδους όμως αυτού τα κατορθώματα άναγκασαν τον Σκάντορρα να μη τη χειρωρίσθ' από νοσοκομείο και να χειρουργηθ'.

Ο γιάρρος πού άνοιξε το στομάχι του, έβγαλε από μέσα όλα τα άντικείμενα, που βλέπετε στην κάτω φωτογραφία.

Ἡ Ἐθνοσυνέλευσις τῆς Ἐπιδάουρου

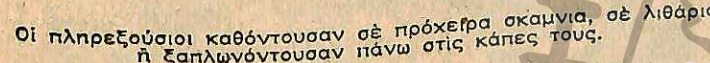
Στην κοινοβουλευτική ζωή της νεώτερης Ελλάδας, το προβάδισμα ανήκει στην Εθνική Συνέλευσι της Επιδαύρου, που ψήφισε (Ιανουάριος 1822) και το πρώτο ελληνικό σύνταγμα.

«Από την αρχή ακόμα της Έπαναστάσεως, φάνηκε η ανάγκη για τη σύγκληση μίας εθνικής πολιτικής οργάνωσης του επαναστατημένου κατεβύουσι αυτή είχαν γίνει μερικές προσπάθειες της Γερουσίας της Μεσοσηνίας, της Δυτικής Σ. Ανατολικής και της Πελοποννησιακής Γερουσίας αυτές, είχαν τοπικό χαρακτήρα και η ένοποίησή του άγωνα. Έτσι, αποφασίστηκε τηρη συνέλευσις, όπου ν' αντιπροσωπευόντο αι μένες επαρχίες. Έδωκ τα έθνοσωλευνόως

«Από τη Στερεά Ελλάδα, την Πελοπόννη-
 χισαν να μαζεύωνταν στο Άργος οι αντίπα-
 ρημένοι Έθνοes. Πήγαιναν εκεί όχι μόνο οι
 τρις διάφορες επαρχίες για να τις αντιπα-
 ρώσουν από τους καπετανίους και κοτζαμά-
 ρησαν... έκλεβαν! Οι τελευταίοι, μάλιστα, ο-
 χωριστά, από μεγάλο αριθμό όπλοφόρων, γι-
 α σφελερώτερα να επιβάλουν τις... πολιτικές».

«Εκτός όμως από τους κανονικούς και αν-
 σώνους του Έθνους, είχε γεμίσει το Άργος

ἄτακτα στρατεύματα, ἀπὸ φι-
λέλληνες, ποὺ εἶχαν κατεβί-
σθον ἀγῶνα, κι' ἀπὸ ἄλλους
ἐνδιαφερόμενους καὶ περιέρ-
γους. Ἡ πολιτεία παρουσίαζε
μιά περιέργη εἰκόνα. Πρὶν ἀπὸ
λίγους μῆνες, πρὶν εἶχε κάψει ὁ
ἄρχος. Καί, μέσα στὰ μα-

[illegible][illegible]

Ἕλληνες. Οἱ μαζεμένοι στὸ Ἄργος ἦταν οἱ χωρισμένοι σὲ δύο μεγάλα κόμματα. Τὸ ἓνα ἦταν τῶν κοτζαμπάσσηδων μὲ τὸ Μαυροκορδάτο καὶ τὸ ἄλλο τῶν στρατιωτικῶν μὲ τὸ Δημήτριο Ὑψηλάντη. Ἡ ἀντίθεσι μεταξὺ τῶν δύο κομμάτων, πῆρε ὀξύτερη μορφή τὴν παραμονὴν ποὺ θ' ἀρχίζει ἡ συνέλευσι. Οἱ στρατιωτικοὶ ἀπειλοῦσαν, ὅτι θὰ ἐσφαζάν τὸν πολιτικόν. Οἱ κοτζαμπάσσηδες, γιὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, εἶχαν ταμπουρωθῇ μὲ τὰ παλληκάρια τοὺς σὺ σπιτίτια, ποὺ εἶχαν πιάσει. Διαβίδονταν ἀκόμη «σημεῖα καὶ τέρατα» : Πῶς οἱ στρατιωτικοὶ τάχα εἶχαν φτιάξει μιὰ μεγάλη ὑπόνομο κάτω ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου θὰ συνεδρίαζε ἡ Συνέλευσι, γιὰ νὰ τινάζουν στὸν ἀέρα τοὺς πατέρες τοῦ ἔθνους!...

— ΟΙ «Έλληνες είναι τρελλοί, έλεγε ο Γέρος του Μωριά, άλλα έχουν Θεό φρόνιμο!...

Ὁ Κολοκοτρώνης, λοιπόν, όταν εἶδε πὼς δὲν γινόταν δουλειά, πῆρε κι' ἄλλους καπετάνιους καὶ πῆγε στὴν πολιορκία τοῦ Ἀκροκορινθίου. Ὅταν διῶς ἔφυγε ὁ στρατός, οἱ πολιορκημένοι στὸ Ναύπλιο ἔχρηθο, βῆκαν κατὰ τὸ Ἄργος νὰ διαλύσουν τὴ Συνέλευσι. Μὰ τοὺς σταμάτησε ὁ Νικητάρης.

Ῥώσπου καὶ το Μαυροκορδάτου, βλέποντας τὴν κατάστασι, ἔπεισε τὸν Ἐθνικοσυνέλευσι — ποὺ μόλις εἶχε ὀρκισθῇ — ν' ἀφίσουν ὁλοὶ τὸν Ἄργος καὶ νὰ πάνε, γιὰ μεγαλύτην ἀσφάλεια καὶ ἡσυχία στὴν Πιάδα, ποὺ ἦταν ἓνα χωριὸ κοντὰ στὴν ἀρχαία Ἐπίδαυρο, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔδωσαν καὶ τὸ ὄνομα στὴ Συνέλευσι. Μὲ τὰ ἀρχαία ὀνόματα προσπαθοῦσαν νὰ συγκινήσουν περισσότερο τοὺς φιλέλληνες τῆς Εὐρώπης...

★
 'Η Πιάδα ήταν ένα άθλιο χωριό με καλυψόσπιτα, όπου οι πρώτοι πατέρες του 'Εθνους, τράβηξαν το διάβολό τους. 'Όσοι δεν άρπαξαν κυρολόγημα — ήταν περασμένοι Δεκέμβρης — άρρώστησαν από έλάνειο πυρετός. Σπίτι γιά συνεδριάσεις δεν υπήρχε και το πρώτο κοινοβούλιο της νεότερης 'Ελλάδος συνεδρίαζε στο ύπαιθρο, μέσα σ' ένα άφρακτο χωράφι. Αυτό όμως δεν εμπόδιζε τους αντιπροσώπους να βάλουν στον έσωτερικό κανονισμό της 'Εθνοσυνέλευσης, πώς μπορούν να γίνουν και συνεδριάσεις...

Οι πληρεσείς αι καθύπευον σὲ πρόχειρα σκαμνιά, ποὺ ἔφτια-
ξαν ἀπὸ κορμούς δέντρων ἢ ἀπᾶν σὲ λιθάρια. Οἱ περισσότεροι
ὅμως, προτιμοῦσαν τὰ ἐσπλάνωνται κατὰ γῆς, ἐπάνω στὶς κάπες
τοῦς. Τὸ ταϊσιτοῦκι, ὡστόσο, δὲν ἔλειπε ἀπὸ κανένα...

“Έτσι, μέσα στους καπνούς των τσιμπουκιών και στο κρύο του Δεκεμβρίου, άρχισε τις εργασίες της η Έθνοσυλλέksiς της Έπιδαιού. Η συvενέλευσι δεν ήταν εύκολη, γιατί, πέρα από τις πολιτικές αντιθέσεις, τους δυσκόλευε και η... γλώσσα! Άλλοι μιλούσαν τσακωνικά, άλλοι αρβανίτικα, άλλοι ρομιελιώτικα και όταν οι «καλαμαράδες» έπιανον το βήμα, τότε πιο οι περισσότεροι δεν καταλάβαιναν τίποτα με τα καθαρευουσιάνικα, που αλλιώς χρησιμοποιούσαν. Ο Μαυροκορδάτος, όμως, κατάφερε όχι μόνο να έπι- νηθι απόλυτα στη Συνέλευσι, αλλά και μέσα σε λίγες ημέρες να φιαχθή το πρώτο σύνταγμα της νεώτερης Ελλάδας. Έμπνευ- σμένο από τις αρχές της Γαλλικής Έπανάστασης, ήταν το πιο δημοκρατικό, φιλελεύθερο και προοδευτικό σύνταγμα για την εποχή του.

Συγχρόνως, η Συνέλευσι έκανε μιá προκήρυξι στους φιλελεύθερους λαούς της Ευρώπης και κήρυξε την «πολιτικήν υπαρξίν και ανεξαρτησίαν του Έλληνικού Έθνους».

Στο μικρό αυτό χωριουδάκι της Πάδας, λοιπόν, γράφθηκε η ληξιαρχική πράξις της αναγέννησεως του Έλληνικού Έθνους κι από εκεί άρχισε, ουσιαστικά, η πολιτική ζωή της Ελλάδος.

ΕΡΜΑΙΝΕΙΝ Κ' ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ε. ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ, Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΛ-
ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Χαίμωε

Στο άλλαντοπωλείο

— Θα ήθελα να μου δώσετε ένα ζευγάρι γυαλιά μυωπίας των έννεα βαθμών...
— Δεν έχουμε, κύριε.
— Δώστε μου τότε των οκτώ βαθμών...
Θα μπορέσω να τα βγάλω πέρα και μ' αυτά.
— Δεν έχουμε, κύριε. Θα μου επιτρέψετε να σας πω...
— Δεν έχετε ούτε των οκτώ;... Μα τί όπτικό κατάστημα είναι αυτό;
— Αυτό ακριβώς ήθελα να σας πω. Δεν είναι όπτικό κατάστημα, αλλ' άλλαντοπωλείο!...

— Πρόκειται να γίνω ένα πάρτυ.
— Έγώ θα φέρω το ψωτό.
— Κι' εγώ τα όρεκτικά και τις σαλάτες.
— Έγώ τα φρούτα και το κρασί.
— Κι' εγώ θα φέρω τις δυο αδελφές μου, που χορεύουν έξοχα!...

— Γιατί κάνεις έτσι, μικρούλα μου; ρωτάει ο πατέρας την κόρη του, που κλαίει έπειτα από τη γαμήλιο τελετή...
— Όλα τα κορίτσια παντρεύονται μια μέρα και φύγουν από το σπίτι τους...
— Ω, υπακού, συλλογίζομαι πώς θ' άφισω μόνη της τη χρυσή μου μητερούλα...
— Κι' αυτό σε στενοχωρεί;... Νά την πάρης μαζί σου, παιδί μου!

— 'Η κόρη έχει κάτι το πολύ σοβαρό ν' ανακοινώσει στην οικογένειά της.
— Ένας κύριος, λέει, με ζήτησε σε γάμο!
— Ο παππούς: Είναι τίμιος;
— 'Η γιαγιά: Πόσων χρονών είναι;
— 'Η μητέρα: Είσαι βέβαιη, ότι έχει σοβαρές διαθέσεις;
— Ο πατέρας: Έχει καλή θέσι;
— 'Η κόρη: Άκουστε: Χορεύει υπέροχα σάμπα!

— Μια κυρία πηγαίνει σ' ένα αδαμαντοπωλείο για να πουλήσει ένα κολλιέ.
— Και πόσο ζητάτε γι' αυτό; την ρωτάει ο αδαμαντοπώλης.
— Τρία εκατομμύρια.
— Σας δίνω πεντακόσιες χιλιάδες.
— Σας είπα, ότι έχω ανάγκη να το πουλήσω, διαμαρτύρεται η κυρία. Άλλα δεν πεθαίνα ακόμη της πείνας, για να το δώσω σε τόσο εξευτελιστική τιμή.
— Αφού είναι έτσι, μπορώ να περιμένω, της λέει με αφέλεια ο αδαμαντοπώλης.

— Τί είναι η αγάπη;
— Λίγη ζάχαρη μέσα στον πικρό καφέ της ζωής!...

— Έκείνος: "Αν ήμουν ψάρι, τί θα ήθελες να ήσουν, αγαπούλα μου;
— Έκείνη: "Ένα αγκίστρι, που θα σφηνωνόταν στο λαιμό σου!..."

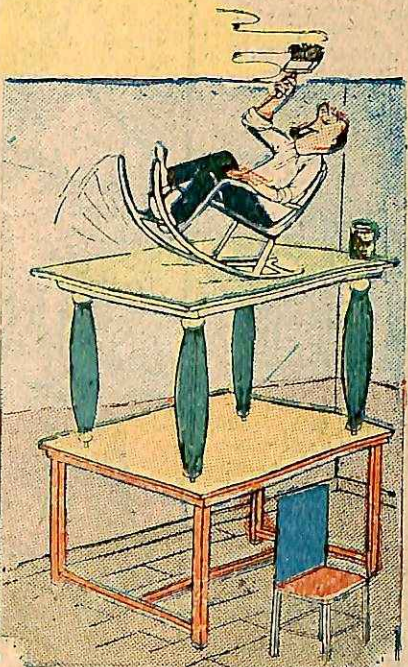
— Ο σύζυγος: Θέλεις μια ολόκληρη περιουσία για τα καλλυντικά σου. Κι' όλα αυτά για τί τίποτα!
— 'Η σύζυγος (μέσα της): "Έπρεπε να με δής χωρίς αυτά και τότε θα βλέπαμε αν θάλεγες πώς είναι για τί τίποτα!"

— Ο πρόεδρος: Την έκαμες, ναί ή όχι, αυτή τη διάρρηξη;
— Ο κατηγορούμενος: Αυτό κι' εγώ περιμένω να μάθω από την απόφασί, που θα βγάλετε!...

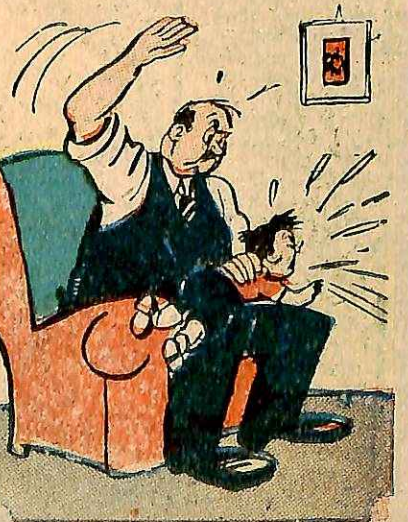
— "Όστε λοιπόν θύμωσε ο άντρας σου, όταν του παρουσιάσες το λογαριασμό της μοδίστρας σου; Και πώς τον καλημέρισες;
— Τουδείξα και το λογαριασμό της καπελλού, κι' αμέσως του κόπηκε τελείως η μιλιάρ!

Έκείνος: Nail!...

Χωρίς λόγια.

— Έμένα με πονάει περισσότερο το χέρι μου, αλλά δεν κλαίω!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Προετοιμασίες για τη θάλασσα

"Αν πρόκειται να περάσετε το καλοκαίρι σας στη θάλασσα, χρειάζεστε μια μικρή προπαρασκευή.

"Ας αρχίσουμε απ' τα πόδια σας, που έχουν ίσως κακοπάθει απ' τα παπούτσια. Φορέστε μερικούς μήνες παπούτσια χαμηλότακουνα και άνετα. Κάνετε καθημερινά ποδόλουτρα με ζεστό νερό, στο οποίο θαχετε προσθέσει μια φούχτα σόδα. Επίσης, μασάζ με χλιαρό λάδι, και χρησιμοποιήστε μια στυπτική λουσιόν. Για την επιδερμίδα κάτω απ' τη φτέρνα, μεταχειρισθήτε γύρω απ' τα νύχια μια αλοιφή, που έχει για βάση τη λανολίνη ή τη βαζελίνη.

Καλό είναι να κάμετε πεντικιούρ. "Αν βρίσκονται σε καλή κατάσταση τα νύχια των ποδιών σας, γυαλίστε τα όπως γυαλίζετε και τα νύχια των χεριών. Άλλοιως, αφήστε τα στο φυσικό τους.

"Απαλλάξτε τις γάμπες σας απ' τις περιττές τρίχες. Και πάρτε μαζί σας μερικά κομμάτια λεπτότατο γυαλόχαρτο, με το οποίο θα τις τρίβετε καθημερινώς, για να διατηρηται λείο και μαλακό το δέρμα τους. Κάνετε επίσης ένα μασάζ με λάδι σ' όλο το μήκος της γάμπας.

"Αποτριχώστε και τα μπράτσα σας, αν χρειάζεται, και τρίψτε τα μ' ένα κομμάτι αγγουρι, που δίνει δροσιά στο δέρμα.

"Αν έχετε μια κατάλληλη ταράτσα ή παράθυρο, μπορείτε να συνηθίσετε εκεί στην ήλιο-θεραπεία, αρχίζοντας από 10 λεπτά της ώρας κι' αυξανοντας σιγά-σιγά τη διάρκεια της. Άλειψτε συνεχώς το σώμα σας με λίγο καουδόλαδο ή λάδι κοκό. "Ετσι, όταν πάτε στη θάλασσα, θαχετε ήδη αρχίσει να μαυρίζετε ελαφρά και θα ταιριάζετε με το περιβάλλον.

Τα μαλλιά κακοπαθίνουν απ' το θαλασσινό αέρα και τον ήλιο. Προτού φύγετε λοιπόν για την έσοχή, να τ' αλείψετε με ζεστό ελαιόλαδο πριν από κάθε λούσιμο, για να τραφούν οι τρίχες. "Υστερα να τα πλένετε με λυωμένη σκόνη σαπουνιού και να κάνετε μασάζ του τριχωτού δέρματος με άσμο ρεταινόλαδο. "Αν χρειάζεται, κάμετε περμανάντ πριν φύγετε, και βάλτε τον κομμωτή να σας αραιώσει και να σας κοντύνει τα μαλλιά όσο πρέπει. Κανονίστε όμως ώστε, από τότε ως την αναχώρησή σας, να υπάρχει καιρός για δυο μίζ-αν-πλι.

"Αν έχετε μαλλιά πολύ ανοιχτόχρωμα, να μη τα εκθέτετε στον ήλιο και να μεταχειρίζεστε πολλή μπριγιαντίνη, γιατί οι ξεθωριασμένες τρίχες είναι συνήθως και στεγνότερες.

Για την άντισηψία του στόματος

Βορικόν δεύ	40 γραμ.
Θυμόλη	2 "
Έσσανς μεντας	5 σταγόνες
Νερό	1000 γραμ.

Με τη διάλυση αυτή θα πλένετε το στόμα σας πρωί και βράδυ.

"Η ακόλουθη διάλυση θα κάμη την αναπνοή σας να ευαδιάζει:

Υδωρ δαφυνοκεράσου	300 γραμ.
Βάμμα βενζόης	100 "
Βάμμα πατσουλι	50 "
Υγρόν του Λαμπαρράκ	25 "

Πλύσεις του στόματος τρεις φορές την ημέρα.

Για τα μυρμήγκια

Θ' αρχίσουν, τώρα με τις πρώτες ζέστες, να εμφανίζονται τα μυρμήγκια. Για να τα εξαλείψετε, παρακολουθήστε τα, βρήτε τη φωλιά τους και χύστε μέσα μπόλικο πετρέλαιο, ή βραστό νερό. Σαν ακάνει το ίδιο σε λίγες μέρες, αν παρουσιασθούν κι' άλλα μυρμήγκια.

Τέλος, αν η φωλιά είναι τόσο βαθειά ώστε το νερό κρυώνει ώσπου να φτάσει στο βάθος της, χύστε μεσ' στην τρύπα ένα κομμάτι αστυλίνη. Το αέριο που θα παράγεται επί ωρες, θα εξοντώσει όλα τα μυρμήγκια, ακόμα και στις βαθύτερες στοές τους.

Πώς διατηρούνται οι φελλοί των μπουκαλιών

"Αν θέλετε να διατηρηθούν πολύν καιρό οι φελλοί των μπουκαλιών σας, βουτήξτε τους σε μίγμα από 300 δράμια βρόχινο νερό, 48 γραμ. γλυκερίνη και 30 γραμ. ζελατίνη. "Η διάλυση αυτή πρέπει να διατηρηται σε θερμοκρασία 45 βαθμών περίπου, όσην ώρα θα μείνουν μέσα οι φελλοί. "Επειτα τους βγάξτε και τους αφήνετε να στεγνώσουν σε σκιά. Έχουν γίνει πια αδιάβροχοι.

Τζιούν Χάμπερ

ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ήταν μία εύτυχία τόσο μεγάλη
που την τρώαζε τη θανά...

Η ΤΑΝ ένα όμορφο φτωχοκόριτσο. Ή μαύρη πάνιν ποδιό της πωλήτριας, ήταν η μόνη λιτή τουαλέτα που φορούσε στο πολυθρόνο σαλόνι της ζωής. Έτσι τη γνώρισε ο Παύλος, μία μέρα που μπήκε τυχαία να ψωνίσει κάτι απ' το μαγαζί που εργαζόταν εκείνη. Τό ακούρα γκριζοπράσινα μάτια της, τα χρυσά μαλλιά της, η κέρνη επιδερμίδα της, την έκαναν να φαίνεται όμορφότερη κι' απ' τη μεγάλη κούκλα της βιτρίνας. Και δεν ήταν βέβαια ο πρώτος άνθρωπος που θαμλωνόταν απ' την καλλονή της ο Παύλος. Μα ήταν ο πρώτος που είχε μιλήσει στην αγνή, τρυφερή της καρδιά. Τους άλλους που τη γέμιζαν κοπιμένα και θαυμαστικά βλέμματα, λυρικά γραμμάτια και μεγάλες υποσχέσεις, η θανά τους έδλεπε ψυχρά, αδιάφορα. Και τώλεγε με μία ελίκρινη πού αφώπλιζε:

—Δεν είσαστε ο άνθρωπος που μπορεί να με συγκινήσει. Μην ακολουθήστε μαζί μου. Λυπάμαι που σας απογοητεύω, μα δεν θάταν τιμίο να σας αφήνω έλπιδες...

Σκεδόν με τα ίδια, στερεότυπα λόγια, τους απομάκρυνε όλους σοδάρ κι' ευγενικά. Όπου, ένα χειμωνιάτικο πρωί, ένας άνθρωπος μπήκε χαρούμενος και γεμάτος αυτοπεποίθηση στο κομψό κατάστημα. Και, με την ίδια ευκολία που άνοιξε την πόρτα του μαγαζιού, έκανε την είσοδό του και στη ζωή της. Άκτινο-πλοσαν τα μάτια τους, σκίρτησαν οι καρδιές κι' έμειναν κι' οι δύο βουθοί δέκα δευτερόλεπτα. Ύστερα εκείνος χαμογέλασε. Η θανά το ίδιο. Την ίδια μέρα, μπήκε τέσσερες φορές στο μαγαζί με την πρόφαση πως «κάτι έχασε ν' αγοράσει ακόμη». Την πέμπτη φορά, όταν εκείνη τον ρώτησε τι ακριβώς είχε χάσει, της απάντησε παιδιότικα:

—Μα... δεν θυμάμαι ακριβώς! Δώστε μου ό,τι θέλετε! Γέλασαν κι' οι δύο. Το άλλο βράδυ, την περίμενε έξω απ' το κατάστημα και της πρότεινε να της προσφέρει κάτι. Πριν προτασάν να του μιλήσει, πρόσθεσε πως είχε πάρει πληροφορίες απ' τον προϊστάμενό της κι' ήξερε πως ήταν σοδάρ κι' άγνο κορίτσι, μα είχε κι' αυτός άγνους και σοδαρούς σκοπούς.

Σε δύο μήνες ήταν παντρεμένοι. Και ο' ένα χρόνο, ένα χαριτωμένο μωρό είχ' έρθει να συμπληρώσει τη γλυκεία κι' ανέφελή ευτυχία τους. Ήταν μία εύτυχία τόσο ήρεμη, τόσο άνετη και τόσο ευτυχισμένης είναι στο βάθος δυστυχής, γιατί ζή με την αγνία μπήκε χάση την ευτυχία του. Έτσι είχε διαβάσει κά-θαι έκρυβε η λιγύλαγη αυτή φράση, που φαινόταν ένα παρά-λογοτεχνικό σφάλμα κι' όμως στην ουσία έκλεινε τόσο πραγ-ματικότητα. Ένα βράδυ — ήταν η βραδυά που γιόρταζαν την πρώτη επέτειό του γάμου τους — είχε δεχτεί την Πόπη, μία φίλη της που εργαζόταν μαζί της άλλοτε στο ίδιο κατάστημα. Κι' ά-ραφνα, την ώρα που τρούγκριζε χαρούμενα το ποτήρι της με τον Παύλο, είδε στα μάτια της Πόπης τη ζήλεια, την κακία, το

φθόνο για την εύτυχία του αγα-πημένου ζευγαριού. Ήταν μι-φευγαλέα λάμψη στα όμορφα ι-τια της φίλης της. Μα η θανά είδε καθαρά και την έννοια σε-πολύ με τη διαίσθησή της.

Πέρασε λίγος καιρός. Κι' έν-πόμενα, η Πόπη μπήκε στο σ-νευρική, ταραγμένη, μα με μία αδέξια οπασμωδικότη-στην κίνησι και στο ύφος, πούδειχνε πως προσπαθούσε να κρύψει τη χαρά της πίσω απ' τη μάσκα της ταραχής. —Έχω νέα πολύ δυσάρεστα, της είπε. —Η θανά την κύτταξε με κακό προαίσθημα. Κι' η Πόπη, πάντα δθεν «φοδερά λυπημένη», προχώρησε στην αφή-γηση: «Ο Παύλος την άπατούσε! Ναι! Με μία πολύ χαρι-τωμένη και πολύ κομψή κυρία, «σαν βεντέττα του σινε-μα». Πήγαιναν κρυφά σε μία έξοχη βίλλα, που ήταν φαίνεται φιλόξενη για κάτι τέτοιους έρωτες. —Δεν το πιστεύω! είπε η θανά. Έκείνος δείχνει πως με λατρεύει.

—Η άλλη πήρε ύφος έμπειρο. —Αν θέλεις να μη τον χάσεις, να σταματήσεις άμέσως αυτή την ιστορία.

Και είπε και το σχέδιό της: «Ο Χρήστος, ο αδερφός της Πόπης, θα συνώδευε τη θανά ως αυτό το σπίτι που το ήξερε. Θα τους έπιαναν επ' αυτοφώρω, Κι' ο Παύλος— ύστερ' από μία μικρή σκηνή — θα ξαναγύριζε στη γυ-ναίκα του και στο σπίτι του. Η άλλη, καθώς ήταν παν-τρεμένη και του καλού κόσμου, θάτρεμε το σκάνδαλο και θ' άφηνε τον Παύλο ήσυχο.

—Ολ' αυτά ήταν τόσο πειστικά, τόσο γεμάτα ένδιαφέ-ρον, που η θανά άρχισε να φοβάται πως είχε παρεξη-γήσει τη φίλη της. Δέχτηκε. Και το απόγεμα, ύστερα από τρεις μέρες, ο Χρήστος, ο αδελφός της Πόπης, πολύ ε-υγενικός, συνώδευε τη θανά ως αυτό το σπίτι και την περνούσε με χίλιες προσφυλάξεις ο' ένα σαλόνι με χτυ-πητά χρώματα και μερικές όχι πολύ σεμνές εικόνες κρε-μασμένες στους τοίχους. Άπ' αυτό θάμπαιναν δίπλα, που στεγαζόταν το ένοχο ζευγάρι. Μα δεν πρόλαθαν να κά-τσουν, κι' άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο Παύλος, ώχρος και τρέμοντας.

—Ήταν, λοιπόν, αλήθεια; της φώναξε. Είσαι μία γυ-ναίκα τόσο έλεεινή;

Και την έφτυσε μ' άπδια κι' αγανάκτησι κι' έφυγε σαν κυνηγμένος.

Ο άλλος έκανε πως τρέχει πίσω του. Περίμενε ώρα πολλή, άμילτη, άκίνητη, σαν δακρυμένο άγαλμα, η θανά. Μία γυναίκα μπήκε κατόπι να της πη ξερά, ότι «ο κύριος που τη συνώδευε, τηλεφώνησε να μην τον πε-ριμένει...»

Σέρνοντας τα βήματά της, βγήκε σαν αυτόματο. Τώρα είχε καταλάβει την άσχημή απάτη... Μα έλπιζε πως ο Παύλος θα την πιστεύε... Μάταιη έλπίδα... Την έδιωξε με βάνυσο τρόπο, δίνοντάς της και το μικρό.

—Πάρε και το παιδί σου, της φώναξε. Σίγουρα δεν εί-ναι δικό μου παιδί!...

Βρήκε άσυλο σε μία γνωστή της. Και ξαναπήγε στον

Φανή

παλιό προιστάμενο. Μα τώρα πιά δεν ήταν το ίδιο. Τώρα ήταν χαμογελοῦσαν όλοι μόλις άκουγαν το παρρησία της. Κι' ο προ-ιτή βία. Τόν έβρισε κι' αυτός θυμωσε: Μία μέρα τη φίλησε με —Τι ένας άλλος, τι ενώ; της είπε.

Πήγε να βρη άλλου δουλειά. Τα ίδια και χειρότερα... Κι' ένα βράδυ γύρισε στη φτωχή της καμαρούλα και βρήκε το παιδί της να φίνεται στον πυρετό. Ο γιατρός της γειτονιάς διαπίστωσε μια σοδαρή επιδημική άρρώστεια. Σαν τρελή, κατόπι τα δά-στον προιστάμενο και θα δεχόταν προκλητικά. Ναι! Θα πήγαινε φίλησε βιαστικά το φλογισμένο μέτωπο του μικρού, έκανε ά-μιά πήρε κουράγιο βλέποντας το παιδί της που αγωνιούσε. Και άνοιξε την πόρτα. Μόλις έρριξε ένα βλέμμα έξω, μέσα στο σκο-τάδι, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά.

Δύο άνθρωποι στέκονταν απ' έξω. Κύτταξε καλύτερα και η τρομάρα της μεγάλωσε. Δεν πίστευε στα μάτια της. Ήταν ο Παύλος με το Χρήστο!...

—Η θανά τους κύτταξε σαν ύπνωτισμένη. Λέξι δεν έβγαине ά-πο το στόμα της. Έτρεμε συγκορμη...

—Αγαπημένη μου! της φώναξε ο Παύλος.

Κι' όρμηγας, την έσφιξε πάνω στο στήθος του.

—Η θανά έκλαιγε, τα δυνατά της αναφυλλήτα την πνίγανε.

—Θα μωρέσεις ποτέ να συχωρέσεις; ψιθύρισε ο Χρήστος.

Σαν τρελή απ' το ξαφνικό χτύπημα της χαράς, τούς έμπασε στην κάμαρα και τούς μίλησε για το παιδί:

—Το παιδί μου πεθαίνει! Σώστε το παιδί μου!

Ο Παύλος έφυγε γρήγορα να φερη κάποιον ειδικό καθηγητή.

Κι' ο Χρήστος της είπε πως ένα χρόνο τώρα ολόκληρο, τον βα-σάνιζαν οκλήρα οι τύψεις. Ήταν άνθρωπος που δεν ζούσε τίμια, αλλά κάτι είχε άπομείνει μέσα του. Κι' έπι τέλους, κείνο το βράδυ, τάχε όλα όμολογήσει στον Παύλο. Κι' είχε λυτρωθεί.

Ο Παύλος έμεινε κατάπληκτος, αλλά τον συχώρεσε.

Η πιο εύτυχισμένη μέρα της ζωής του αγαπημένου ζευγαρι-ού, ήταν ένα πρωί—ύστερ' από λίγο — που ο γιατρός χαμογέλα-σε με ίκανοποίησι πάνω απ' το κρεβάτάκι του μικρού.

—Σώθηκε! είπε.

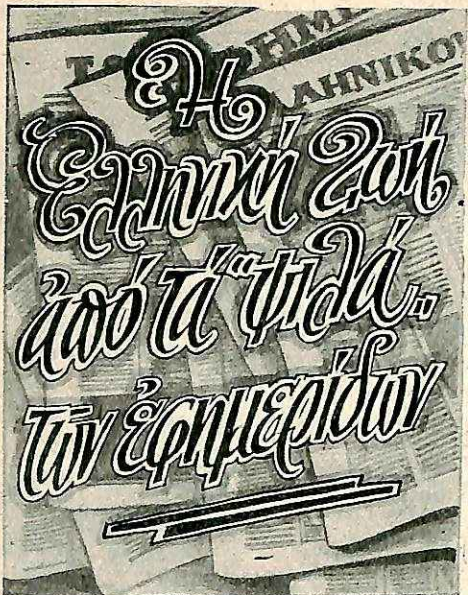
Η θανά κι' ο Παύλος ένωσαν τα δακρυμένα τους βλέμματα.

Κι' ύστερα έπεσε ο ένας στην άγκαλιά του άλλου με λυγμούς χαράς... Ή εύτυχία ξαναγύρισε όριστικά στο σπίτι τους.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Η Σπυριδούλα έρχεται πάλι...
μετά φανών και λαμπάδων!

Ο ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΡΑΣ...

Οχι μόνον η κοινωνία των Αθηνών, αλλά ολόκληρη η ελληνική κοινή γνώμη επληροφόρηθη με βαθύτατη λύπη κατά τα τέλη Μαρτίου 1882, τον θάνατο μιας από τις ηρώιδες της Έπαναστάσεως. «Απεβίωσε — γράφει η «Εφημερίς» της 26 Μαρτίου 1882 — και εκηδεύθη χθές εν βαθεί γήρατι η Βασιλική, χήρα του ήρωος της Κλεισσοβάς Κίτσου Τζαβέλλα. Η αοιδίμος γυνή, συνηγωνίστατο παρά το πλεονόν του ατρομήτου συζύγου της κατά την μεγάλην εκείνην εποχήν, ότε η γυναικεία χείρ εκράτει την σπάθην αντί της ηλακάτης, μετέσχε δε της αθανάτου εξόδου του Μεσολογγίου».

Η Βασιλική Τζαβέλλα ήταν πραγματικά μια από τις μεγάλες εκείνες Έλληνίδες που κατέπληξαν τον κόσμο με τον άπιστευτο ήρωισμό τους. Με βαθύτατο σεβασμό και συγκίνηση οι Αθηναίοι την έδωσαν καπουκάπου σε έπίσημες δεξιώσεις. Ο θαυμάσιος της, φυσικό ήταν ν' αποτελέσει ένα μεγάλο γεγονός, που σχολιαζόταν επί ημερών από τα λαϊκά κυρίως στρώματα.

Μια ενδιαφέρουσα ειδήσις, η οποία πρέπει να έκανε έντυπωση στο αθηναϊκό κοινόν, δημοσιεύθηκε στο ίδιο φύλλο της «Εφημερίδος», ως τηλεγράφημα από το Λονδίνο:

«ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 18 Μαρτίου. — Έτελέσθησαν χθές ένταύθα εν στενών κύκλω προσκεκλημένων οι γάμοι της περιφήμου ήθοποιου Σάρας Βερνάρδ μετά του Έλληνα κ. Αριστείδου Δαμαλά. Η Σάρα προτίθεται και μετά τον γάμον ν' εξακολουθήσει το θεατρικόν στάδιον...».

Το σάτερι της Σάρας Μπερνάρ μεσουρανούσε τότε σ' όλον τον κόσμο. Φυσικό ήταν οι Έλληνες ν' ένα συμπατριώτη τους να γίνη το σύζυγος της διασήμου καλλιτέχνιδος. Γι' αυτό και η «Εφημερίς», σ' άλλη στήλη του ίδιου φύλλου, σχολιάζει το χαρμόσυνο γεγονός:

«Η μέχρι τούδε γνωστή ανά την ύψηλιον υπό το όνομα Σάρα Βερνάρ διασημος ήθοποιος, καλείται από της προχθές Σάρα Δαμαλά, συζευχθείσα μετά του ήμετέρου φίλου και συμπολίτου κ. Αριστείδου Δαμαλά, όστις, ως γνωστόν, περιήρχετο μετ' αυτής ανά την Εύρωπην ως ήθοποιός, ανήκων εις τον θάσαν ού ηγείται η έσοχος καλλιτέχνης. Συγχαιρώντες τοις νεονύμφοις και εύχομενοι αύτοις πάν αίσιον, πεποιθόμεν, ότι κατόπιν του εύτυχούς τούτου συμβάντος και η αθηναϊκή κοινωνία θα εύτυχήσ ην ν' ιδη έκ του συνεγγυς την νέαν ήμων συμπολιτίδα και θα θαυμάση την απαραμίλλων αυτήν τέχνην, αφού, ως και το τηλεγράφημα διαβεβαίον, προτίθεται αυτή και μετά τον γάμον ν' εξακολουθήσει το στάδιον αυτής...».

Παραπονούμεθα, ότι ο Μάρτης έφέτος ήταν βροχερός, ψυχρός και ανάποδος. Και ότι δεν θυμούνται «παρόμοιον» οι παλαιότεροι. Ίδού, λοιπόν, ότι ο Μάρτης του 1882 ήταν κάπως... χειρότερος! Γράφει η «Εφημερίς» της 21ης Μαρτίου:

«Από προχθές, ο αϊρός διατελεί συννεφώδης, ψυχρός και βροχερός, το δε ανέλπιστον ψυχός ήμιν τοσούτω μάλλον έπαισθητόν, όσον εύρισκόμεθα από τινων ήμερών εν πλήρει έαρι και διηρχόμεθα ήμέρας γλυκυτάτης θερμοκρασίας. Με όλον τον κακόν καιρόν εν τούτοις, χθές μεγάλη ήτο η εν τοις ναοίς συρροή των πιστών, ακρωμένων εν κατανύξει την ακολουθίαν των Δώδεκα Εύαγγελίων. Αν ο καιρός το έπιτρέψη, την έσπεραν ταύτην, γενήσεται κατά το σύνθημα η λιτανεία του Έπιταφίου. Τόν Έπιτάφιον της Μητροπόλεως θέλει συνοδεύσει η μουσική της φρουράς υπό τον κ. Σάϊλερ, όστις συνθέσει νέον επί τούτω έμβατήριον, τον δε της Αγίας Ειρήνης μουσική υπό τον κ. Καίσαρην».

Ας σημειωθή, ότι τότε ίσχυε το παλινό ήμερολόγιο και συνεπώς πρέπει ν' υπολογίσουμε 13 ήμέρες πίσω. Παντως, ο Μάρτης του έκανε και τότε το θαύμα του.

Μελοδραματικά πράγματα συνέβαιναν στη Βουλή, εκείνη την εποχή. Οι περίφημοι Ίακωβάτοι χαλούσαν κόσμο. Και ένας απ' αυτούς, έκανε μια έντυποισακή χειρονομία, που κατέπληξε την πολιτικολογούσα μερίδα της κοινής γνώμης:

«Ο πολύκροτος Γεωργαντάρας ό Ίακωβάτος — γράφει σχετικά η «Εφημερίς» — υπέβαλε πολύκροτον την παραιτήσιν του τη Βουλή, κηρύσσων αυτήν το ελιγώτερον μη νόμιμον. Φαντασθήτε τα άλλα...».

Και αυτά μέν είναι τα σχετικάς ευτράπελα. Άλλα το μέγα θέμα της εποχής, ήταν η απόλυτη εξάρθρωσις της ασφαλείας στην ύπαιθρο, όπου δεν μπορούσε ν' εξαμείνη κανείς από το σπύτι του. Οι κακοποιοί πληθύνονταν από μέρα σε μέρα και τα «μεταβλητικά αποστάματα» ήταν αδύνατο ν' επαρκέσουν για την αντιμετώπισή της καταστάσεως. Γράφει σχετικά η «Εφημερίς» στο φύλλο της 26 Μαρτίου 1882:

«Είς οίκοιραν παρέστη κατάστασιν η δημοσία ασφάλεια. Πανταχόθεν άγγέλλονται φόνοι, κλοπαι και το χειρίστον πάνταν πράξεις ληστικόν φέρουσιν χαρακτήρα. Ούτω, λόγου χάριν, εν Λεβαδεία, πρό τινων ήμερών, εν τινι χανίω, άγνωστοι εισήλθον νύκτωρ εν αυτώ και δέσαντες τον διευθυντήν αυτού, τώ αφήρεσαν περί τας δύο χιλιάδας δραχμών και πολλά άλλα αντικείμενα. Προχθές δε εν Φθιώτιδι, έπέτευσαν άγνωστοι κατά τών έπιστρεφόντων εκ της πανηγύρεως Άγιά έμπόρων και έφόνευσαν δύο εκ τούτων, ληστεύσαντες αυτούς. Παρακαλούμεν την Κυβέρνησιν ν' λάβη έντονα μέτρα προς καταδίωξιν των νέων τούτων Λύγκων και ενίσχυση τα μεταβλητικά αποστάματα δι' άνδρών νοσημών και ασπληρών».

Η ανακάλυψις «νοσημών» άνδρών, δεν ήταν βέβαια πολύ εύκολη υπόθεσις. Υποτίθεται όμως, ότι η Κυβέρνησις έσπευσε ν' κάνει το καθήκον της.

Και μερικά μικρά νέα, από τα συμβάντα μεταξύ 30ης Μαρτίου και 5 Απριλίου 1882:

«Η χθεσινή ήμέρα — 3 Απριλίου — ήτο βροχερά και ψυχρά. Τα περίξ όρη έκάλυψε την νύκτα χιών και το πρωί ο Ύμητός, ο Πάρνης και η Πεντέλη, έφάνησαν κατάλευκοι...».

«... Οι πυροβολισμοί κατά την χθεσινήν ήμεραν, ήσαν εύτυχώς άραιότεροι του συνήθους. Δεν δυνάμεθα όμως ν' διαβεβαιώσωμεν άν τούτο προήρχετο εκ της έπιτελουμένης παρ' ήμων κατ' έτος προόδου εν τώ πολιτισμώ, ή εκ του καιρού...».

«Τό ύπουργείον Έσωτερικών διένειμε χθές διά της άστυνομίας χρηματικών τι ποσόν».

«... Ός γνωστόν, γινώσκουμεν πολυγυμνάν μέχρι τούδε, άλλ' ουχί και πολυαδριάν. Έν τούτοις, υπάρχουν λαοί τινες παρ' οίς επικρατεί ο παράδοξος ούτος θεώρημα καί παρ' οίς αλ γυναικες αριθμούσι και μέχρι δέκα νομίμων συζύγων. Τοιαύτη εύτυχής χώρα είναι η των Κουλών, περί της όμίλησεν εσχάτως ο περιηγητής έταίρεις των Παρισίων ο πλείστας περιέργους πληροφορίας περί των ήθών και έθιμων των κατοίκων...».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η μουσική, τροφή της αγάπης

Ο Έρρίκος Χάινε, ο απαραμίλλος τραγουδιστής της αγάπης, έγραψε στο βιβλίο των «Τραγουδιών»:

«Όταν άντηχή στ' αυτή μου η μελωδία που τραγουδούσε άλλοτε η αγάπη μου, μου φαίνεται πως η καρδιά μου θα σπάση από άπλετισία και πόνο».

Όσοι αναπολούν την παλιά τους αγάπη και την περασμένη εύτυχία τους, θα είναι εύκολο να καταλάβουν την έννοια που έχουν αυτοί οι στίχοι, ακόμη και στην περίπτωση που είχαν γοητευθή από ένα «τραγουδι χωρίς λόγια». Η ανάμνησις ξαναζωντανεύει το σκοπό και πολύ λιγώτερο η καθόλου τα λόγια. Μόνο η μελωδία ενώνεται με την εικόνη της αγάπης. Πρόκειται, λοιπόν, για μια έντυπωση αποκλειστικά ακουστική και που δεν έχει σχέση με το νόημα μιας φράσεως ή μιας στροφής.

Οι ήχοι η καλύτερα η μελωδία των ήγων προκαλούν σε πολλούς ανθρώπους εξαιρετικά έντονες ερωτικές συγκινήσεις. Κανείς εύαισθητος άνθρωπος δεν μπορεί ν' άκούση τη μελωδική θύελλα της δεύτερης πράξεως του Τριστάνου και της Ιζόλδης του Βάγκνερ, χωρίς ν' αισθανθή μια βίαιη ερωτική συγκίνησι. Και την ίδια έντυπωση προκαλούν οι «Ιστορίες του βιεννέζικου δάσους» του Γιόχαν Στράους, όταν παίζονται από μια καλή όρχηστρα.

Ο Σαίξπηρ αποκάλυψε τη μουσική «τροφή της αγάπης». Η ερωτική της επίδρασι δεν θα μπορούσε ν' άβη καλύτερο χαρακτηρισμό.

Παίσι στη μελωδία και ο ρυθμός έπίσης παίζει σημαντικό ρόλο και καποτε μάλιστα πολύ μεγαλύτερο από εκείνη. Η ψυχχαναλυτική σχολή μελέτησε με εξαιρετική προσοχή τις διαφορές μορφές της επιδράσεως του στην ερωτική ζωή.

Εκτός, όμως, από τη μουσική και ο ήχος της φωνής έπίσης στη διαμόρφωσι του ερωτικού αισθήματος.

Ο ήχος της φωνής και ο τρόπος της άρθρώσεως των λέξεων, προκαλούν σε ώρισμένες περιπτώσεις, ισχυρότατες ερωτικές συγκινήσεις. Η σημασία που έχουν τα προφερόμενα λόγια, δεν παύει κανένα ρόλο. Αρκεί κάποτε μια γυναίκα ν' άκούσ' έναν άνδρα ένα άπλο θυντικό, για ν' τον άναστατώσει και ν' τον κάμη ν' άνηρωτεύη τρελλά.

Η φωνή αποδίδει την προσωπική ήρεφτίει της μορφής και γενικώτερα της ναίκες πολύ κακοφτιαγμένες και που έχουν, ωστόσο, άγγελική φωνή. Μια γυναίκα, πραγματικά ώραια, δεν μπορεί, ωστόσο, ν' άνηρωτεύη τρελλά.

Από τις γυναικείες φωνές εκείνες που άρέσουν περισσότερο στους άντρες, είναι οι τρυφερές κι οι θερμές. Κάθε γυναίκα έχει την ιδιαίτερη γοητεία της και συγκινεί διαφορετικό τύπο άνδρών. Οι παιδιαστικές φωνές, όμως, δεν συγκινούν τους άντρες. Κι' οι στριγγές τους

απομακρύνουν.

Στις γυναικες, αντίθετα, άρέσουν οι βαρείες φωνές. Ένας άνδρας με λεπτή, και διαπεραστική φωνή, είναι πολύ δύσκολο ν' άσκησινή μια γυναίκα.

Στο σημείο αυτό είναι απαραίτητο ν' άπουμε κάτι που άφορα κυρίως τις γυναίκες. Δεν είναι λίγες εκείνες που έχουν... δυο φωνές: τη μία για το σπύτι και την άλλη για έξω. Δεν μιλούμε για εκείνες που έπιτηδευόταν μια ψεύτικη φωνή. Όχι. Κι' οι δύο αυτές φωνές, είναι ολότελα φυσικές. Με μόνη τη διαφορά, ότι διαμορφώθηκαν με διαφορετικό τρόπο και σε διαφορετικές συνθήκες η καθεμιά. Η πρώτη δημιουργήθηκε έλεύθερα, χωρίς κανένα καταναγκασμό και με άπόλυτη άδιαφορία προς εκείνους που την άκούουν. Η δεύτερη δημιουργήθηκε άκριβώς για εκείνους που την άκούουν και με τη σαφή πρόθεσι ν' άτους είναι ευχάριστη.

Αυτό το άθωο παιχνιδάκι, που γίνεται, άλλωστε, τις περισσότερες φορές άσυνείδητα, μπορεί ν' έπιτύχη στην προσωπική ζωή. Όπως όποτε, δεν βλάπτει. Για τη συζυγική ζωή, όμως, είναι ένας ύπουλος και θανάσιμος έχθρος. Ο άντρας που σ' άσυνήθισε με μια ώρισμένη φωνή, που γοητευθήκε τ' άς απ' αυτήν και την αγάπησε, δεν μπορεί ν' άς άκούση, ξαφνικά, ν' άου μιλάτε με άλλη. Αυτό το μικρό προσωπικό, το τόσο άσημαντο φαινόμενισ, μπορεί ν' άκαταστρέψη την εύτυχία σας, την εύτυχία αυτή που κρέμεται πάντοτε από μια λεπτότατη κλωστή.

Η φωνή δεν είναι άπως τα μάτια σας, που δεν μπορείτε ν' αλλάξετε το χρώμα τους. Είναι τούναντιόν κάτι που μπορεί ν' άκαλλιεργηθή και που πρέπει ν' ά το καλλιεργήσετε. Η προσπάθειά μας τείνει πάντοτε ν' άπροσεγγίσουμε περισσότερο σ' έναν τύπο όμορφας. Κι' όταν μπορούμε ν' άποκτήσουμε μια φωνή πιο μελωδική, ένα πιο αρμονικό βάδισμα, μια καλύτερη εμφάνισι, τρώπους πιο εύγενικούς, δεν υπάρχει κανένας λόγος για ν' άμην το επιδιώξουμε. Άλλ' από τη στιγμή που το κατορθώσαμε, πρέπει ν' ά το άφομοιώσουμε ολότελα, και ν' άοικειοποιηθούμε άπόλυτα αυτή την κίνησι, εκείνο τον ήχο κλπ.

Μα και το γέλιο έπίσης είναι ένας σπουδαίος παράγων για ερωτικές συγκινήσεις. Έχει την ίδια αξία με τη φωνή.

Οι ποιηταί, άλλωστε, ύμνησαν πάντοτε το μελωδικό γυναικείο γέλιο κι' οι μυθιστοριογράφοι, όπας κι' οι δραματικοί συγγραφείς το χρησιμοποίησαν πολλές φορές για ν' άπογραμμίσουν ή ν' άπροκαλέσουν ώρισμένες έντυπώσεις.

Το γέλιο έχει πράγματι την ιδιαίτερη ήρεφτίει του. Και μιλούμε μόνον για άποκλειστική, εκείνη που όφείλεται στη μελωδικία στον ήχο του η καλύτερα απ' αυτήν, υπάρχει και η όπτική.

Προσέξτε μόνο το γέλιο σας ν' άναι φυσικό, αυθόρμητο, άληθινό. Το γυναικείο γέλιο δεν ώφέλησε ποτέ καμιά γυναίκα. Και πολλές τις κατέστρεψε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η όσφρησι και το ερωτικό αισθήμα.

ΣΤΙΣ 20 Μαρτίου του 1816 το άγγλικό βρικό «Ντίξον», φορτωμένο με ύφασμα ξεκίνησε από το λιμάνι του Πλύμουθ για το Μάρκο.

Πλοίαρχος ήταν ο Τζώρτζ Όρομ, ένας θαλασσινός, τριάντα δύο χρόνων. Πλήρωμα είχε δέκα άνδρες. Εκτός απ' αυτούς, πάνω στο πλοίο ήταν κι' η γυναίκα του καπετάνιου Μαρία Όρομ, με την καμαριέρα της κι' έναν άρσεν γίγαντα, τον Μούσα-Σίντι.

Ο Τζώρτζ Όρομ είχε κάνει το γάμο του πριν από δυο βδομάδες. Η γυναίκα του ζήτησε ν' ά τον άκολουθήσει στο ταξίδι αυτό. Ο Όρομ όμως της άρνήθηκε κατηγορηματικά. Τότε η Μαρία, που η καταγωγή της ήταν από την Ίρλανδία και ήταν θαρραλέα, προσποίηθηκε ότι θ' άτάκουσε στη θέλησι του. Μα από το άλλο μέρος συνεννοήθηκε με το πλήρωμα ν' άμνη στο καράδι κρυφά από τον άνδρα της.

Ο Όρομ άποχαίρεισε, πριν ξεκινήσει το «Ντίξον», τη γυναίκα του. Κατόπιν τράβηξε για το λιμεναρχείο ν' άπρη τη χαρτιά του. Μα μόλις έφυγε από το σπύτι ο άντρας της, η Μαρία, παίρνοντας μερικά πράγματα, που θ' ά της χρειαζόντουσαν στο ταξίδι, κι' έχοντας βοηθό την καμαριέρα της και τον ριστόν ύπηρέτη Μούσα-Σίντι μπήκε σε μια καμπίνα και κλειστική εκεί μέσα. Κρύφτηκε και δεν φανερώθηκε, παρά όταν το καράδι είχε άπομακρυνθή από τις άγγλικές ακτές αρκετά μίλια.

Ο Όρομ όταν την είδε ξαφνικά, έκανε πώς θύμωσε. Κατά βάθος όμως έμεινε εύχαριστήμενος για το τέχνασμα της, που τούδειχνε έτσι τη λατρεία της. Και το ταξίδι εξακολούθησε ήσυχο.

Στο μεταξύ ήρθε η ήμέρα του Πάσχα. Οι ναύτες, που άγαπούσαν τον καπετάνιο τους, ώργάνωσαν μια χαρούμενη γιορτή γι' αυτόν και για τη Μαρία. Άρχισαν λοιπόν το γλέντι από κατάστρωμα και με τα μανδολίνα και τις κιθάρες τους έσπαιναν όρεμένους κι' έλεγαν όλα τα τραγούδια, που είχαν μάθει στις ξενικές χώρες. Το γλέντι όλο και φούντωνε. Μα ξαφνικά σκόπηκε δυνατός άέρας και φοβερή φυσικοθαλασσία.

Το «Ντίξον» την ώρα εκείνη βρισκόταν έξω από το ακρωτήριο του Αγίου Ματθαίου. Ο καπετάνιος και το πλήρωμα είδαν τότε νάρκετα καταπάνω τους ένας τρομερός τυφώνας. Γρήγορα ο Όρομ έδωσε τις άναγκαίες όδηνίες κι' έπειτα συνόδεψε τη γυναίκα του ως την καμπίνα και την παρακάλεσε ν' άμην εκεί, ως πού ν' άναυγυρίσει ο ίδιος κοντά της. Και φιλώντας την τρυφερά, άνέθηκε στη γέφυρα, για ν' άντιμετώπιση τη θεομηνία.

Όλες όμως οι προσπάθειές του πήγαν χαμένες.

Σε λίγη ώρα το «Ντίξον» έπεσε πάνω σ' ένα βράχο, που τότε έκανε ένα μεγάλο ρήγμα. Τότε ο καπετάνιος διάταξε ν' άκατεβάσουν στη θάλασσα τη μεγάλη βάρκα κι' άμέσως τράβηξε για την καμπίνα της γυναίκας του. Εκεί βρήκε τη Μαρία ν' άπροσεύχεται. Την πήρε λοιπόν απ' το χέρι και την έβαλε στην καλύτερη θέση της βάρκας. Κατόπιν, αφού πρόσταξε ν' άμην σ' αυτήν η καμαριέρα, ο Μούσα-Σίντι, κι' οι ναύτες, τελευταίος απ' όλους μπήκε κι' αυτός κι' έπεισε το τιμόνι.

Μια ώρα πάλειαν οι ναυαγοί του «Ντίξον» με τα κύματα, προσπαθώντας ν' άφύσσον στη στήλη, που δεν βρισκόταν μακριά. Η μοίρα όμως τους είχε καταδικάσει. Τα πελώρια κύματα έσπαραχναν τη βάρκα προς τους βράχους, ώπου στο τέλος έπεσε πάνω τους κι' έβησε κομμάτια.

Στην κρίσιμη εκείνη στιγμή άκούστηκε η έπιβλητική φωνή του καπετάνιου, που φώναζε:

—Μούσα-Σίντι, σ' άσε τη γυναίκα μου! Ένα κύμα σκέπασε τότε όλους. Ο άρσεν όμως είχε προφθάσει ν' άρπάξη τη Μαρία από τη μέση και την κρατούσε γερά με το ένα χέρι του, ενώ με το άλλο κολυμπούσε.

Παλειώνοντας, λοιπόν, όπελησιμένα κατέφερε ν' άντ' άντησε στερρά από έναν βράχο. Τραβήχτηκε κατόπιν προς τ' άπάνω μαζί με τη Μαρία για ν' άμην τους σκεπάζουν τα κύματα και κάθισαν κι' οι δυο ν' άεκουραστούν. Πόσες ώρες έμειναν εκεί, κανένας δεν ξέρει.

Τρεις μέρες άργώτερα, όταν η θάλασσα γαλήνεψε, οι κάτοικοι του νησιού Ουέσσαντ είδαν από μακριά ν' άνιγνιξη πάνω στα βράχια ο γιγαντιαίος άρσεν, κρατώντας στην άγκαλιά του μια γυναίκα. Το κεφάλι της κρεμόταν προς τα κάτω και τα μαλλιά της άνέμιζαν.

Έπειδή δεν ήξεραν τι είχε συμβη, σκέφθηκαν ότι ο άρσεν θ' είχε άρπάξει τη γυναίκα και πήγαινε κάπου ν' άνη κρύβη. Άποφάσισαν λοιπόν ν' ά τον κυνηγήσουν πιά το φάντασμα...

Ο γιγαντιαίος άρσεν κρατούσε μια γυναίκα, που το κεφάλι της κρεμόταν προς τα κάτω.

Πασχαλινό γλέντι

Μιά ιστορική θαλασσινή τραγωδία

σούν για ν' ά την έλευθερώσουν.

Όπλίσθηκαν άμέσως με κουπιά και ό,τι άλλο βρήκαν πρόχειρο και κύμησαν άπάνω στον άράπη, που δεν ήταν άλλος από τον Μούσα-Σίντι, που κρατούσε τη γυναίκα του καπετάνιου.

Όταν ο μαυρός τους είδε, κατάλαβε άμέσως τους σκοπούς τους. Κρατώντας πάντα την κυρία του στην άγκαλιά του, άρσιε ν' ά τρέχη, ώπου έφτασε τέλος στον πιο άπόκρημνο και ψηλό βράχο.

Οι νησιώτες όμως, χωρίς ν' σταματήσουν, εξακολούθησαν ν' ά τον κυνηγάνε. Κι' όταν έτοιμαζόντουσαν ν' άνέβουν κι' αυτοί στο βράχο, είδαν μια φρικτή σκηνή, από εκείνες που μένουν άλησμόντες.

Ο Μούσα-Σίντι, βλέποντας τους διώκτες του ν' άπλοιάζουν, τράβηξε απ' το ζωνάρι του ένα μαχαίρι, το τρομερό μαχαίρι των ίθαγενών της Μαδαγασκάρης, και το έκωσε ως τη λαδή του μέσα στο στήθος της γυναίκας του καπετάνιου του.

Έπειτα προχώρησε ένα βήμα μαζί με το φορτίο του και ρίχτηκε από το βράχο κάτω στη θάλασσα. Σε λίγο είχε γίνει άφαντος μέσα στα θάλα νερά της, μαζί με τη Μαρία.

Το ίδιο βράδυ οι κάτοικοι του νησιού Ουέσσαντ έμαθαν την άλήθεια.

Από τους δέκα ναύτες του «Ντίξον» έμειναν μόνο κατώρθως ν' άφύσσον στην ραλία, όπου άπέμεινε λιπόθυμος άρκετές ώρες. Όταν συνήλασε και πήγε στο χωριό, άκούσε την άνατριχιαστική τραγωδία.

Και τότε τους διηγήθηκε ποιος ήταν ο άρσεν, άκούσε την άνατριχιαστική τραγωδία. Και τότε τους διηγήθηκε ποιος ήταν ο άρσεν, άκούσε την άνατριχιαστική τραγωδία. Και τότε τους διηγήθηκε ποιος ήταν ο άρσεν, άκούσε την άνατριχιαστική τραγωδία.

Οι άγαθοί νησιώτες, χωρίς ν' ά το θέλουν, είχαν γίνει οι ήθικοι άυτοurgoί ένός φρικτού εγκλήματος.

Κι' από τότε, όταν τυχν την ήμέρα του Πάσχα, ν' ά λυσσομανούν καταγίδες και φορτσούνες, κλειδώνονται μέσα στα σπύτια τους, βουλύνουν τ' αυτιά τους κι' άρκίζουν ν' άπροσεύχονται.

Οι περισσότεροι μάλιστα απ' αυτούς θεοαίνον ότι, και με όλες τις προσευχές, το φάντασμα ενός γίγαντα άράπη, που μπήγει στο στήθος μιας γυναίκας το μαχαίρι του, περιφέρεται γύρω στο νησί. Κι' άνάμεσα σ' ά μέρια των στοιχείων της φύσεως ξεχωρίζουν μερικούς άπαίσιους στεναγμούς, τους στεναγμούς του φαντάσματος.

Από την τραγωδία εκείνη, οι κάτοικοι του μικρού νησιού του Ουέσσαντ, που βρίσκονται στις ακτές της Βρετανίας, το όνομάζουν «Νησί του Τρόμου». Όταν πάλι η ήμέρα του Πάσχα έληφώσι με μπουγάδα, οι νησιώτες τραβούν στο μέρος που έστειλίστηκε η τραγωδία και ρίχνουν στεφάνια στη μνήμη της Μαρίας και του άράπη, έλπίζοντας ν' ά τους άφήση ήσυχους πιά το φάντασμα...

Παχαλινό ΓΛΕΝΤΙ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Πάσχα!... Γιορτάζει ή άνοιξις! 'Ολόγυρα ή φύσι σταλίστηκε με πράσινα κι' ολόδροσα χαλιά και κάποιον χέρι άόρατο πήγε να ζωγραφίση μαδιά την πασχαλιά!... Χίλιες σκορπίζονται εύωδιές... Τί λουλουδιών πλημμύρα! Λάμπει κι' ο ήλιος πρόσχαρος κι' όλα του αυτό το θάμπος δίνει περισσότερα άρωμα στου περβολιού τὰ μύρα και τὸ λειβάδι χαιρείται και ζωντανεύει ο κάμπος. Πάσχα! Γιορτάζει ή άνοιξις!... Τί μέρα εύλογημένη! Γοργαπετάνε τὰ πουλιά στον μυρωμένο άγέρα και μιά καμπάνα μακρινή, στην έρημιά χαμένη ακούγεται από πέρα.

Και ζευγαρώνουν οί καρδιές... Σμίγουνε μιά με άλλη, να νοιώσουν τὸ ξεφάντωμα τῆς φύσης πιο πολύ, να νοιώσουν τὴν άγάπη τους άκόμα πιο μεγάλη, να δώσουν τὸ λαμπριάτικο κι' έρωτικό φιλί... Δυὸ παπαρούνες γέρνουνε κομφά, χαριτωμένα, τὰ φουντωτά τους πέταλα κι' αυτά ζευγαρωμένα, πηδούν δυὸ κατσικόπουλα κι' αυτά ζευγαρωμένα κι' οί πεταλούδες πρόσχαρες γοργοπετούν κι' αυτές... Πάσχα!... Γιορτάζει ή άνοιξις... Χαρές και πανηγύρια, κάθε καλύβας φτωχικής, κάθε νοικοκυριού, ρετσίνα ύπάρχει μπόλικη... γεμίστε τὰ ποτήρια κι' ο Τάσος σέρνει τὸ συρτό στο γλέντι τοῦ χωριού!...

Πάσχα... Κυρίου 'Ανάστασι! Πέντ' έξη ψηταριές εκεί, κάτω άπ' τὸν πλάτανο, σφαχτά θα σιγοψήσουνε και πότε-πότε πέφτουνε και κάποιες κουμπουριές, γιατί οί Ρωμιοί με μπάμ και μπούμ γυρεύουν ν' άναστήσουνε... — Σαράντη, όχι κουμπουριές!...

— Άσε με, Βαγγελιώ μου!... — Καλέ φοβούνται τὰ παιδιά, μην έρχεσαι κοντά!... — Θα τὸ βροντήσω, Βαγγελιώ, είν' έθιμο παλιό μου!... — Και ο Σαράντης τὸ βροντά...

'Ετσι γιορτάζει τὴ λαμπρή και τάχει κανανίσει, νάχη με μπαρουτόβολα γεμάτο τὸ κουμπούρι, να τὸ τραβήξη μιά στιγμή και να τὸ μπουμπουνίση, γιατί έτσι, λέει, πηνεται με κέφι τὸ ζυγούρι... Γλεντάει όλο τὸ χωριό... Δεν λέγεται τί γίνεται, τὸ κακορέτσι άπ' ἐδῶ, εκεί ή γαρδούμπα πηνεται, μυτζήθρα φρέσκια, μπόλικη και μαρουλοσαλάτα, κι' ενώ τ' άρνιά στίς ψηταριές γυρίζουνε γοργά, δόσ' του πηγαίνουν κι' έρχονται τὰ πηλίνα τὰ πιότα και δόσ' του και τσουγκρίζονται τὰ κόκκινα τ' αύγά...

— Χριστὸς 'Ανέστη, Γιάννο μου!... — Χριστὸς 'Ανέστη, Τάσο!... — Καλή λαμπρή, κουμπάρε μου... — Καλή λαμπρή, κουμπάρα! — Λουκούμι τόκανα τ' άρνί... Θα φάω να χορτάσω! — Άντε, λοιπόν, και για τὸ άρνί να ρίξουμε δυὸ συμπάρα!... Τώρα όργιάζει ή 'Ανοιξις!... 'Εσφιξε λίγο ή ζέστη και δόσ' του μπάμ και δόσ' του μπούμ με τὸ Χριστὸς 'Ανέστη!

Μα κι' αν τραβούν με μπαταριές τὰ βόλια στον άέρα πιο πέρα από τὸν πλάτανο, στὰ γύρω τὰ περβόλια άποζητάει τὸν έρωτα μιά τέτοια άγάπης μέρα και πᾶνε μέσα στίς καρδιές τοῦ έρωτα τὰ βόλια... — Χριστὸς 'Ανέστη, Μάρω μου!... — Χριστὸς 'Ανέστη, Γιάννο!

— Τοῦ χρόνου πιά με τὴ λαμπρή, δική μου θα σε κάνω... Κι' ενώ πετάν γοργόφτερα στον κάμπο χελιδόνια και γέρνουνε βαρεία-βαρεία τῆς κερασσίας τὰ κλώνια, ενώ τὰ κατσικόπουλα κι' αυτά χοροπηδᾶνε και οί κουμπάροι πίνουνε και σιγοτραγουδᾶνε και λάμπει ο ήλιος όμορφος μέσ' τοῦ ούρανοῦ τὸ άπλάζι, ο Γιάννης με λαχτάρα του τὴ Μάρω του άγκαλιάζει και τὴ γλυκοφιλά... — Κι' ἐκείνη με τὰ μάτια της σεμνά χαμηλωμένα, — τὰ χελιδόνια γύρω τους πετούν ζευγαρωμένα — να, τὸ φιλί του δεχεται και δεν άντιμιλά...

Πάσχα! Γιορτάζει ή 'Ανοιξις... Γιορτάζει όλη ή Πλάσι και κάθε πλάσμα νοιώθει όρμη καινούργια ν' άγκαλιάσει να σφίξη στήν άγκάλη του εκείνο πού άγαπά. Πάσχα!... Γιορτάζει ο έρωτας. Κάθε καρδιά χτυπά και κάτω άπ' τὰ πλατάνια, άλλο ζευγάρι φόρεσε τὰ νυφικά στεφάνια, κι' άκούει τὰ λόγια τοῦ παπα... Τί διπλογοῖρτι όμορφο!... Τί θείο εύλογημένο με χόδια και φιλιά!... Γλυκὸ τ' άγέρι άνόλαφρα φυσάει μυρωμένο από τὴ μαχαμύριστη τοῦ κάμπου πασχαλιά... Πάσχα, Κυρίου 'Ανάστασις και γενική ή χαρά, ή φύσις όλη ντύθηκε κι' έβαλε τὰ καλά της, τὰ δέντρα είναι πράσινα, τὰ φύλλα είναι χλωρά και μιά λιμνούλα στὰ ἴσυχια κι' άκίνητα νερά της τὸν ούρανο τὸν γαλανὸ με χάρι καθρεφτίζει... Κάποια τζιτζίκι άρχισε να ψευτορετίζει... Κι' όλα γελούν και χαιρόνται στήν πράσινη τὴ γῆ. Πάσχα!... Γιορτάζει ή άνοιξις κι' άνοίγει νέα αύγή για τίς έλπίδες τίς γλυκειές, για τίς ψυχές και τίς γεροντικές... Πάσχα!... Κυρίου 'Ανάστασι!... Και τραγουδᾶ μαζί σας — Χριστὸς 'Ανέστη εκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΟΛΟΙ μακάριζαν τον Αθηναίο πρόκριτο Δημήτριο Βούρτση: Τό βλέμμα του πρωτοπαθάρη Χασέ, σταμάτησε καταδεδιχτικό πάνω στη μοναχοκόρη του, τη πεντάμορφη Ευδοκία. Ένα χαμόγελο φώτισε το στεγνό και βλοσυρό πρόσωπό του. Και την άλλη μέρα, δέκα χρυσοντυμένοι καβαλλάρηδες κατέβηκαν στην αυλή του αρχοντικού της. Με όλη την επισημότητα, ο αξιωματικός της μικρής εκείνης βυζαντινής φρουράς, ανάγγειλε στους κατάπληκτους γονείς της τη μεγάλη τιμή. Ο φρουράρχος των Αθηνών και πρωτοπαθάρης του αυτοκράτορος Κωνσταντίνου του Πορφυρογέννητου, Χασέ, ζητούσε να στείλουν την κόρη τους στο κάστρο, ισότιμη με τις άλλες πατρίκες, που στόλιζαν τον κότωνα του.

Ο Δημήτριος Βούρτσης μόνο που δεν λιποθύμησε από τη χαρά του. Επί τέλους, το μεγάλο του όνειρο άρχισε να πραγματοποιείται: «Ως πεθερός του πρωτοπαθαρίου θα είχα όλα τα δικαιώματα του αυτοκράτορα. Οί έθροισι του θα έσκυβαν τα κεφάλια τους μπροστά μου. Γιατί με το γάμο αυτό θα γινόταν ο πρώτος άρχοντας του τόπου και η κόρη του γυναίκα του σκληρού, με τόσο δυνατού φρουράρχου των Αθηνών. Τώρα θα μπορούσα να δείξω πόσο είμαι ο δίκαιος, πόσο είμαι ο δίκαιος, που δεν μπορώ στα συμβούλια της δημογεροντίας και σ' όλους εκείνους, που ήταν ενάντιον του, επειδή τον θεωρούσαν ως τον καλύτερο του».

Ωστόσο μόνο όταν έφυγαν οι μανταφοφόροι, φορτωμένοι πλούσια δώρα, ο Δημήτριος Βούρτσης άφησε να φανερωθεί η άγρια χαρά του. Τό πρόσωπό του έλαμπε δόκιμο και τα μάτια του σκορπούσαν φωτιά ενθουσιασμού. Ήταν τόσο παραδομένος στην αγόρτα φιλοδοξία του, που δεν πρόσεξε το δακρυμένο βλέμμα της γυναίκας του, της συνετής Θεοδώρας. Μονάχα το μικρό αναμνηστικό της τον άναγκαζε να γυρίσει εκπληκτός στην αρχή κι ύστερα, νοιώθοντας σιγά σιγά την όργη του να φουντώνει, χτύπησε τη γροθιά του σ' ένα χαμηλό τρίποδο.

—Κλαίς; της φώναξε βάνουσα. Κλαίς αντί να χαιρείσαι; —την τύχη

φθινόπωρο του 915, εποχή που ο Κωνσταντίνος Πορφυρογέννητος, μετά το θάνατο του θείου του Αλεξάνδρου, κατέλαβε νόμιμα τον αυτοκρατορικό θρόνο του Βυζαντίου. Ο νέος αυτοκράτορας όμως ήταν ακόμη ανήλικος, κι επειδή μαθεύτηκε πως ο πρωτοπαθάρης Χασέ —Σαρακηνός καταγωγής και ευνούχος του Αλεξάνδρου— είχε αρχίσει να κινείται συνωμωτικά για ν' αρπάξει το θρόνο, οι επίτροποι του Κωνσταντίνου τον απομάκρυναν με τρόπο από την Κωνσταντινούπολη, τοποθετώντας τον φρουράρχο των Αθηνών, Δηλαδή του ανέθεσαν τη διοίκηση της τότε Βυζαντινής επαρχίας Αττικής.

Οι Αθηναίοι όμως, που μόλις πριν από λίγα χρόνια είχαν ελευθερωθεί από το ζυγό των Σαρακηνών κατακτητών, δεν είδαν με καλό μάτι τον Χασέ, που ήταν ανήλικος Σαρακηνός και τώ γένει και τώ τρόπω και τη λατρεία. Γιατί παρ' όλο που είχε βαφτιστή χριστιανός, όχι μόνο δεν θέλησε ν' αλλάξει τ' όνομά του, αλλά διατήρησε και την προηγούμενη του θρησκεία. Έχτιζε πάνω στην Ακρόπολη ένα μικρό τζαμί για να προσεύχεται, έφτιαξε το απαραίτητο «χαρεμλίκι» του και συγχρόνως φρόντιζε στο λάδι με την πιο απάνθρωπη θηριωδία. «Αρπαζε, έκαιγε και σκότωνε, χωρίς να δίνει λόγο σε κανένα».

Τού κάκου οι Αθηναίοι έστελναν επίτροπους στη «δασυλεύουσα». Τό Βυζάντιο ήταν μπλεγμένο τότε με τους Βουλγάρους, που είχαν εισβάλει στην Ελλάδα και δεν είχε καιρό να τακτοποιήσει παρόμοιες «μικροεπιδείξεις». Έτσι η Αθήνα στέναζε κάτω από τη σκληρή διαφέντευσή του Χασέ, σαν να ήταν και πάλι σκλαβωμένη στους Σαρακηνούς.

Σ' αυτόν λοιπόν το μισητό άνθρωπο ήθελε ο Βούρτσης να δώσει την κόρη του. Όταν η μητέρα της κλαίγοντας, όχι βέβαια από χαρά, της έπιε την τρομακτική είδηση, μονάχα τα χείλη της νέας πρόδωσαν το μυστικό της. Η Θεοδώρα κατάλαβε. Και οι δύο γυναίκες μοιρολόγωντας έκαναν τις απαραίτητες γαμήλιες ετοιμασίες. Τό χειρότερο ήταν που έλειπε ο Νικίας Μελησινός στον πόλεμο του Έβρου, με τ' αυτοκρατορικό

υπόρρη. Η ζωή ήταν και για τους δύο τους τό φρικωδέστερο μαρτύριο που μπορούσε να γίνει, αληθινός εφιάλτης...

Ο Μελησινός, κάτρωσας να επικοινωνήσει μαζί της, κρυφά, με τη βοήθεια της μητέρας της Θεοδώρας. Εκείνη όμως του παρ' αγγέλει πως δεν ήταν καιρός ακόμη να δραπέτευση από τό κάστρο.

Πραγματικά, ήταν αποφασισμένη προηγουμένως να σκοτώσει τό Χασέ, γιατί «ή μοίρα της είχε τάξει να γενή η ελευθερώτρια των συμπατριωτών της και να απαλλάξη την Ιεράν πόλιν των Αθηνών από την ββελυράν παρουσίαν του Σαρακηνού τέρατος». Η αλήθεια είναι πως ο Νικίας είχε καταστρώσει στην αρχή με την τολμηρή απόφαση της αγαστημένης του. Στο τέλος όμως παραδέχτηκε με θυμασμό τόν ηρωισμό της και την ειδοποίησε πως «όλοι οι λογικοί Αθηναίοι ήταν παρ' το πλεονέκτης» και περίμενε με αγωνία τό αποτέλεσμα.

Πραγματικά ο Μελησινός, με μερικούς φίλους του, είχε δημιουργήσει ένα είδος μυστικής έταιρείας, με σκοπό ν' απαλλαγούν επαναστατικά από τό Χασέ, μία και η βασιλεύουσα αδιεφορούσε.

Λογάριαζε όμως χωρίς την άτιμία του Δημήτρου Βούρτση, που είχε γίνει τό δεξί χέρι του Σαρακηνού σε όλες τις φριχτές του επιχειρήσεις.

Τό μίσος του ήταν τρομερό. Κι η χαρά του ήταν ανέκφραστη, όταν ανακάλυψε τις συνεννοήσεις της με τό νέο αξιωματικό. Ένα βράδυ που έλειπε ο Χασέ, ο Βούρτσης επέσπευξε την Ευδοκία και την έπεισε πως θα ειδοποιούσε τόν άντρα της για τήν προδοσία της και τούς κρυφούς σκοπούς της, αν δεν σταματούσε να βλέπει τό Μελησινό.

—Έμαθα ότι κάθε νύχτα έρχεται και σε βρίσκει! της φώναξε άγρια. Κάθε νύχτα μπαίνει στο κάστρο με τή βοήθεια των φρουρών. Αν έλυσαι αυτό, θα σε πνίξω με τ' ίδια μου τ' χέρια! Όπως θα πνίξω στο αίμα, όλους αυτούς που ετοιμάζουν επαναστάσι. Και πρώτα απ' όλους τή μητέρα σου! Νά τό ξέρεις αυτό!

Η Ευδοκία άκούε ανατριχιάζοντας τις τρομερές εκείνες απειλές. Η ιδέα ότι μπορούσε ν' αποκαλυφθεί τό συνωμωτικό κίνημα των Αθηναίων την έφρεσε σε απόγνωση. «Όστόσο προσποιήθηκε ότι υπακούει στις πατρικές συμβουλές του και σκλαβωνόταν με δυσκολία, τού είπε:

—Έχεις δίκιο, πατέρα. Δεν πρόκειται πιά να ξαναδώ τό Νικία. Τώρα τελευταία κατάλαβα πως ο άντρας μου με άσπασε αληθινά. Θα ήμουν λοιπόν άχρήστη να συνεχίσω τήν άνόστη αυτή ιστορία περισσότερον καιρό. Γι' αυτό σπίτι ήσυχος και πές τής μητέρας ότι είμαι πολύ εύτυχημένη...

Ο Δημήτριος Βούρτσης άκούε τήν κόρη του πρελλός από τή χαρά του. Τήν άγκάλιασε και τή φίλησε πολλές φορές, της έδωσε τήν εύχή του κι' ετοιμάστηκε να φύγει. Μά η Ευδοκία τόν σταμάτησε.

—Θέλω να γιορτάσουμε αυτή τή μεγάλη στιγμή, πατέρα! Εχω φτιάξει ένα περίφημο ποτό με τριανταφυλλόνερο, καντίο και μοσχόκάρφια. Θέλω να πίνω ένα κουπάκι για μένα, στήν ύγεια μου...

Ο Βούρτσης τήν έναφίλησε και άνυποπτος τήν κατέλασε μονορούφι. «Υστερα έφυγε». Αλλά δέν πρόλαβε ν' απομακυνθί ούτε έκαστο βήματα κι' έπεσε νεκρός. Οι φρουροί που τόν έμάχωναν, τόν έφεραν πίσω στο κάστρο. Η Ευδοκία ώστόσο δέν έδειξε τήν παραμικρή συγκίνηση.

—Εγώ τόν δηλητηρίασα! τούς είπε. Τόν δηλητηρίασα, αλλά δέν τόν λυπάμαι. Ήταν έτοιμος να προδώσει τόν άνώνα μας! Είδοποιήσε τό Μελησινό, ότι σε λίγο έρχεται η σειρά του Χασέ...

Μά ο φοβερός πρωτοπαθάρης δέν είχε λείψει ούτε στιγμή από τό κάστρο. Είδοποιήμένος από πριν από τόν Δημήτριο Βούρτση, για τήν μυστική συνεντεύξει των δύο έρωτευμένων και για τήν προετοιμασία της επαναστάσεως, κρυφτηκε στο τζαμί του κι' από κει κρυφά, κρυφά, έφτιαξε τούς λόγους. «Όταν έμαθε άκούε τα έρωτικά τους λόγια. Τόν έμαθε τόν άνέλυστο θάνατο τού ασυνεταίρου» τού, τόν κατέλασε πώς η Ευδοκία ήταν εκείνη που τόν κατέλαβε απ' τή μέση. Παρ' όλα αυτά έξακολουθούσε να παραμένει κρυμμένος. Και δέν παρουσάστηκε παρά τήν τελευταία στιγμή, πού άπαιτούσε από κάθε άλλη φορά, πιά άγριος, πιά τρομερός.

Οι δύο δυστυχισμένοι νέοι έπασαν στά χέρια του, τήν ώρα ακριβώς που άγκαλιασμένοι, έπλεκαν τ' άωραία τους όνειρα για ένα εύτυχημένο μέλλον.

Τότε ακριβώς ο έγκληματίας εκείνος φανέται όλες τις σκοτεινές πτυχές της ψυχής του. Αφού τούς έφριξε στά σκοτεινότερα ύπογεια του κάστρου κι' άφού τούς έκανε νά δοκιμάσουν όλα τ' άσωματικά και ψυχικά μαρτύρια, άποκεφάλισε ο ίδιος τήν Ευδοκία, φορώντας τό σαρακηνό του «τουρμπάνι» και τήν πορφυρή χλαμύδα, που φορούσαν τόν καιρό εκείνο όλοι οι διοικητά των βυζαντινών επαρχιών, όταν έπρόκειτο νά παρουσιαστούν γι' άκρόασι στόν αυτοκράτορα.

Αν όμως ο θάνατος ήταν ή άπολύτρωση για τήν Ευδοκία, ήταν και τό άποκορύφωμα τού αστακνίου σάδισμού, τού φριχτού εκείνου ανθρώπου. Γιατί τό ικρίωμα στήθηκε στή μικρή πλατεία του κάστρου τής Ακροπόλεως, μπροστά στο σιδερόφραγτο παράθυρο τού κελιού τού Νικία Μελησινού. Η Ευδοκία ακούμπησε τό ξυπόδη τής κεφάλι, μισόγυμνη, στό εύλο άπάνω. «Ο πρωτοπαθάρης —δημιός, έσυρε άφ' γά τό σπαθί του από τή χρυσή του θήκη, ενώ τ' ά μάτια του αντίκρυζαν με μία διαβολική έκφρασι, τ' ά τρελά μάτια τού Μελησινού, μέσα από τό παράθυρο τής φυλακής. Οι άλλες γυναίκες τού χαρεμιού, παρακολουθούσαν για παραδειγματισμό, τήν τρομερή αυτή σκηνή τού άποκεφαλισμού ντυμένες με τ' άπολυτέστερα φορέματά τους.

Υστερα διάταξε νά κρεμάσουν άνάποδα τ' άσπαθί και καταματωμένο εκείνο κορμί, στά κλαδιά ενός πλατάνου στίς άκτές τού Ιλισσού κι' έβαλε φρουρά γύρω του, για νά μήν τ' άβουν κρυφά από κει οι Αθηναίοι και τό θάψουν...

Αυτό όμως ήταν και τό τέλος τού αλμοδούρου φρουράρχου. Ο Μελησινός, με τή βοήθεια κάποιου φρουρού, κατάρωσε ν' αποδράση, τή στιγμή που ο Χασέ έτοιμαζόταν νά τόν τυφλώσει. Και τήν ίδια νύχτα έξέσπασε ή όργη τού λαού.

Ο πρωτοπαθάρης πρόσταξε τούς στρατιώτες τού νά χτυπήσουν τό μαινόμενο πλήθος, που είχε περιζώσει τό κάστρο από παντού. Έκείνοι όμως δέν υπάκουαν πιά στίς διαταγές του.

Ο Χασέ, τρέμοντας απ' τό φόβο του, ζήτησε καταφύγιο στόν Παρθενώνα. Αλλά ή αυρία τού πλήθους δέν έστομάτησε ούτε πρό τού ιερού τής Παναγίας, όπου εισελθόντες οι οπισσαστά τόν έφόνευσαν διά λιθοβολισμού ένδοθεν τού θυσιαστηρίου, όπως άναφέρει ο ιστορικός Θεοφάνης.

Μά η Ευδοκία, ή τραγική αυτή Έλληνίδα, που θυσιάστηκε για τόν έρωτα και τήν πατρίδα, δέν ύπηρε πιά για νά χαρή τή λύτρωσι των Αθηνών, από τό δήμιο εκείνο Σαρακηνό τού Βυζαντίου.

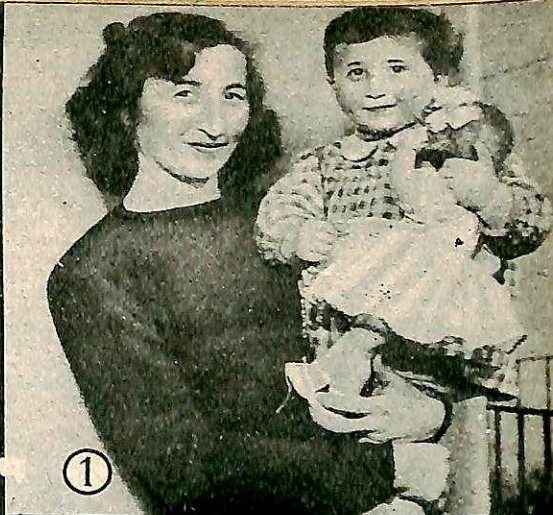
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

1 Θάψμα θεωρήθηκε απ' όλους τούς Ιταλούς τό γεγονός ότι ή μικρή Μανταλένα Καμοντίνι έπεσε στο δρόμο από ύψος 12 μέτρων, χωρίς νά πάθει τίποτα. Η μητέρα της τήν είχε βγάλει στο μπαλκόνι, όταν έξαφνικά ή μικρή γλύστρησε απ' τ' ά χέρια της κι' έπεσε στο κενό. Σαν τρελή τότε ή δυστυχισμένη μητέρα κατέβηκε τις σκάλες, βέβαιη πως θα έβρισκε στο δρόμο τήν κόρη της νεκρή. Η κατάπληκτη όμως, τόσο αυτή όσο και οι διασώτες, είδαν τήν μικρή Μανταλένα νά σηκώνεται και νά κατευθύνεται πρός τό μέρος της, χαμογελώντας. Δεν είχε ούτε καν τραυματισθή!...

2 Στήν τρίτη Διεθνή Έκθεσι Πουλιών, που έγινε έκστως από Παρίσι, ένας Έλβετός παρουσίασε έναν άετο —τό άνοιγμα των φτερών του έφτανε τ' 2 μ. 50—, τόσο καλά γυμνασμένο, που έκτός των άλλων, έπαίρνε τήν τροφή του, από τό στόμα τού κυρίου του!...

3 Πολιτικό σκάνδαλο προκάλεσε ο στυγμιασμός, που έκαμε στήν πλατή της γνωστής Αργεντινής καλλιτέχνιδος Άννίτας Άλμορέζ, ο γνωστός ζωγράφος Πικασό. Σε μία δεξίωση που έδωσε ο κ. Περόν, ή Άννίτα εμφανίστηκε με τήν πλατή της ζωγραφισμένη απ' τόν Πικασό, με διάφορες αναπαραστάσεις και μ' ένα σφυροδρέπανο. Μόλις είδε τό τελευταίο, ο προσέυτης τής Ηνωμένων Πολιτειών, σ' έδειξε διαταγυρία, έφυγε άμέσως από τή δεξίωση.

4 Η Μπαρμπαρα Χάπτον, που χώρισε από τόν Πορφόριο Ρουμπινρόα, ύστερα από συμβίωση τριών μόλις μηνών, έτοιμάζεται νά φύγει για τή Χονολουλού, όπου έλπίζει νά ξεχάσει τή νέα της έρωτική απογοήτευσι. Η Μπαρμπαρα, που έτοιμάζεται στίς Ην. Πολιτείες «ή δυστυχισμένη πλούσια θά πάρε μαζί της μόνο τό σκυλάκι της, που είχε, όπως λέει ή ίδια, ο μοναδικός πιστός φίλος της!

1

2

3

4

—Θέλω να γιορτάσουμε αυτή τή μεγάλη στιγμή, πατέρα! είπε η Ευδοκία στο Δημήτρη Βούρτση.

της κόρης σου; Δεν σκέφτεσαι, λοιπόν, τήν τιμή που γίνεται στήν οικογένειά μας;

Η δυστυχισμένη μητέρα έπεσε στά πόδια του. —Δημήτρη! τού είπε οπαρκαχτικά. Σε όλα, μονάχα τόν έαυτό σου συλλογιέσαι. Δεν σκέφτεσαι σε ποιανού χέρια θα παραδώσεις τήν κόρη σου; Δεν λυπάσαι, που τό παιδί σου θα βγί από δώ μέσα, για νά φυλακιστή στο γυναικωνίτη ενός αλλόθρησκου; Σε ποιό τέρας τήν παραδίνεις, χωρίς νά ρωτήσεις καν τ' αίσθήματά της;

—Τ' αίσθήματά των παιδιών, πρέπει νά είναι οι διαταγές των γονιών τους! Αυτός ήταν ο νόμος πάντα μέσα στή δική μου τήν οικογένεια... Κι όμως είχε άδικο ο Δημήτριος Βούρτσης. Η Ευδοκία, μόλις δέκα όχτώ χρονών, μέσα σε όλη τήν άνθησι της εκπληκτικής όμορφιάς της είχε απολαύσει τις ανέφορες χαρές της πρώτης αγάπης. Έίχε χαρίσει τήν τρυφερή κορδιά της στόν άωραίο, μά και πιά γεναίο αξιωματικό της Βυζαντινής φρουράς της Ακροπόλεως: Σ τόν Νικία Μελησινό. Ήταν τότε

στρατεία. Αν ήταν έδώ εκείνος θα είχε άσφαλώς κάποια παρηγορία στήν τόση της πίκρα. Ένώ τώρα, ή μοναδική της άνακούφιση ήταν ή δυστυχισμένη της μητέρα. Γυμμένη στήν άγκαλιά της έκλαιγε άπληλώς; βουδά, νύχτα και μέρα, για τή μαύρη της μοίρα.

Τρεις μήνες άργότερα, γύρισε ο Μελησινός στήν Αθήνα. Όταν έμαθε τό γάμο της Ευδοκίας με τό Χασέ, ήταν σαν νά τόν χτύπησε έξαφνικά κεραυνός.

Δέν μπορούσε νά πιστέψει πως εκείνο τό διαβολικό τέρας, ο πρωτοπαθάρης, τή στιγμή που αυτός έχυνε τό αίμα του, τού έλάμβανε τόν πιο λυγρότερο όπασμό του. Ανατριχιάζε μόνο που τόν φανταζόταν νά γυρεύει τήν άγασμένη του. Φρικώδες μόνο που τόν φανταζόταν νά γυρεύει με τ' άβελυρά του χείλη τόν τριανταφυλλόνη της στόμα. Τήν έβλεπε με τή σκέψη τού νά οπαράζει από άγωνία και τρόμο στά χέρια του κι' ή ψυχή του οπαρταρούσε άλαφιασμένη. Έτσι σιγά-σιγά ώρμήσανε στό μυαλό του ή παράτολη ιδέα: Νά τήν άπαγάγει. Άλλη λύσι δέν μπορούσε νά

ΤΟΝ καιρό της πρώτης Σταυροφορίας που οι Γάλλοι ιππότες ξεκινούσαν για την Παλαιστίνη να ελευθερώσουν τους Αγίους Τόπους από τους Άγαρηνούς, ζούσε στα σύνορα της Νορμανδίας και της Βρετανίας ο ώριος Ροδερίγος. Ήταν ένας πολύ πλούσιος, δυνατός και γενναίος ιππότης. Μά ενώ είχε πρόσωπο αγέλου, στην ψυχή ήταν σωστός Σατανάς, γιατί ήταν άθεος, μοχθηρός, άρπαγας και χωρίς ηθική συνείδηση.

Ετσι κανείς δεν τολμούσε να του μιλήσει, όλοι όμως τον μισούσαν τρομερά. Ο Ροδερίγος δεν άφηνε γυναίκα απείραχτη και φτωχή χωρίς να τον βασανίσει. Μά δεν είχε κανείς το θάρρος να παραπονεθεί για τις αθαιρείσεις του, γιατί ήξερε ότι ο Ροδερίγος ήταν ικανός να τον συντριφή με το μικρό του δαχτυλάκι.

Μία Μεγάλη Παρασκευή, ο Ροδερίγος βγήκε με τους ανθρώπους του περιοδεία στα περίχωρα. Στο δρόμο πείνασε και πρόσταξε τον ακόλουθό του να σφάξει μια κόττα. Όσο άσυνειδητος ωστόσο κι' αν ήταν ο ακόλουθός του, γιατί ο Ροδερίγος διάλεγε πάντα ανθρώπους που του μοιαζαν, ανατρίχασε όταν άκουσε πως ο κύριός του ήθελε να φάει κόττα τέτοια μέρα!

—Μά, εκλαμπρότατε, ξεκινάτε πώς σήμερα είναι Μεγάλη Παρασκευή και είναι αμαρτία να φάτε κρέας, είπε.

—Το στομάχι μου δεν ξέρει τί θα πη Μεγάλη Παρασκευή! αποκρίθηκε ο άρρηστος ευγενής. Άφου έχω όρεξη, θέλω να φάω κόττα ψητά!

Ο ακόλουθος κατάλαβε πως ήταν περικό να επιμην. Πήρε μία κόττα, την έφαξε κι' άρχισε να την ψήνει. Μόλις όμως η κνίσσα της σκορπίστηκε γύρω, πα-

—Εγώ σου λέω πως δεν είσαι ικανός να γεμίσεις ούτε αυτό το βαρέλι με νερό!... είπε ο έρμυτης στο Ροδερίγο.

ρουοιάστηκε ξαφνικά πίσω από τα δέντρα, ένας κλωμός άνθρωπος με ασκήτικη όψη.

—Ποιος είσαι; που φώναζε ο Ροδερίγος και ποιά είναι τ' όνομά σου;

—Είμαι ένας αμαρτωλός χωρίς όνομα και ιστορία, αποκρίθηκε ο έρμυτης. Όταν κατάλαβα πόσο μεγάλα ήταν τα κριμάτα μου, αποφάσισα ν' αποτραβηχτώ από τον κόσμο. Διάλεξα, λοιπόν, τη γωνία αυτή του βόρειου για να περάσω τα χρόνια, που μου μένουν, προενοχόμενος για την ψυχή μου και τη σωτηρία των άλλων αμαρτωλών.

—Τι άνοσιες εί'ν' αυτές; τον διέκοψε ο Ροδερίγος, που θυμωμένος, όταν άκουσε κανένα να του μιλάει με θρησκευτική πίστι. Και δεν μου λες τώρα, γιατί βγήκες απ' την κρυψώνα σου; Νομίζεις ότι έχω ανάγκη να δω το σκελετωμένο σου πρόσωπο;

—Βγήκα από τον κρυψώνα μου, αποκρίθηκε ο έρμυτης χωρίς να τρομοκρατηθεί από το απότομο ύψος του Ροδερίγου, έπειδή μου μύρισε κόττα ψητή.

—και δεν γελάστηκες! Ή κόττα είναι για μένα!

—Μα σήμερα, που ο Κύριος βρίσκεται κρεμασμένος στο Σταυρό, πρέπει να νηστεύετε...

—Μηπως του είπα εγώ να σταυρωθεί; μωρουήρισε ο άπιστος

Ροδερίγος. Γιατί να μείνω νησι-

—Θέε μου! Σώσε την ψυχή του! είπε ο έρμυτης, σκεπάζοντας το πρόσωπό του με τα χέρια του. Είναι δυνατόν να υπάρχει στον κόσμο τόσο άνασθητος άνθρωπος;

Ο Ροδερίγος, ακουγοντας αυτό τα λόγια, έκανε δυο βήματα μπροστά με απειλητικές διαθέσεις.

—Πως τολμάς και μου μιλάς έτσι; φώναξε. Ξέρεις ποιος είμαι;

—Είσαι ένας αμαρτωλός, ένας τυφλός! είπε ο έρμυτης.

—Καταραμένη γέρο! ξεφώνισε ο Ροδερίγος και χύμψε πάνω του με σπικωμένα γροθιές. Ξέρεις ότι με τη δύναμή μου, μπορώ να σπρώξω βράχους!

Μά ο έρμυτης χωρίς να κινηθεί του είπε, με μεγάλη άταρξια:

—Λες πως μπορείς να σπρώξεις βράχους... Έγώ όμως σου λέω ότι δεν είσαι ικανός να γεμίσεις ούτε αυτό το βαρέλι με νερό!

Κι' ο έρμυτης τούδειξε ένα βαρελάκι, που έπλεε στο κοντινό ρυάκι.

—Δοκίμασε, αν υπορρή! του ξαναείπε.

—Εστω! Θα δοκιμάσω μόνο και μόνο για να σε βγάλω ψεύτη και για να σου σπάσω μ' αυτό το κεφάλι!

Όταν όμως ο Ροδερίγος δοκίμασε, είδε με κατάπληξη του ότι το βαρέλι δεν γέμιζε.

Οι ακόλουθοι του παρακολουθούσαν την άγνοια του άφεντη τους.

—Μηπως είναι μαγεμένο το βαρέλι αυτό; φώναξε ο Ροδερίγος. Καταραμένος να είσαι κι' εσύ και το βαρέλι σου! Δεν θα ηουκάσω όμως αν δεν τη γεμίσω! Θα γυρίσω όλες τις θάλασσες και τις λίμνες της Γαλλίας. Θα το γεμίω με κάθε τρόπο, για να σου αποδείξω ότι δεν είναι τίποτ' ακατόρθωτο για μένα!...

Κι' ο Ροδερίγος, ειδοποιώντας την ακολουθία του ότι θα έλειπε δυο μέρες, φώρτωθηκε το βαρέλι και ξεκίνησε να πάει να το γεμίσει ο' άλλον τόπο.

Πέρασαν δυο εβδομάδες. Ο Ροδερίγος βρήκε στο δρόμο του, ρυάκια, ποταμούς, πηγές, λίμνες. Πουθενά όμως δεν κατάφερε να γεμίσει το βαρέλι, αν και δεν είχε αυτό καμμία τρύπα.

Ο Ροδερίγος πήγε να τρελλαθεί! Βλαστημούσε τώρα περισσότερο. Είχε γίνει πιο κακός, πιο νευ-

Ο ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ

ρικός... Έτσι, γύρισε όλη τη Γαλλία κι' έφτασε στο σημείο να μείνει χωρίς χρήματα. Για να έ-

κινάει να πάει να φάει, πούλησε τα όπλα του και τη χρυσοκέντητη στολή του.

Είχε μείνει με το πουκάμισο και τα τρύπια παπούτσια του. Από τ' άλλο μέρος οι οδοιπορίες, οι κακουχίες, η αγανάκτηση είχαν μεταβάλει τον διορρο εκείνο άντρα σε φάντασμα! Είχε γεράσει πρόωρα, στο δρόμο του παραλιούσε και τα παιδιά τον πετροβολούσαν παίρνοντάς τον για ελλό...

Κι' αυτός ο Ροδερίγος, ο γενναίος, ο δυνατός, δεν μπορούσε ν' απλώσει τώρα το χέρι του να χτυπήσει εκείνους που τον πείραζαν. Ντρεπόταν μάλιστα να πη ποιος ήταν.

Κι' όταν έκανε το γύρο όλης της Γαλλίας, χωρίς να καταφέρει να γεμίσει το βαρέλι, αποφάσισε να γυρίσει στον τόπο του. Ήθελε να βρει τον έρμυτη και να του ομολογήσει την άδυναμία του. Όταν τον είδε ο έρμυτης, δεν τον γνώρισε. Στάθηκε και κύτταξε γεμάτος απορία αυτόν τον άγνωστο.

—Τι με κυττάς; Έγώ είμαι ο Ροδερίγος! του είπε ο ευγενής με ταπεινή φωνή. Κύτταξε πως με κατάντησε με το καταραμένο βαρέλι σου!... Θα μου πής επί τέλους γιατί δεν μπόρε-

σα να το γεμίσω;

—Γιατί ο Θεός βλέπει τα κριμάτα σου και θέλει να σε τιμωρήσει με τον τρόπο αυτό! του απάντησε εκείνος. Κι' ένα μικρό παιδάκι θα γεμίσει το βαρέλι. Έσύ όμως, μ' όλη σου τη δύναμη, δεν κατάφερες τίποτα, γιατί είσαι βλάστητος, αμαρτωλός, ένας καταραμένος!

Τα λόγια του έρμυτη καρφώθηκαν σαν μαχαίρι στην καρδιά του Ροδερίγου. Για πρώτη φορά στη ζωή του αισθανθηκε ένα ρίγος ο' όλο του το σώμα. Ο άνθρωπος αυτός αντίκριζε τώρα τη σκληρή αβυσσος της ζωής του. Ένοιωσε βαθιά μέσα στην ψυχή του ότι ο Θεός ήθελε να τον δοκιμάσει και να τον αποδείξει πως είχε γυρίσει το πρόσωπό του από αυτόν...

Ξαφνικά, ένα δάκρυ έσταξε από τα μάτια του Ροδερίγου. Ένα δάκρυ συμπονοίας για την ίδια του τη δυστυχία.

Το δάκρυ αυτό της μετάνοιας στάθηκε ο εξαγνισμός του αμαρτωλού...

Γιατί μόλις έπεσε το δάκρυ απάνω στο βαρέλι, που θριασκώτανε μπροστά στο Ροδερίγο, μεταβλήθηκε σε άθρονο νερό, που έκανε αμέσως να ξεχειλίσει το βαρέλι!

Κι' όταν ο Ροδερίγος αντίκρισε το θαύμα αυτό, γονάτισε και κλαίγοντας ζήτησε συχώρεση από τον έρμυτη που του έδεξε τον δρόμο του Θεού.

ΦΕΝΕ ΤΟΥΣΑΡ

ΟΙ ΠΟΝΟΙ ΤΟΥ ΤΡΑΧΗΛΟΥ

Οι διάφορες αιτίες που τους προκαλούν

ΠΟΛΛΟΙ άνθρωποι υποφέρουν από πόνους στην περιοχή του τραχήλου. Οι πόνοι αυτοί είναι άλλοτε διαρκείς, ενώ άλλοτε εμφανίζονται κατά διαστήματα. Μερικοί ασθενείς υποφέρουν μόνον όταν πεφτούν στον κρεβάτι. Άλλοι, αντίθετα, όταν σηκώνονται.

Από που προέρχονται όλοι αυτοί οι πόνοι;

Οι αιτίες που τους προκαλούν είναι πολλές.

Οι περισσότεροι πόνοι του τραχήλου οφείλονται σε κακή θέση του κεφαλιού.

Ο άνθρωπος διάλεξε για τον εαυτό του την όρθια στάση. Η στάση αυτή πιθανόν να μην ήταν η αρχική. Άλλ' όπωσδήποτε συνηθισαμε σ' αυτήν και μπορούμε να την θεωρήσουμε σαν φυσική. Οι άγριοι περπατάνε με το κεφάλι ψηλά, για να μπορούν ν' αντιλαμβάνονται ταχύτερα τους κινδύνους που τους περιστοιχίζουν. Όταν, λοιπόν, κρατάμε ίσιο το κεφάλι μας, το κρανίο στηρίζεται πάνω στη σπονδυλική στήλη χωρίς να κουράζει τους μύς του τραχήλου. Δεν συμβαίνει, όμως, το ίδιο σ' έμάς τους πολιτισμένους. Οι ασχολίες μας μάς αναγκάζουν να σκύβουμε συχνά το κεφάλι. Για να διαβάσουμε, για να γράψουμε, για να ράψουμε κτλ. πρέπει να σκύψουμε. Οι μύς του τραχήλου τεντώνονται μ' αυτό τον τρόπο και κουράζονται. Παλαιότερα, οι αντιγραφείς υπέφεραν όλοι σχεδόν από πόνους του τραχήλου. Οι γραφομηχανές έκαναν σήμερα σπανιότερους αυτούς τους πόνους, γιατί μάς επιτρέπουν να κρατάμε ίσιο το κεφάλι μας. Οι λογι-στές, όμως, οι διορθωτές χειρογράφων, οι ράφτες, οι τσαγκάρηδες και γενικά όλοι όσοι εργάζονται με σκυμμένο το κεφάλι υποφέρουν συχνά από πόνους στον τραχήλο.

Μία άλλη αιτία αυτών των πόνων είναι η αρθριτική προδιάθεση του οργανισμού, που συνοδεύεται και από μυϊκή υποτονία.

Ο αρθριτισμός μπορεί, μάλιστα, να προκαλέσει πόνους στον τραχήλο και χωρίς να συντρέχει εξωτερική αιτία.

Η ασθένεια αυτή είναι, δυστυχώς, παλιά όσο και ο κόσμος. Οι έπιστήμονες ανέκαυψαν αδιάφευστα ίχνη της πάνω στους τραχηλικούς σπονδύλους του ανθρώπου του Νεάντερταλ, που έζησε 40.000 χρόνια πριν από τη χριστιανική χρονολογία. Κι' ο Ιπποκράτης επίσης, ο πατέρας της Ιατρικής, έγραψε, ως γνωστόν, δόκληση πραγματεία για τον αρθριτισμό.

Οι πόνοι που οφείλονται στον αρθριτισμό είναι συχνότεροι στα ηλικιαμένα άτομα, μπορούν όμως να εμφανισθούν ακόμη και σε νέους.

Στον αρθριτισμό, οι πόνοι δεν προέρχονται από τους μύς, άλλ' από τους σπονδύλους του τραχήλου. Οι εξωτερικές αιτίες επιδεινώνουν, φυσικά, την κατάσταση του ασθενούς. Το σφάρισμα ενός αυτοκινήτου, ή μακρά παραμονή σ' ένα τραίνο κτλ. μπορούν να προκαλέσουν ισχυρότατους πόνους.

Μία ακόμη αιτία είναι το κρύο. Άρκει το παραμικρό ρεύμα αέρος για να προκαλέσει αυτούς τους πόνους. Το ίδιο μπορεί να γίνει έπειτα από ένα λουτρό, ένα λούσιμο των μαλλιών, μια άφθονη ερίδρωση κτλ. Μερικοί άνθρωποι αισθάνονται ισχυρότατους πόνους

στον τραχήλο, έπειτα από κάθε ψύξη του κρανίου μετά το λούσιμο.

Άλλα και μία ψύξις των ποδιών μπορεί να προκαλέσει πόνους στον τραχήλο.

Κατά τα τελευταία χρόνια, έξ άλλου, παρατηρήθηκε ότι οι πόνοι του τραχήλου οφείλονται και σε μια άλλη αιτία: την συγκέντρωση λίπους στην περιοχή αυτή του σώματος. Άρκει τότε η έξαφάνισή αυτού του λίπους για να εξαφανισθούν ταυτόχρονα κι' οι πόνοι του τραχήλου.

Όπως είναι εύνητο, ο αρθριτισμός και το κρύο επιδεινώνουν τους πόνους του τραχήλου, όπωσδήποτε κι' αν είναι η προέλευσις των. Γι' αυτό, σε πλείστες περιπτώσεις, άρκουν μερικά θερμά επίθεματα για να περάσουν οι πόνοι.

Άλλα κι' η άσπιρίνη επίσης καταπραίνει τους πόνους του τραχήλου. Η άσπιρίνη επιδρά κυρίως στους πόνους, που έχουν αρθριτική προέλευση, ενώ μόλις άνακουφίζει εκείνους που οφείλονται σε συγκέντρωση λίπους. Στην τελευταία περίπτωση μόνον το μασάζ διασκορπίζει το λίπος και εξαφανίζει τον πόνο. Το μασάζ αυτό πρέπει να γίνει όχι από όποιονδήποτε, αλλά από ειδικό «μασάζ» και να συνεχισθεί επί άρκετο καιρό για ν' αποδώσει τα προσδοκώμενα αποτελέσματα.

Και τώρα παραθέτουμε μερικές συμβουλές, που πρέπει να τις ακολουθούν πιστά όσοι υποφέρουν τακτικά από πόνους στον τραχήλο.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ:

Είστε άπαραίτητο να φορήτε καπέλλο το χειμώνα. Ένδεικνται επίσης το μάλλινο κασκόλ, αν είσαστε ευαίσθητος στο κρύο.

Όταν εργάζεστε, να αλλάζετε κάθε τόσο τη θέση του κεφαλιού σας.

Πρέπει να κοιμώσαστε σε πολύ έλαφρό μαξιλάρι.

Μην παραμελήτε τις ειδικές ασκήσεις που δεικνύουν τους μύς του λαιμού.

ΤΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ:

Να περπατάτε με παπούτσια και κάλτσες μουσκεμένα από τη βροχή.

Να εκτίθεστε στα ρεύματα.

Να εργάζεστε με σκυμμένο το κεφάλι.

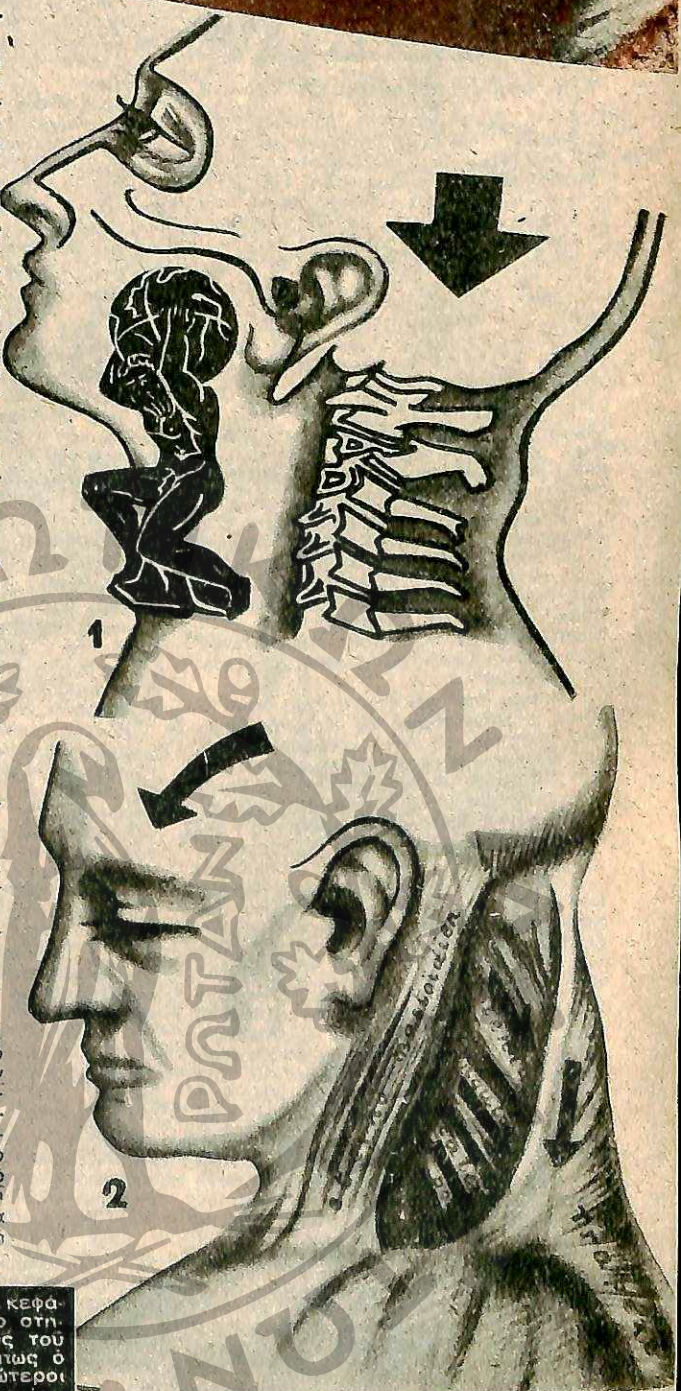
Να μένετε ακίνητος πολλή ώρα στην ίδια θέση.

Να εκτίθεστε στο κρύο και στην υγρασία.

Το «κάψιμο» των έγκύων

Σ' ώρισμένες περιπτώσεις έγκυμωσύνης η γυναίκα αισθάνεται δυνατό «κάψιμο» στο στομάχι. Προηγούμενος, απέβιδαν αυτή την ένόχληση σε έκκριση πολλών δέσων του στομάχου. Ωστόσο, δεν ώφελοσσε καθόλου έμψαχον. Τώρα λοιπόν εξακριβώθηκε ότι το νείος. Τώρα λοιπόν εξακριβώθηκε ότι το νείος «κάψιμο» αυτό οφείλεται σ' ένα μικρό ρήγμα του διαφράγματος, όπου εισχωρεί και συσφίγγεται το στομάχι. Το ρήγμα αυτό προκαλείται από την υπερβολική διόγκωσι της κοιλιάς.

Α νω: Η διάταξη των τραχηλικών σπονδύλων δείχνει πως πρέπει να κρατάμε το κεφάλι ψηλά, γιατί αυτή είναι η κανονική του θέση. Στην περίπτωση αυτή, το κρανίο σπν-ρίζεται πάνω στη σπονδυλική στήλη. Όταν ακούθουμε, όμως, τεντώνονται οι μύς του τραχήλου και κουράζονται. Έτσι προκαλείται ο πόνος, που διάφορες αιτίες, όπως ο αρθριτισμός ή το κρύο, μπορούν να τον κάνουν έντονότερο. Κάτω: Οι κυριώτεροι μύς του λαιμού.

Ο Χριστός στο Πρίντυ έπινε νερό από ένα πηγάδι που έχει ονομαστή «Πηγάδι του Ήσου»...

Τά άγνωστα χρόνια ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Μιά περίεργη ιστορική θεωρία

ΠΟΥ Βρισκόταν ο Ήσους Χριστός από τα 12 ως τα 30 χρόνια Του, ως τότε δηλαδή που ανέλαβε τη θεία αποστολή Του; Τό μυστήριο που καλύπτει αυτή την 18ετία απασχόλησε επί αιώνες θεολόγους, ιστορικούς, κλπ.

Ορισμένοι παραδέχονται ότι ο Ήσους επέστρεψε στην Αίγυπτο, όπου είχε ζήσει όταν ήταν μικρό παιδί. Άλλοι υποστηρίζουν ότι επισκέφθηκε τας Ήνδίας. Τέλος, μία τρίτη θεωρία είναι ότι πέρασε τα χρόνια αυτά στην Κορινουάη και στο Σόμερσετ της Άγγλιας!...

Αυτό το τελευταίο φαίνεται παράξενο, σχεδόν απίστευτο. Κι όμως, είναι η μόνη θεωρία που βασίζεται σε ιστορικά δεδομένα.

Οι θρύλοι κι οι παραδόσεις του Σόμερσετ και της Κορινουάης μιλούν, από 2.000 χρόνια περίπου, για τη διαμονή του Χριστού στις βρετανικές αυτές επαρχίες. Λένε δηλαδή πως ο Ήσους πήγε στη Βρετανία με το πλοίο ενός στενού συγγενούς Του, του Ήωσήφ από την Άριμαθεία.

Ξέρουμε απ' το Ευαγγέλιο πως ο Ήσους Ήωσήφ έβαψε το Χριστό. Πρέπει συνεπώς να ήταν στενός συγγενής Του, γιατί κατά το ρωμαϊκό και τον εβραϊκό νόμο μόνον οι στενότεροι συγγενείς είχαν δικαίωμα και καθήκον να βάψουν τους νεκρούς των, επομένως ο Πιλάτος δεν θαδινε ποτέ το σώμα του Χριστού σ' έναν ξένο.

Πιστεύεται έξ άλλου ότι ο Ήωσήφ έκανε με τα πλοία του εμπόριο μεταλλεύματος κασιτέρου απ' τα όρυχεία της Βρετανίας, μεταφέροντας τον στα λιμάνια της Μεσογείου, στη Φοινίκη και στην Ήουδαία.

Έξ άλλου, στα δυτικά μέρη της Βρετανίας, διατηρείται η παράδοση ότι ο Χριστός έμεινε στο χωριό Πρίντυ, πάνω σ' ένα λόφο, κι ότι έπινε νερό από ένα πηγάδι που έχει ονομαστή «Πηγάδι του Ήσου». Στο μέρος εκείνο, είχε στήσει μία καλύβα από λάσπη και καλαμιά—σαν τις καλύβες των Δρυϊδών—όπου έζησε, μόνος με τους διαλογισμούς Του, επί αρκετά χρόνια, πριν γυρίσει στην Παλαιστίνη.

Οι θρύλοι αυτοί βρίσκουν επιβεβαίωση στην Άγια Γραφή, στις επιστολές του Άγιου Αβγουστίνου, και σ' άλλες ιστορικές και αρχαιολογικές πηγές. Φαίνεται δε ότι ξεκίνησαν απ' το έρεπιωμένο σήμερα Άβ-

βαίον του Γκλαστονμπουρυ, που η ιστορία του άνοηται στα πρώτα χρόνια μετά τη Σταύρωση. Πράγματι, το μεγάλο αυτό πέτρινο κτίριο χτίστηκε για να σκεπαστεί και να προφυλαχτεί μία ιερωτάτη έκκλησία, που την είχαν φτιάσει με λάσπη και κλαδιά ο Ήωσήφ απ' την Άριμαθεία και 11 σύντροφοί του, όταν έφτασαν εκεί για να κηρύξουν το Χριστιανισμό στους Δρυϊδες. Είχαν διαλέξει δε για την πρωτόγονη αυτή έκκλησία τους την τοποθεσία όπου λέγεται πως είχε ζήσει άλλοτε ο Χριστός.

Χρησιμοποίησαν μάλιστα στην αρχή ως ιδιωτικό παρεκκλήσι την ίδια την καλύβα του Χριστού, και κατόπιν πρόσθεσαν σ' αυτήν την έκκλησία, που είχε διαστάσεις 8 επί 18 μέτρα. Πολύ αργότερα δε, χτίστηκε από πάνω το μεγάλο πέτρινο κτίριο του Άββαείου, για την προφύλαξη και τη συντήρησι αυτής της πρώτης Βρετανικής έκκλησίας.

Όταν, το 597 μ.Χ., ο Άγιος Αύγουστίνος επισκέφθηκε τη Βρετανία και το Άββαείο κι έμαθε τους θρύλους για τον Ήσους, φρόντισε να εξελέξη την άκρίβειά τους. Έγραψε δε στον πάπα Γρηγόριο, για την έκκλησία από λάσπη, ότι «δεν ήταν καμωμένη από ανθρώπινη τέχνη, αλλά από τα χέρια του ίδιου του Χριστού».

Το μεγάλο Άββαείο του Γκλαστονμπουρυ, με την περίφημη βιβλιοθήκη χειρογράφων της ρωμαϊκής εποχής, καθώς και η λαοποχτισμένη έκκλησία, καταστράφηκαν από πυρκαγιά το 1184. Οι αρχαίες όμως πέτρες μιλάνε κι επιβεβαιώνουν τη φωνή της ιστορίας.

Στο μέρος εκείνο, οι Βρετανοί έθαβαν επί 1.000 χρόνια τους βασιλιάδες, τους άγιους, τους επισκόπους και τους ήρωές τους. Επί 1.000 χρόνια, υπογράφηκαν διάφορα ιστορικά έγγραφα, μέσα στην έκκλησία από λάσπη και κλαδιά.

Στο ίδιο μέρος έχουν ταφή ο Ήωσήφ και οι σύντροφοί του. Ένα παλιό χρονικό του 5ου αιώνα αναφέρει την άκριβη τοποθεσία του τάφου του Ήωσήφ και την επιγραφή του: «Ήρθα στους Βρετανούς αφού έβαψα το Χριστό. Έδίδαξα. Άναπαύομαι».

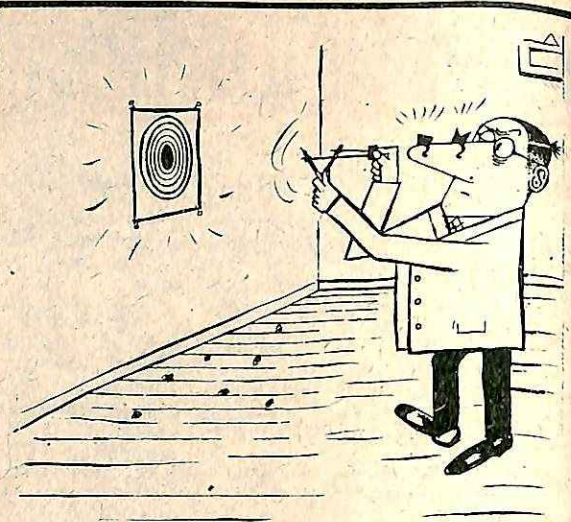
Η σπορά του Ήωσήφ έμεινε στον αρχικό τάφο του ως τα 1345. Ύστερα τοποθετήθηκε σε μία σαρκοφάγο, κι ο τάφος του έγινε τόπος προσκυνημάτων. Από τότε, μετακινήθηκε δυο φορές, και σήμερα αναπαύεται στην έκκλησία του Γκλαστονμπουρυ.

Έκτος όμως απ' αυτές τις ένδειξεις της παρουσίας του Χριστού στη Βρετανία, υπάρχουν και άλλες. Τον 6ο αιώνα, ο Τζήντας, ο πρώτος Ιστορικός της Βρετανίας, αφού εργάστηκε για καιρό στη βιβλιοθήκη του μεγάλου Άββαείου, έγραψε κατόπιν: «Ο Χριστός, ο Άληθινός Ήλιος, πρόσφερε το Φως Του και τα διδάγματά Του στη νήσο μας κατά την εποχή του Καίσαρος Τιβέριου». Σύμφωνα δε με τα στοιχεία που δίνει, πρέπει να συμπεράνουμε ότι ο Ήσους έφυγε από τη Βρετανία τρία χρόνια πριν να σταυρωθεί.

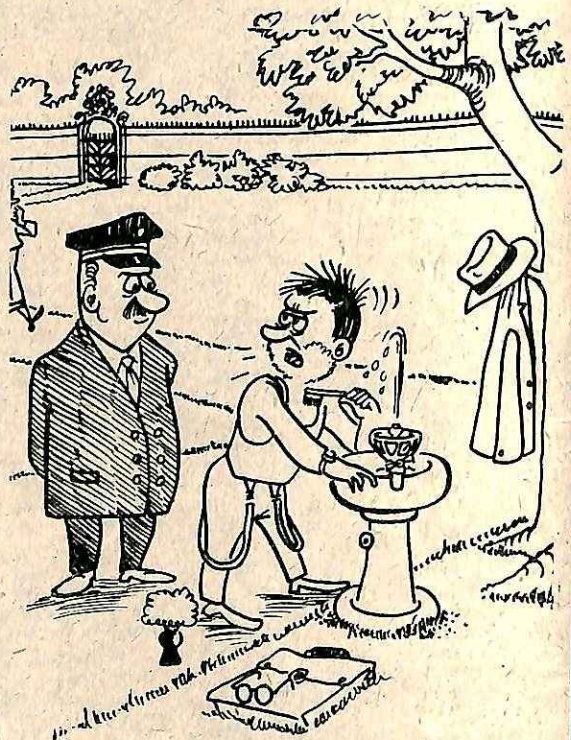
Ο «Βάρδος» και Δρυϊδής Τσλιεζίν αναφέρει επίσης τα έξης: «Ο Χριστός ήταν από την αρχή ο διδασκαλός μας και δεν έχασα ποτέ την διδασκαλία Του».

Τέλος, ο Χάρτης που υπέγραψε ο Δρυϊδής βασιλεύς Ήνα, κάνει λόγο για μία έκκλησία που έχτισε ο Χριστός, ο οποίος αναφέρεται ως «Μέγας Αρχιερεύς».

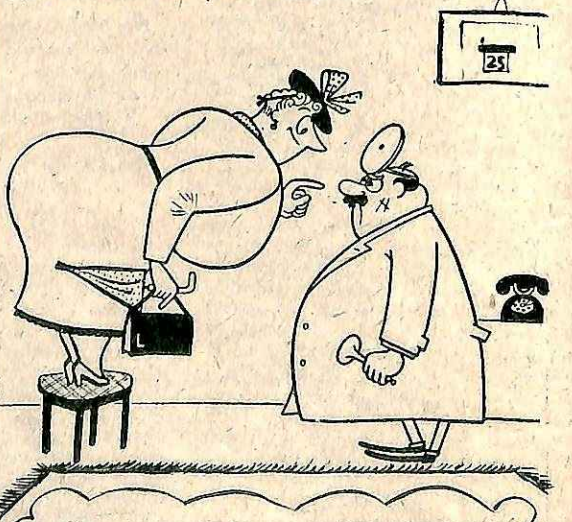
Απ' όλα αυτά λοιπόν τα στοιχεία, τα μαζεμένα εδώ κι εκεί, βγαίνει πραγματικά το συμπέρασμα ότι ο Χριστός πέρασε τα άγνωστα χρόνια Του στη Βρετανία. Πολλοί μελετητές της ιστορίας όπαντούν άδιστακτα: «Ναί».

Χωρίς λόγια.

— Και βέβαια έχουμε μπάνιο στο σπίτι! Μα έχω γυναίκα και τρεις κόρες!...

— Με συγχωρή, γιατρέ! "Ήθελα να δώ μια στιγμή, πώς μου πάει το καινούργιο καπέλλο μου!...

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

ΜΕΣΑ στη σκοτεινή και παγμένη νύχτα, δυο σκιές προχωρούσαν σκουτάφοντας σ' ένα χωράφι. Μπροστά πήγαινε ένας άντρας μεσοκόπος, ευσώμος, με χρυσά γυαλιά. Τον ακολουθούσε μία νέα κι όμορφη κοπέλλα, με κατάνυρα μαλλιά, με ζακέττα και παντελόνι. Κρατούσε στο χέρι της ένα ρεβόλβερ των 32 και σημάδευε τον άντρα μ' αυτό.

Σταμάτησαν μπροστά σε μία θυμωμένη. Ο άντρας διαμαρτυρήθηκε, μα αναγκάστηκε στο τέλος να υποκούση.

— Τώρα κάνε την προεσχκή σου! του είπε η νέα με το ρεβόλβερ.

Έκείνος την κύτταξε στα μάτια και κατάλαβε πως δεν είχε πια καμμία έλπιδα.

—Θα πας στη φυλακή γι' αυτό που κάνεις! της είπε. —Ξέρεις πού θα πας τώρα έσύ;... άπάντσε εκείνη ειρωνικά.

Ο άντρας γονάτισε γυμνός, κι άρχισε να προσεύχεται. Η κοπέλλα σηκώσε τότε το πιστόλι και τον πυροδότησε στο κεφάλι! Του πήρε ύστερα το ρούχα κι απομακρύνθηκε γρήγορα, προς το μέρος του δημοσίου δρόμου. Γι' αυτή τη στυγερή δολοφονία, η Τόνι Τζό Χένρυ χαρακτηρίθηκε αργότερα, στη δική της, σαν μία απ' τις απαισιώτερες γυναίκες που αναφέρουν τα έγκλημματα χρονικά. Άκόμα κι' ένορκοι της Ιπποτικής Λουιζιάνας, που σπανιότατα είχαν καταδικάσει σε θάνατο μία γυναίκα, δεν μπόρεσαν να βρουν το παρμικρό έλαφρυντικό στην περίπτωση της. Έτσι, η Τόνι Τζό υπήρξε η πρώτη γυναίκα που έθανε στην ηλεκτρική καρέκλα στην Πολιτεία αυτή.

Όστόσο, στο βάθος της ιστορίας του έγκλημάτος της υπήρχε ο έρως. Σκεπτόταν την αγχαλία του αγαπημένου της, όταν σκότωνε ψυχρά το θύμα της. Για την αγάπη της μοναχή είχε ριχτεί σε μία τρελή κι' απελπισμένη περιπέτεια, και γι' αυτή θυσίασε τη ζωή της, δίχως καμμία τύψη...

Το πραγματικό της όνομα ήταν Άννι-Μπέατρίς Μακ Κουίστον. Είχε γεννηθεί το 1916, στο Σρέβεπορτ της Λουιζιάνας. Στα 14 χρόνια της, είχε τέτοια πρόωρα ανάπτυξη, ώστε τόσκαε απ' το σπίτι της για να γίνει σεργιτάρα σ' ένα ντανσινγκ. Ύστερα άλλαξε τ' όνομά της και πήρε τον

Η ΦΘΝΙΣΣΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

κακό όδρο. Έζησε, για μικρά χρονικά διαστήματα, μαζί με διαφορους άντρες. Το φθινόπωρο του 1939, ήταν ακόμα μία ώμορφη κι' έλκυστική γυναίκα 23 χρόνων. Είχε καταντήσει το εικομηανή. Μα η ζωή της άλλαξε απότομα, όταν γνώρισε στο Τέξας ένα κάποιον Κλώντ Χένρυ, επαγγελματία μποξέρ.

Τους ένωσε άμέσως ένας άμοιδαίος κεραυνοβόλος έρως. Έτσι, η Τόνι Τζό Χένρυ ήταν προσωρινά ελεύθερος, με έγγυση τους, γιατί ο Χένρυ ήταν προσωρινά ελεύθερος, με έγγυση τους, γιατί ο Χένρυ ήταν προσωρινά ελεύθερος, με έγγυση τους, γιατί ο Χένρυ ήταν προσωρινά ελεύθερος, με έγγυση τους...

Επρόκειτο να δικασθί για το φόνο ενός πόλιαμν. Έως δεν το σκέπτονταν καθόλου, και οχεδιάζαν μάλιστα να παντρευτούν. Η Τόνι Τζό έκουσε τα ναρκωτικά, όταν της να ζήτησε ο αγαπημένος της.

Το Νοέμβριο, έκαναν το γάμο τους. Τρεις μήνες αργότερα, έγινε η δική του Χένρυ, και καταδικάστηκε σε 50 χρόνια φυλακή. Οι χωροφύλακες που τον πήραν μαζί τους, είδαν κι' έπαθαν για ν' απομακρύνουν τη γυναίκα του, που είχε κρεμαστή στο λαίμυ του και του φώναζε:

—Θα σε βγάλω έγώ απ' τη φυλακή! Σου το υπόσχομαι! Και πραγματικά, αυτός έγινε από τότε ο σκοπός της ζωής της. Τι να κάνει όμως, αφού δεν είχε χρήματα, για να υποβάλει έφεση;

Άρχισε λοιπόν να σκέπτεται πως θα μπορούσε να βοηθήσει το Χένρυ να δραπετεύσει. Μα όλοι οι παλιοί φίλοι, που τους ζήτησε βοήθεια, της αρνήθηκαν.

Τέλος, κάποιος πρώην κατάδικος της βεβαίωσε πως θα κατάφερνε να ελευθερώσει τον άντρα της, αν εύρισκε λεφτά, πιστόλια κι' ένα γρήγορο αυτοκίνητο. Για να βρή πρώτα τα όπλα, η Τόνι Τζό διωργάνωσε μία κλοπή στις 13 Σεβρουαρίου 1940. Έβαλε δηλαδή δυο ανήλικα αγοράς να πηδήσουν απ' το γεφυράκι μέσα σ' ένα όπλοπωλείο και να κλέψουν μερικά ρεβόλβερ, με τις ανάλογες σφαίρες.

Αυτή ήταν η πρώτη φάσι του σχεδίου της. Ο «Άρκανσας» —έτσι ήταν η πρώτη φάσι του κακοποιού που συνεργάζονταν μαζί της—εκόπευε να ληστέψουν ύστερα μαζί μία μικρή τράπεζα, στο Κάμντεν της Πολιτείας του Άρκανσας.

—Αν με βοηθήσεις στη ληστεία, θα βοηθήσω κι' έγώ το Χένρυ σου να δραπετεύσει, είχε υποσχεθεί στη νέα γυναίκα. Για να κάνουν όμως το ταξίδι ως το Κάμντεν, χρειάζονταν αυτοκίνητο. Αποφάσισαν λοιπόν ν' αρπάξουν ένα. Περιμέναν στον έξοχικό δρόμο, μέσ' στη νύχτα και στη βροχή. Μα οι λίγοι σωφέρ που περνούσαν από εκεί, άδιαφορούσαν για τα σιγάλα που τους έκαναν, και συνέχιζαν το όδρο τους. Έπιτέλους, σταμάτησε κάποιος πλαισί, όνόματι Τζόφερ Καλλογουέν. Το όδηγούσε κάποιος πλαισί, όνόματι Τζόφερ Καλλογουέν. Ληστέθηκε το ζευγάρι εκείνο, που σκεκόταν τόσο ώρα μ'εσ' στη βροχή, και δέχθηκε να το πάρν στ' αμαζί του.

Μόλις όμως είχαν διατρέξει μερικά χιλιόμετρα, η Τόνι Τζό κόλλησε ένα πιστόλι στο πλευρό του Καλλογουέν και τον διέταξε να σταματήσει. Ύστερα τον άναγκασε να βγί απ' τ' αυτοκίνητο.

Του πήραν το πορτοφόλι και το ρολόι του, τον έκλεισαν μέσα στο κιβώτιο των άποσκευών, και κάθισε στο βολάν ο «Άρκανσας». Ταξίδεψαν έτσι ως μισή ώρα άκομη. Ύστερα η Τόνι Τζό είπε στο σύντροφό της να σταματήσει.

Ελευθέρωσε τον Καλλογουέν και τον ώδήγησε μόνη της σ' ένα χωράφι, μακριά απ' το δρόμο. Εκεί τον εξέτέλεσε, με τον ανατριχιαστικό τρόπο που περιγράψαμε στην αρχή.

Ανσυχώντας για την εξαφάνισι του Καλλογουέν, οι δικοί του έδιορίσαν την άλλη μέρα την αστυνομία. Άρχισαν οι έρευνες, αλλά δεν βρέθηκαν πουθενά τα ίχνη του. Κανείς δεν μπορούσε να μαντέψει το ρόλο της Τόνι Τζό σ' αυτή τη μυστηριώδη υπόθεσι.

Πραγματικά, τρεις μέρες μετά την εξαφάνισι του πλαισί, η Τόνι Τζό γύρισε στο Σρέβεπορτ, πήγε να βρή ένα βείο της, αστυνόμο, και του διηγήθηκε όλη την ιστορία.

— Τώρα κάνε την προεσχκή σου! του είπε η νέα με το ρεβόλβερ.

Εκείνος την κύτταξε με περργεια, αμφιβάλλοντας στην άρχή αν τούλεγε αλήθεια...

—Και τι έγινε με τον «Άρκανσας»; τη ρώτησε ύστερα. —Ήταν ένας παλινάθρωπος! απάντησε περιφρονητικά η νέα γυναίκα. Μου ρίχτηκε... Τον χτύπησε τότε στο κεφάλι και τον άφισε αναίσθητο μέσ' στο δρόμο...

Την άλλη μέρα, άρχισαν οι έρευνες, με τις ύποδείξεις της Τόνι Τζό. Όχι δίχως κόπο, οι αστυνομικοί ανακάλυψαν το μέρος του έγκληματος και βρήκαν το πτώμα του Καλλογουέν.

Η Τόνι Τζό δεν ήθελε κατόπιν να φανερώσει το αληθινό όνομα του συνενόχου της. Οι αστυνομικοί έμεταλλευθηκαν τότε τον έρωτά της: Έβαλαν δηλαδή τον άντρα της να ρίξη όλα τα βάρη σ' αυτόν. Η Τόνι Τζό προσπάθησε να ρίξη όλα τα βάρη σ' αυτόν. Η Τόνι Τζό προσπάθησε να ρίξη όλα τα βάρη σ' αυτόν. Η Τόνι Τζό προσπάθησε να ρίξη όλα τα βάρη σ' αυτόν...

Ετσι, μπόρεσαν να συλλάβουν και τον «Άρκανσας», που ήταν κάποιος δίνον Μπούρκς. Η Τόνι Τζό καταδίκασε και τους δυο σε θάνατο. Όκτω μέρες όμως πριν απ' την εκτέλεσί της, η Τόνι Τζό ύπολόγισε πως ο Μπούρκς δεν είχε ιδέα ότι σκόπευε αυτή να σκοτώσει τον Καλλογουέν.

Ύστερα ζήτησε να μιλήσει στον άντρα της. Της το επέτρεψαν. —Λυπάμαι πού σε κάνω, αγάπη μου! του είπε δακρύζοντας. Μα πρέπει να φανής άντρας... φρόντισε να φτιάσει μία καινούργια κόψη άφοδα στην ηλεκτρική καρέκλα.

Η όψιμη όμολογία της δεν ώφέλησε το Μπούρκς: Έκτελέσθηκε κι' αυτός το Μάρτιο του 1943.

Το όνειρο της Τόνι Τζό να ενώθί με τον αγαπημένο της, είχε στοιχίσει τη ζωή τριών ανθρώπων: τη δική της, του Καλλογουέν και του Μπούρκς.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙ

ΠΟΤΕ! φώναξε ο μπάρμπα - Μερβαλόν, πετώντας την πετσέτα του πάνω στο τραπέζι. Κι' ενώ ο παλιός εργολάβος έκθε βόλτες στην τραπεζαρία σαν μανιασμένος, η γυναίκα του με χαμηλωμένα μάτια καθάριζε μηχανικά ξερά μύδια.

Δύο χρόνια τώρα, η ίδια σκηνή επαναλαμβανόταν μεταξύ των δυο συζύγων. Γιατί δυο χρόνια είχαν περάσει πούχαν κόψει τις σχέσεις τους με το γιο τους, τον Ερνέστο, που είχε παντρευτεί, παρά τη γνώμη τους, μία φτωχή νέα. Κι' αυτό την εποχή που τελείωνε τις σπουδές του.

Είχαν αγαπήσει και είχαν χαϊδέψει τον Ερνέστο από μικρό. Σ' αυτόν είχαν στηρίξει τις ελπίδες τους!

Ο Ερνέστος περιμάζεψε τη νέα και την εγκατέστησε σ' ένα φτωχικό δωμάτιο. Κι' από τότε ούτε διπλώμα, ούτε τίποτα... Παρ' όλη αυτά οι γονείς του δεν απελπίζονταν. «Παιδί είναι, έλεγαν, θα το περάσει».

Μία μέρα τους ειδοποίησε ότι έλάτρευε τη φίλη του κι' ότι ήθελε να την πάρει.

Πώς δεν έπεσε ξερός χάρμω ο μπάρμπα-Μερβαλόν, ήταν θαύμα! Έβλεπε τότε το γιο του απ' το στίτι του κακόν κακώς λέγοντας:

— Άν δώσης το όνομά μου σ' αυτήν την παλαιογυναίκα, μην περιμένεις πενήτα από μένα!...

Μά το κακό παιδί, για να τους ελκωνε τη ζωή, τους έστειλε πρόσκληση για το γάμο του. Έτσι διέκοψε κάθε σχέση μαζί τους. Οί γέροι γονείς του δυο χρόνια τώρα, που είχαν να δούν το παιδί τους, υπάκουσαν πολύ. Μά τον τελευταίο καιρό τα πράγματα έβλεπες της μητέρας είχαν χειροτερέψει. Ο θυμός της είχε περάσει και είχε παραχωρήσει τη θέση του στον πόνο του παιδιού της. Είχε άρchiση να συλλογίζεται πώς μπορούσε να τον συγχωρήσει. Τέλος τόλμησε να κάνει γι' αυτό λόγο στον άντρα της. Τί ήθελε όμως να του το πη; Ο μπάρμπα - Μερβαλόν άφρισε κι' απαγόρευσε στη γυναίκα του να του ξαναμιλήσει γι' αυτό το ζήτημα. Μά η γριά Μερβαλόν κάθε τόσο έκανε και μία νέα απόπειρα, ξεστομίζοντας όμως οι ίδιες σκηνές! Κι' αυτό έφτασε για να γίνει το στίτι κόλαση. Αυτοί οι δυο γέροι, που είχαν ζήσει τριάντα χρόνια ένωμένοι, και που είχαν τόσο αγαπήσει, κυτταζόντουσαν τώρα σαν εχθροί.

Ο μπάρμπα - Μερβαλόν, μόλις τελείωνε ο καυγάς, έφευγε και πήγαινε στο καφεείο, όπου συναντούσε μερικούς φίλους του κι' έπαιζε χαρτιά. Κι' εκεί μιλούσε με πίκρα για τις σημερινές συνθήκες που είχαν εκμηδενίσει την πατρική εξουσία στα παιδιά. Αυτό ήταν το μοναδικό θέμα κάθε κουβέντας του.

Έφτασε τέλος μία δυσωπή Κυριακή των Βαΐων. Όλος ο κόσμος γύριζε από την εκκλησία, κρατώντας βάνια στα χέρια του. Ο μπάρμπα - Μερβαλόν που είχε άρchiση τη νύχτα στο καφε-νείο, ξύπνησε κακόκεφος. Τό περασμένο βράδυ η γυναίκα του του είχε μιλήσει για τη γυναίκα του Ερνέστου. Του είχε πη, πώς είχε μάθει ότι η υφή τους δεν ήταν μία τιποτένια, όπως νόμιζαν. Και το πιδ σπουδαίο ήταν η φτώχεια του γιου τους.

— Δεν σου ζητάω να τους δής! Μά βοήθησέ τους λίγο! είπε δειλά η Μερβαλόν στον άντρα της.

Εκείνο το πρωί όμως ο Μερβαλόν ήταν όλος νεύρα και κόπτικε δυο φορές καθώς ξυρίζονταν.

Είχε ντυθεί πιά, όταν η γυναίκα του γύρισε από την εκκλησία μ' ένα μισο βάνια, που τ' απόθεσε στο τραπέζι και μοσχολό-ησε όλος ο τόπος.

Ο μπάρμπα - Μερβαλόν δεν ήταν και τόσο ευαίσθητος. Μά τα βάνια, η μυρωδιά τους, τούφεραν ένα σωρό αναμνήσεις.

Κι' ενώ η γυναίκα του στολίζει με τα βάνια τα εικονίσματα, η μυρωδιά τους έφτασε ως τα βάθη της καρδιάς του. Θυμήθηκε μία Κυριακή των Βαΐων — πόσο μακριά ήταν ο καιρός εκείνος! — όταν ήταν ακόμη ένας άπλος εργάτης! Κι' ήταν τότε στο μήνα του μέλιτος, γιατί μόλις είχαν παντρευτεί. Όπως και σήμερα η γυναίκα του γυρίζοντας από την εκκλησία του είχε φέρει μερικά βάνια, που τα κρέμασε πάνω από το νυφικό τους κρεβάτι. Τι χαριτωμένη που ήταν τότε η γυναίκα του! Όσο αυτό τη γυναίκα, που ποτέ δεν της είχε πη κακό λόγο, την έκανε τώρα στα γεράματα της να υποφέρει έξ αιτίας του κακού παιδιού τους... Μά ήταν τόσο κακό το παιδί τους; Βέβαια! Γιατί έπρεπε να τιμήσει τον πατέρα και την μητέρα του και ν' ακούσει τη γνώμη τους...

Εκείνη τη στιγμή η γυναίκα του, που τον παρακολουθούσε με την άκρη του ματιού της, πήρε ένα κλαδί από τα βάνια και το έβαλε γύρω στη φωτογραφία του Ερνέστου που τον έδειχνε όταν ήταν ακόμη μαθητής.

— Η γυναίκα του πήρε ένα κλαδί από τα βάνια και το έβαλε γύρω στη φωτογραφία του Ερνέστου...

Ο παλιός εργολάβος δεν ήξερε πού βρισκόταν τη στιγμή εκείνη. Τό κεφάλι του γύριζε. Η μυρωδιά από τα βάνια τον ζάλιζε με μία γλυκεία μέση.

Πήγε κοντά στη γυναίκα του, της πήρε τα χέρια κι' άφου έβριζε μία ματιά στη φωτογραφία, ψιθύρισε με γλυκεία φωνή:

— Τί λες Υδώνη; Νά το συζητήσουμε τό... παληόπαιδο; — Α!... Τί ήταν εκείνη η κραυγή χαράς που βγήκε από τα στήθια της μάνας... Ο άντρας της την είχε φωνάξει με τό μικρό της όνομα, όπως στον καιρό της νεότητάς του!

Τύλιξε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του, τον φιλούσε του χαι. Δεσε τό κεφάλι, του σιγομιλούσε σ' αυτή!

Την παραμονή του Πάσχα, η Υδώνη πήγε να δη το παιδί τους. Ήταν κι' αυτό τόσο δυστυχισμένο, που τους είχε περιφρονήσει! Ο Ερνέστος δάκρυσε μόλις αντίκρισε τη μητέρα του κι' έγειρε στην αγκαλιά της κλαίγοντας με λυγμούς.

— Παιδί μου... του είπε η Υδώνη, μη μπορώντας κι' εκείνη να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Ήρθα να σάς δώ... Δεν άντεχα περισσότερο σ' αυτό το χωρισμό...

Κι' έριξε μία ματιά, γεμάτη μητρική στοργή στη γυναίκα του παιδιού της. Η Μαλβίνα — όπως την έλεγαν — ήταν όμορφη, σεμνή, μ' ένα γλυκό πρόσωπο Μαντόνας. Στεκόταν ταπεινή και με σεβασμό μπροστά στην πεθερά της, πράγμα που έκανε μεγάλη εντύπωση στην Υδώνη. Περιέμενε να τη δη υπερήφανη, αγέρωχη, γεμάτη ανάδεια και σαρκασμό κι' όμως έβλεπε ότι η υφή της ήταν όπως θα την ήθελε: απλή και καλοκαρδή.

Η Μαλβίνα πήγε κοντά της και χωρίς να πη τίποτα, πήρε το χέρι της Υδώνης και της τό φίλησε. — Έπειτα, την κυττάζε με δακρυσμένα μάτια και ψιθύρισε:

— Συγχωρέστε με που σάς έκανα τόσο να λυπηθήτε... Μά δεν είνε καμμία άμαρτία που αγαπάω περισσότερο κι' από τον έαυτό μου ακόμη τον Ερνέστο... Κι' όταν σε λίγους μήνες θα γίνω κι' έγω μητέρα, θα είμαι η πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου!

Έπειτα κι' οι τρεις κάθισαν κοντά στο τζάκι κι' άρχισαν να μιλούν για τα παλιά. Έτσι η Υδώνη έμαθε ότι η Μαλβίνα είχε μείνει όρφανή στον κόσμο κι' όμως είχε καταφέρει, παρ' όλη τη φτώχεια της, να ζή φρόνιμα, με τη δουλειά της σ' ένα μωδιόστρά-δικο. Ο Ερνέστος ήταν ο πρώτος άντρας που είχε γνωρίσει γι' είχε έρωτευθεί τρελλά, μ' όλη τη δύναμη της αγνής καρδιάς τ.

Και τό απόγευμα της ίδιας ημέρας η Υδώνη έλεγε στον άντρα της:

— Έρεεις είδα τη γυναίκα του... Είνε τόσο όμορφη κι' αγαπάει τόσο τον Ερνέστο μας!... Κρατάει καλά τό φτωχικό τους!... Τό παρελ-θόν της; Τό ξέρουμε: Είνε φτωχή!... Μά άφου την αγαπήσε ο γιός μας, Δεν πρέπει νάνε κανείς τόσο αυστηρός... Κι' ύστερα, ξέρεις; Είνε τριών μηνών και θα γίνης παππούς!

Ο μπάρμπα - Μερβαλόν συγκινή-θηκε. Και βάζοντας τό χέρι του στο στόμα της Υδώνης της είπε:

— Φάνει! Πάρε ένα καλάθι κόκ-κινα αυγά... Άς τους τ' πάμε, σάν σημάδι ειρήνης κι' αγάπης. Κι' έπειτα τους παίρνουμε, για να κά-νουμε εδώ τό βράδυ Άνάστασι μα-ζί τους...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

Η ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΗ

26ον — Κανείς δεν ζέρει ακριβώς... Ο Φίλιππερ έμαθε μόνο από ένα γέρο υπηρέτη, ότι συνέβη μία τρο-μερή σκηνή μεταξύ προϊστάμενου και υπαλλήλου κι' ότι επενέβη κι' ο κ. Τε-βενέν. Άκούστηκαν φωνές, ποδοβολητό, κι' ύστερα άνοιξε ξαφνικά η πόρτα κι' η κ. Τεβενέν φώναξε τους υπηρέτες, για να με-ταφέρουν στο δωμάτιό του τον άντρα της, που κοιτόταν άναίσθητος στη μέση του σα-λονιού.

— Θεέ μου!... φώναξαν η Μπλάνς κι' η Μαργαρίτα μαζί.

— Ο κ. Τεβενέν είχε πάθει συμφόρη-σι. Ευτυχώς, ο γιατρός γνωμάτευσε, ότι η προσβολή αυτή δεν πρόκειται νάχη καμ-μία συνέπεια κι' ότι μερικών ημερών ανά-παυσι είναι αρκετή για να συνέλθη τε-λείως.

— Όστόσο η συμφόρησι έχει σχεδόν πάντα σοβαρές συνέπειες! είπε η Μπλάνς, συγκρατώντας με κόπο τους λυγμούς της.

— Υπάρχει φόβος, βέβαια, να κάμη ο άρρωστος λίγον καιρό για να ξαναδρής όλη τη δύναμη της θελήσεως και τη δικαιο-σύνη σκέψης του. Χρειάζεται συνεχής πε-ριποίησης, προπάντων δεν πρέπει ν' απο-φύγη καινούργιες βίαιες σκηνές.

— Θαπρέπε νάχη κοντά του ένα άγρυπνο φρουρό της περιουσίας του και της τιμής του σπιτιού του. Θαπρέπε να τον βασανί-ζουσαν κρυφές θλίψεις, ένας άγγελος-φύλακας ικανός να μαντεύη τους κινήσεις και να τους εξουδετερώνη.

— Ναι, έχετε δίκιο... ψιθύρισε η Μπλάνς, συλλογισμένη. Θα χρειαζόταν ένα θαύμα...

— Ο Ρουσσώ σηκώθηκε ξαφνικά, σαν να του είχε έρθει κάποια άσυνήθιστη ιδέα. Στάθηκε αντίκρυ στις δυο γυναίκες και πρόφερε με βαθεία φωνή:

— Κι' αν ύπηρε αὐτός ο άγγελος φύ-λακας; Άν τον έστελε ο Θεός...

— Ποιόν έννοείτε;

— Κάποιον που θα πληγωνόταν βαθεία απ' τη δυστυχία του Τεβενέν, κάποιον που θαγε άσυνήθιστη τρυφερότητα, στοργή, ά-φοσίωσι... Την κόρη του δηλαδή!

— Τη Σουζάννα;

— Όχι, είπε ο Ρουσσώ μ' ένα έλαφρό χαμόγελο. Έννοώ τη μεγαλύτερη κόρη του...

— Μά... δεν είναι, στην Ίταλία... στο μοναστήρι; είπε η Μπλάνς, ταραγμένη.

— Ο Ρουσσώ την κυττάζε στα μάτια και πρόφερε:

— Είσαστε βέβαια, φίλη μου, πώς βρί-σκεται τόσο μακριά απ' τον πατέρα της; Είχε πίσει μάλακά τό χέρι της Μα-ργαρίτας, που παρακολουθούσε τη σκηνή αυτή με συγκίνηση κι' αγωνία.

— Πώς!... Μαντέψατε λοιπόν;... τραί-λισε η Μπλάνς.

— Πρέπει να όμολογήσετε, ότι δεν ή-ταν πολύ δύσκολο αυτό, απ' την ήμέρα που κάνατε τόσο ευγενικά τό καθήκον σας!

— Όστε λοιπόν... τό μυστικό της ζωής μας...

— Θα τό ξέρουμε οι τρεις. Μπορείτε δε νάσαστε βέβαια, ότι ο τρίτος θάνατ τό ι-διο έχέμυθος με τους άλλους δυο.

— Εμειναν έτσι για λίγα λεπτά, κατα-συγκινημένοι. Πρώτος ο Ρουσσώ διέκοψε τη σιωπή.

— Όλα, λοιπόν, εξαρτώνται τώρα απ' τη δεσποινίδα Μαργαρίτα, είπε. Δέχεται τό δύσκολο καθήκον να σώση τό στίτι αυ-τό που γκρεμίζεται;

— Ναι, δέχομαι, απάντησε απλά η κο-πέλλα.

— Άγαπημένο μου παιδί!... φώναξε η Μπλάνς, σφιγγόντας την στην αγκαλιά της.

— Ποτέ δεν άμφέβαλα για σάς, είπε ο Ρουσσώ. Άς καταστρώσουμε, λοιπόν, άμέσως τό σχέδιό μας, δίχως να χάνουμε καιρό...

— Ναι. Μά πώς θα γίνω δεκτή απ' την κ. Τεβενέν; Με ποιά δικαιολογία θα μπώ στο οικογενειακό τους περιβάλλον;

— Θα σάς διευκολύνω μία εύχρηστη σύμπτωση. Τόν τελευταίο καιρό, η κ. Τε-βενέν δεν θέλει να παρουσιάζεται στον κό-σμο μαζί με την κόρη της. Όχι πώς δεν την αγαπάει. Κάθε άλλο! Άλλά θίγεται η φιλαρέσκεια της, όταν φαίνεται γερασμέ-νη, δίπλα στη μεγάλη πιά Σουζάννα.

— Θαθέλε, λοιπόν, πολύ να μπορούσε να την έμπιστευτεί σε μία κυρία ή δεσποι-νίδα, που θα έχτελούσε χρέη κυβερνάν-τας της...

— Έχει εκφράσει πολλές φορές αυτή την επιθυμία μπροστά μου και μ' έχει παρακαλέσει μάλιστα να της συστήσω κανέναν κατάλληλο πρόσωπο, αν παρου-σιασθή εύκαιρία.

— Όστε αυτό τό πρόσωπο θάνατ...

— Η κόρη σας, αν βέβαια θέλη να δε-χθή αυτή τη θέση.

— Άν θέλω!... φώναξε η κοπέλλα. Πώς μπορείτε ν' άμφιβάλλετε, όταν ο ίδιος ο Θεός κάνει τό θαύμα που τό ζητήσατε, προσφέροντάς μας αυτή την εύκαιρία;

— Ποανυστικά, είπε κι' η Μπλάνς, θα μπορούσε να ήθελε να δει τον άντρα της, κι' αν ήθελε να δει τον άντρα της, κι' αν ήθελε να δει τον άντρα της...

— Από τό πανηγυρικό πασχαλινό τεύχος του «ΟΗΣΑΥΡΟΥ» αυτής της εβδομάδας (σελ. 61) τό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημά μας τό δημο-φιλούς Γάλλου συγγραφέα Πιέρ Ντε-κουρσέλ «Η παρείσακτη», που συγκί-νησε βαθεία όλες τις καρδιές με τις δραματικές περιπέτειές του και τό ψυ-χικά μαρτύριο της ήρωίδας του, είσέρ-χεται στο δεύτερο μέρος του με τον τίτλο:

Η ΞΑΝΘΕΙΑ ΝΕΜΕΣΙΣ

Στις νέες αυτές συγκλονιστικές πε-ριπέτειες της «Παρείσακτης», η Θεία Δίκη με τό πρόσωπο μιας θαρραλέας κοπέλλας ματαιώνει όλες τις σατανί-κες μηχανορραφίες των ενόχων και τρα-βάει πάνω στο κεφάλι τους τον κεραι-νό της τιμωρίας. Συναρπαστικά έπει-σόδια, γεμάτα πόνο, αγάπη και δά-κρυα, συγκλονίζουν τις ευαίσθητες ψυ-χές και τις παρασύρουν στον ίλιγγο μιας άγαναδούς πλοκής με άπαραδό-κτες συγκρούσεις παθών και θανάσι-μα μίσση, που ξεσπούν σε συνταραχτι-κές τραγωδίες.

μπορεί έτσι να ζής μέσα στην οικογένεια και θάχης την ευχέρεια να τ' μαθαίνης όλα και να έμειναι όταν πρέπει, στην κατάλληλη στιγμή.

— Ο Ρουσσώ κι' οι δυο γυναίκες κουδέν-τισαν πολύ ακόμη, για να προβλέψουν κάθε πιθανό έμποδίο στην επίτευξη του σχεδίου τους.

Δεν ύπηρε φόβος ν' άναγνωρίση κα-νείς τη Μαργαρίτα. Όταν είχε φυγει, πριν από 10 χρόνια, ήταν παιδί άκομη. Κι' η ζωή της στην Άμερική, τα σπόρ κάθε εί-δους, είχαν άναπτύξει θαυμάσια τό σώμα της. Ός κι' η ξενική προφορά που είχε άποκτήσει, την άλλάζε τελείως.

— Θαπαίρνε μόνον ένα άλλο όνομα, για να μη ξυπνήση επικίνδυνες αναμνήσεις στο στίτι που θ' άκατοίκουσε. Θα λεγότανε δηλαδή μίς Κλάρис Χέρτφορντ.

— Όσο για τη Μπλάνς, δεν θάταν φρό-νιμο να παρουσιάσθ — παρ' όλες τις άλλαγές που είχαν προκαλέσει στη φυσιο-γνωμία της τά χρόνια κι' οι θλίψεις που είχε περάσει.

— Όταν θα συνιστούσε την κοπέλλα στην κ. Τεβενέν, ο Ρουσσώ θα της έλεγε, ότι η κ. Χέρτφορντ είχε λυπηθεί πολύ που δεν μπόρεσε νάρθ μαζί με την κόρη της, για-τί ήταν άρρωστη και δεν έδυναι καθόλου απ' τό στίτι.

— Συμφώνησαν ακόμη, ότι ο Ρουσσώ θα-βλεπε την Ερμάν στην άλλη μέρα, κι' ότι τη μεθεπομένη ίσως θα μπορούσε να της πη τη Μαργαρίτα.

— Πραγματικά, είκοσιτέσσερες ώρες άργό-τερα, άνήγγειλε στις δυο γυναίκες πώς η κ. Τεβενέν θα δεχόταν την νέα τ' άλλο πρωί.

— Μητέρα και κόρη, θλιμμένες κι' οι δυο κι' άνησυχες, προσπάθησαν του κακού να καθησυχάσουν ή μία την άλλη, όταν στα-μάτησε μπρος στην πόρτα τους τό ταξί που θάπαίρνε τη Μαργαρίτα. Άγκαλιά-στηκαν και φιλήθηκαν τρυφερά, συγκρατών-τας με κόπο τά δάκρυά τους.

— Οπως τόχε πη ο Ρουσσώ, θάταν ο άγ-γελος-φύλακας, που θα μάντευε τους κιν-δύνους και θα τους καταπολεμούσε...

— Είμαι η μίς Κλάρικ Χέρτφορντ. Με στέλνει ο κ. Ρουσσώ στην κ. Τεβενέν... είπε στον υπηρέτη που της άνοίξε την πόρτα.

— Προσπαθήσε να φωνή ψύχραιμη.

— Έκείνος την παρακάλεσε να τον ακολου-θήσει.

— Παρ' όλο τό θάρρος της, η Μαργαρίτα έννοιωθε ν' άνεδείκνουν δάκρυα, στα μάτια της και να χοροπηδή η καρδιά της στο στήθος της, καθώς πατούσε πάλι τό πόδι της μέσα σ' εκείνο τό στίτι, όπου κάθε πράγμα της έφερνε τόσες καλές, αλλά και θλιβερές αναμνήσεις.

— Η φυσική ένεργητικότητα της εξασθένι-ζε... Κι' όταν μπήκε στην κρεβατοκάμαρα που την περιέμενε η Ερμάν, όταν αντί-κρισε αυτή τη γυναίκα που την είχε διώ-ξει πριν από δέκα χρόνια, χρειάστηκε ν' άκουμπήση σ' ένα έπιπλο για να μην πείση.

— Έλάτε κοντά, δεσποινίς, της είπε η

Ερμάνς, με προστατευτικό τόνο. Είσατε το πρόσωπο που μου σύστησε ο φίλος μας κ. Ρουσσώ;

— Μάλιστα, κυρία, τραύλισε η Μαργαρίτα.

Ο ήχος της φωνής της Ερμάνς της είχε φέρει μίαν ανατριχίλα... Είχε ακούσει άλλοτε τη φωνή αυτή να ψιθυρίζει στ' αυτιά της λόγια τρυφερά, χαϊδευτικά... Την έλεγαν «μυτέρα», αυτή τη γυναίκα, για πολλόν καιρό. Είχε θηλάσει το γάλα της, την είχε αγαπήσει μ' όλη την τρυφερότητα της παιδικής καρδιάς της!

Αργότερα, είχε ακούσει απ' τὰ χείλη της μόνο λόγια άδικα και μαλλώματα. Τὰ μάτια της την κύτταζαν μονάχα με κακία. Η καρδιά της είχε αποξενωθεί σιγά-σιγά απ' αυτήν...

Ωστόσο, διατηρούσε πάντα τις άναμνήσεις απ' τὰ πρώτα χρόνια, απ' την εποχή που ήταν ακόμα το χαϊδεμένο παιδί. Έμεινε μιά κάποια άγάπη μέσα στην πληγωμένη ψυχή της, που δεν μπορούσαν να τη σβύσουν τελείως όσα κι' αν είχε υποφέρει κατόπιν...

Η πρώτη ματιά που της έριξε η Ερμάνς, έδωσε κάθε άνησυχία της Μαργαρίτας: «Όπως τόχ'αν προβλέψει ο Ρουσσώ κι' η μητέρα της, δεν την είχε άναγνωρίσει.

Φαίνεται, έξ' άλλου, πώς της είχε κάνει καλή έντύπωση το παρουσιαστικό της, γιατί της είχε με καλωσύνη:

— Οά μάθατε, δεσποινίς, απ' τον κ. Ρουσσώ, ποιά είναι η έμπιστευτική θέσι που θέλω να σάς αναθέσω...

Η Μαργαρίτα ύποκλιθηκε έλαφρά κι' άπάντησε με τη γλυκαία φωνή της:

— Μάλιστα, κυρία. Ο κ. Ρουσσώ μου έξηγησε πώς θέλετε ένα πρόσωπο κατάλληλο για να συνοδεύη την κόρη σας στους περιπάτους, στις κοσμικές συγκεντρώσεις, παντού... ένα είδος γκουβερνάντας, που να την προσέχει με άφοσίωσι.

— Άκριβώς, δεσποινίς. Όρισμένα γεγονότα μ' έχουν επιβαρύνει με τόσο πολλές φροντίδες, ώστε δεν μού επιτρέπουν να βρίσκωμαι κοντά στην κόρη μου τόσο συχνά, όσο θα το ήθελα. Ζητώ, λοιπόν, μιά αντικαταστάτρια μου, που να μ'απορώ να την έμπιστευθώ άπόλυτα.

— Κατάλαβα, κυρία. Καί πιστεύω, ότι θα μ'απορώ να σας ευχαριστήσω, έκπληρώνοντας με ζήλο τὰ σπουδαία αυτά καθήκοντα.

— Πολύ σπουδαία, πραγματικά! Σας άμολογώ δέ πώς, μολοντί η πρώτη έντύπωσι με προδιέθεσε ενοίκωτάτα για σάς, κι' οί έπαινοι του κ. Ρουσσώ μ' έχουν κείνει να εκτιμήσω ήδη το χαρακτήρα σας, έχω ωστόσο κάποιο φόβο μήπως είσατε ακόμη πολύ νέα για ν' αναλάβετε τέτοια μεγάλη ευθύνη...

— Ω, κυρία, η δυστυχία γερνάει γρήγορα τον άνθρωπο! δέκωψε ζωηρά η Μαργαρίτα. Υποφέραμε δέ πολύ, η μητέρα μου κι' εγώ...

— Μου το είπε ο κ. Ρουσσώ. Η μητέρα σας χήρεψε, καταστράφηκε οικονομικά και θέλησε τότε να γυρίσει στην πατρίδα της. Μόλις όμως έφτασε εδώ, έπαθε παράνοισι...

— Μάλιστα, κυρία... άπάντησε η Μαργαρίτα, κοκκινίζοντας για το ψέμμα που αναγκάζονταν να πη.

Και πρόσθεσε, στρέφοντας σ' άλλο θέμα τη συζήτησι:

— Άλλωστε, κυρία, έχω εκ φύσεως σοβαρό χαρακτήρα. Κι' η μητέρα μου, προβλέποντας ίσως τις δυστυχίες που θα μάς εύρισκαν αργότερα, φρόντισε ν' άναπτύξη ακόμη περισσότερο αυτή την πρόωρη σοβαρότητα μου...

— Έχετε έγραψή άλλωστε ως δασκάλα σέ σπίτι;

— Όχι, κυρία.

— Δεν πειράζει. Δεν σάς θέλω άλλωστε για δασκάλα, άλλα μάλλον για σύντροφο, για φίλη σχεδόν της κόρης μου... Είναι όμως άπαραίτητο να άρέσετε και στην ίδια. Ξέρετε, την έχω παραχαϊδεμένη και δεν θάθελα ποτέ να τη στενοχωρήσω. Άλλωστε, αφού θα ζήτε διαρκώς μαζί, πρέπει να ύπάρχη ευθύς έξ' άρχης μιά συμ-

Παρακολουθήστε από το πανηγυρικό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αυτής της εβδομάδος (σελ. 82) τη νέα έξωτική σειρά, που θα συναρπάσει με το έξαιρετικό ενδιαφέρον της, γραμμένη από τον πρώην διευθυντή του Άνθρωπολογικού Ίνστιτούτου της Νέας Υόρκης καθηγητή

ΡΑΥΜΟΝΤ ΚΝΟΥΣ

Παιδιά που έζησαν ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Έκπληκτικές ιστορίες παράξενων παιδιών που μεγάλωσαν κι' έζησαν στα παράξενα όσα με τ' άγρια ήπρια και που έμειναν τις συνθήκες τους και τους μυστηριώδεις νόμους της ζούγκλας.

- Ένα κορίτσι άνάμεσα στους πιθήκους.
 - Το «Λυκόπουλο» της Σιθήςρας.
 - Γκλάντο, ο θηλυκός Ταρζάν της Βόρνεο.
 - Νάτον, ο άνθρωπος-καμπλοπάρδαλι.
 - Το κορίτσι - τοσκάλι.
 - Το παιδί - γεράκι των Ίνδιων.
 - Η γυναίκα - άρκούδα.
 - Το «Λυκόπουλο» των λόφων του Σιόνι.
 - Το παιδί - Ζαρκάδι της Συρίας.
- κλπ. κλπ.

πάθεια μεταξύ σας, που έλπιζω πώς θα μεγαλώσει με τον καιρό.

— Πολύ σωστά, κυρία.

— Οά σας παρουσιάσω, λοιπόν, σ' αυτή.

Κι' η Ερμάνς μίλησε με μιά καμαριέρα στην κόρη της, ότι ήθελε να της μιλήσει.

Η Σουζάννα μπήκε σέ λίγο όρμητικά στην κάμαρα κι' έτρεξε να φιλήσει τη μητέρα της.

— Με ζήτησες, μαμά; φώναξε.

— Ναί, παιδί μου. Θέλω να σου συστήσω τη δεσποινίδα, που θ' αναλάβει να σου κρατάει συντροφιά — άν, βέβαια, ταιριάζετε οί δύο σας. Είναι αυτή που μάς έλεγες χθές ο κ. Ρουσσώ.

Η Σουζάννα στράφηκε στη Μαργαρίτα. Οί ματιές τους διασταυρώθηκαν.

Τα βαθεία μάτια της Μαργαρίτας, ύγρα από κυρτή τρυφερότητα, καρφώθηκαν στα δάστερα μάτια της Σουζάννας.

Η κόρη της Μπλάνς ένοιωσε μιά φλογερή έπιθυμία να πέση στην άγκαλιά της αδελφής της και να της φανερώσει ποιά ήταν.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Πασχαλιά

Πάσχα, θροσάκι, ζημερώ— κι' έκει που πάω να χαρώ και να γλεντοκοπήσω με τρώς έσυ με τὰ λιμά και στών... παθών την έδδομά— με ξαναφέρνεις πίσω!

Για όθελιές μου μιλάς περί για λούσα μου κολλάς κι' αδέρτα με τατίσεις... Καί, με δυο λόγια, παρδάλι, αντί του μάννα με χολή και... δξος με ποτίσεις!

Έκτός αυτού, μωρέ γλωσσού, δεν κάνεις ως εκ περισσού και στίς φώνες άθάνατα... Καί σαν Πιλάτος θηλυκός με... πιλατεύεις διαρκώς και μέ... σταυρώνεις (πάντα!)

«Ετσι, με το Χριστός (Άνέ— έσύ ρε άσπλαχνη γυναί— με κάνεις να στενάχω Κι' άν και γιορτή πα— (σχαλινή, έγώ «Λαμά σαβαθανι» συνέχισα φωνάζω!..»

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Κι' η Σουζάννα πάλι — δίχως να μ'απορώ να ξεγήνη το λόγο — αισθανόμην ένα ρεύμα ξαφνικής κι' αθόρμητης συμπαθείας να τη σπρώχνει προς αυτή την άγνωστη...

— Άφου τ' άποφάσεις, μαμά, δεν μ'απορώ παρά να ύπακούσω! είπε χαμογελώντας. Φοδόνουν, άλλωστε, μη μού φορτώσης καμιά γρηά Έγγλέζα με γυαλιά... Ένώ η δεσποινίς μ' άρέσει πολύ και μού φαίνεται πως θα συνεννοηθούμε θαυμάσια έμεις οί δυο... Άμερικανίδα είσατε, δεσποινίς;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Θάχετε, λοιπόν, την έλευθερη κι' άνεξάρτητη νοοτροπία των κοριτσιών της πατρίδας σας...

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε η καμαριέρα, φέρνοντας στην Ερμάνς την κάρτα ενός έπισκέπτη. Η Μαργαρίτα σηκώθηκε να φύγει.

— Δεσποινίς, της είπε η Ερμάνς, καταλαβαίνετε πώς πρέπει ακόμη να σκεφθώ λίγο. Οά σας δώσω αύριο όριστική άπάντησι. Οά σας γράψω... Δεν πιστεύω πάντως να παρουσιασθώ κανένα έμπόδιο. Οά μ'απορώ, λοιπόν, νάρηθε να έγκατασταθώτε όριστικά εδώ, μόλις λάβετε την άπάντησί μου.

Η Μαργαρίτα ύποκλήθηκε με σεβασμό, δίχως να μιλήσει.

— Σουζάννα, πρόσθεσε η κ. Τεβενέν, συνόδεψε, σέ παρακαλώ, ως την πόρτα τη μίς Κλάρις Χέρτφορντ...

— Όταν οί δυο κοπέλλες βγήκαν στον κήπο, η Σουζάννα είπε ξαφνικά στη Μαργαρίτα:

— Σας το δηλώνω, μίς Κλάρις! Είμαι γεμάτη έλαττώματα. Μά άναγνωρίζουν όλοι πώς είμαι ελίκρινος! Έ, λοιπόν, σάς βεβαιώνω πώς θα σάς άγαπήσω μ' όλη μου την καρδιά και πώς θάμια εύτυχισμένη άν θελήσετε να μ' αγαθήσετε και σείς!...

— Μείνετε ήσυχη, ψιθύρισε η Μαργαρίτα. Ναι, πώς δεν θα μού είναι δύσκολο, αυτό.

— Εσφίξε το χέρι της Σουζάννας κι' άπομακρύνθηκε βιαστικά, τρέμοντας μήπως προδοθή.

Η Μπλάνς κι' ο Ρουσσώ περίμεναν την έπιστροφή της, μ' αληθινή άγωνία. Μά, με την πρώτη ματιά της, η κοπέλλα τους καθυσάσε.

— Όλα πήγαν θαυμάσια, μητέρα, είπε. Πιστεύω πώς πέτυχα...

Την άλλη μέρα, η καμαριέρα της Μπλάνς, της έδωσε ένα γράμμα που είχε φέρει ο ταχυδρόμος. Η μητέρα κι' η κόρη τ' άνοιξαν, μ' άνείπωτη άγωνία.

Η κοπέλλα εκείνη, που είχε ζήσει μέσ' στα πλούτη και την άνεσι, πάγωνε απ' τον τρόμο, στη σκέψη πώς μ'απορώ να της άρνηθούν να γίνη ένα είδος υπηρέτριας στο σπίτι του πατέρα της. Η Μπλάνς πάλι σκεπτόταν, ότι απ' το γράμμα εκείνο κρεμόταν η περιουσία, η τιμή, η ζωή ίσως του ανθρώπου που άγαπούσε ακόμη μ' όλη τη δύναμη της ψυχής της...

Η Μαργαρίτα βρήκε πρώτη τη δύναμη να ξεδιπλώσει το γράμμα...

— Διάβασε, μητέρα!... φώναξε άμέσως χαρούμενα.

Η Ερμάνς της έγραφε τὰ έξής: «Δεσποινίς. Ο κ. Τεβενέν κι' εγώ θα θεωρηθούμε εύτυχείς, άν θελήσετε να δεχθήτε τη θέσι που είπαμε, κοντά στην κόρη μας Σουζάννα. Σας παρακαλώ νάρηθε το ταχύτερο στο μέγαρό μας. »Μετ' έξαιρέτου τιμής.

Ερμάνς Τεβενέν».

— Πήγαινε, λοιπόν, αγαπημένο μου παιδί, πρόφερε σοβαρά η Μπλάνς. Πήγαινε ν' αναλάβης την ιερή άποστολή σου! Πριν από δέκα χρόνια, έφευγες κρυφά απ' αυτό το ίδιο σπίτι... Έκείνοι που σέ προσκαλούν σήμερα, σέ πρόσβαλαν τότε και σέ περιφρόνησαν. Πήγαινε να τους άνταποδώσης καλό για το κακό που σου έκαναν... Έσύ, η παρείσιμη, όπως σ' άποκαλούσαν, πήγαινε να υπερασπισθής και να σώσης τ' όνομά τους και την εύτυχία τους!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΥΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Άνάμεσα στους άγριους

Ηταν άληθινά έπικίνδυνη η άποστολή που είχε αναλάβει ο Φαμπιέν Σουλδά: να έρευνήσει μιά από τις άγνωστες άκομμη περιοχές της Άφρικής.

Από πέντε μήνες τώρα, ο άτρωμος έξερευνητής προχωρούσε όλοένα. Διέσχισε άπέραντες έρημιές. Έπαιρνε συνεχώς τεράστιες ποσότητες κινίνου, για να καταπολεμήσει τους πυρετούς που τον είχαν προσβάλει. Πάλευε άδιάκοπα με τους ίθαγενείς του καρβανιού του που ήσαν διαρκώς έτοιμοι να λιποτακτήσουν. Έβλεπε να πέφτουν ένα-ένα από εξάντλησι τα ζώα που κουβαλούσαν τις άποσκευές του.

Μιά άπερίγραπτη και θλιβερή άποθάρρυνσι τον είχε κυριέψει πιά. Είχε φτάσει ν' άμφιβάλλη για την έπιτυχία του, έχανε πιά την πίστι στο έργο του.

«Τί άφελεί... έλεγε με το νού του. Τόσοι άνθρωποι, πιδ φρόνιμοι, ζούν ήσυχοι κι' εύτυχισμένοι στην πατρίδα τους... Ποιά τρέλλα μ' έσπρωξε μέσα σ' αυτά τὰ άγρια μέρη!...

Συλλογιζόταν ύστερα τους φίλους του: τον κ. Τεβενέν, που είχε φανη πάντα τόσο καλός μαζί του, τον άδελφά Πασκάλ...

Ξαφνικά, το όνομα αυτό που έρχόταν στη μνήμη του, τον γαλάνιζε. Τον πλημμύριζε και πάλι η συναίσθησι του καθήκοντος.

«Ο παλμός μου φίλος — σκεπτότανε — θα κοκκινίζε από ντροπή, άν ήξερε την άδυναμία μου... Αυτός, που έπιδιώκει ένα σκοπό άνάλογο με το δικό μου και που δεν έλπιζει άνταμωιδή παρὰ στον ούρανό μόνο, περιφρονώντας τη δόξα που περιμένει ίσως έμένα...».

Περνούσε άνάμεσα από φυλές ίθαγενών, που μισούσαν άγρια τους λευκούς. Μά ο Θεός τον είχε βοηθήσει πάντα, σώζοντάς τον από χίλιους κινδύνους...

Μιά μέρα όμως, το καρβάνι του δέχθηκε την έπίθεσι μιάς φυλής άγρίων, που σκότωσαν τους άνδρες του, λεηλάτησαν ό,τι είχε μαζί του κι' έπιασαν ζωντανό το Φαμπιέν, παρ' όλη την ηρωική του άμυνα.

Θαύμασε άσα γε ο φύλαρχος τη γενναιότητα του; Ποιάς έξερει;... Πάντως, τον άφησε ζωντανό, άλλα τον κράτησε αιχμάλωτό του, σκλάβο του.

Άρχισε έτσι για το θαρραλέο νέο μιά ζωή γεμάτη μαρτύρια, που κράτησε δυο χρόνια σχεδόν. Ύστερα κατάφερε να δραπέτευση.

Έπειτα από μιά άπερίγραπτη δούσσεια, έφτασε έπιτέλους σέ μιά ιεραποστολή. Κι' εκεί — τί άπίστευτη τύχη! — βρήκε τον φίλο του, τον προστάτη του, τον άδελφά Πασκάλ ντε Ζαρνός!...

Ηταν τόσο η συγκίνηση που δοκίμασε, ώστε σωριάστηκε λιπόθυμος. Μά κι' ο άδελ-

φός δεν μ'απορώ να πιστέψω στα μάτια του... Όταν συνήλθε ο νέος, τον έσφιξε με πάθος στην άγκαλιά του και ζήτησε να μ'απορώ λεπτομερώς ό,τι του είχε συμβεί.

Καθισμένοι ο ένας κοντά στον άλλον, πατέρας και γιούς, κουβέντιασαν ώρες όλοκληρες για τη Γαλλία, για τους φίλους των, για τον κ. και την κ. Τεβενέν...

— Κι' η Σουζάννα, τί γίνεται; ρώτησε ο Φαμπιέν.

— Είναι πάντα όμορφη, άλλα κακοαναθρεμμένη. Την έχουν παραχαϊδέψει...

Ένα χαμόγελο φώτισε το πρόσωπο του Φαμπιέν, στην άνάμνησι της παιδικής του φίλης.

Ύστερα, σχεδόν άμέσως, έμφανίσθηκε στη σκέψη του το φωτεινό πρόσωπο της νεαρής Άμερικανίδας που είχε γνωρίσει στη Νέα Υόρκη. Οί δυο αυτές μορφές, του φαίνονταν πάντα πώς έσκυβαν άπάνω του, για να τον προστατέψουν και να τον βοηθήσουν να έπιτύχη...

II

Νέα σατανικά σχέδια

Απ' την πρώτη μέρα που μπήκε στο σπίτι των Τεβενέν, η Μαργαρίτα βρήκε την καλύτερη ύποδοχή. Της διέθεσαν ένα διαμέρισμα του μεγάρου, δίπλα στής Σουζάννας.

Η πολυτέλεια της έπιπλώσεως, οί άνέσεις που ύπρχαν σ' αυτό, έδειχναν στην κοπέλλα πώς οί Τεβενέν έπιθυμούσαν να την κρατήσουν σέ άνωτέρα θέσι. Κι' η Σουζάννα, άλλωστε, φρόντισε να μη λείψη τίποτε από την καινούργια συντροφισιά της.

— Μου ύποσχεθήκατε πώς θα μ' αγαπάτε, μίς Κλάρις, της είπε. Μά κι' έχω σάς συμπαθώ πολύ, μ' όλο που είμαι δύσκολη στά αισθημάτά μου... Δεν είμαι κακή, ξέρετε, άλλα έχω ένα σωρό έλαττώματα. Οά με μαλλώνετε όταν κάνω κάτι, μά θα με συγχωρήτε ύστερα. Έτσι;

Η Μαργαρίτα χαμογέλασε λίγο θλιβερά, γιατί η καρδιά της ήταν φουσκωμένη...

— Η καμαριέρα θα τακτοποιήση τὰ πράγματά σας, πρόσθεσε η Σουζάννα. Έλάτε να σάς δείξω τους μικρούς θησαυρούς μου.

Η Μαργαρίτα ενδιαφέρθηκε ζωηρά για τις έλκετες παλιές νταντέλλες και τὰ μπιζού που της έδειξε η Σουζάννα. Άκουγε

με στοργική προσοχή τη φλυαρία της, κι' ένοιωσε εύτυχισμένο τον έαυτό της, βλέποντας πώς θα της ήταν εύκολο ν' αγαπηθή απ' αυτήν σχεδόν σαν άδελφή.

Μά, άνάμεσα σ' αυτή τη χαρά, μιά σκέψη την άπασχολούσε συνεχώς και τη γέμιζε από εύτυχία κι' άγωνία μαζί...

— Ο κ. Τεβενέν είναι σήμερα στο Παρίσι και θα φάη εδώ το βράδυ, της είχε πη η Ερμάνς. Οά τον γνωρίσετε τότε... Να είσθε βεβαία, άλλωστε, για την καλή ύποδοχή που θα σάς κάνει. Ξεροντας πώς σάς συνέστησε ο κ. Ρουσσώ, δήλωσε προκατολικά, ότι θάχετε άσφαλώς όλα τὰ προτερήματα που χρειάζονται για τη θέσι σας.

Η ώρα προχωρούσε. Η στιγμή της παρουσιάσεως πλησίαζε.

— Άν την άναγνώριζε ο πατέρας της, μ' όλο που είχε αλλάξει απ' τὰ χρόνια; Άν η καρδιά του μάντευε πώς αυτή η ξένη ήταν η κόρη του;...

Πιδ θλιβερό θα ήταν ίσως άν έμενε άδιάφορος, άν άντιπαθούσε μάλιστα εκείνην, που ωστόσο δεν θάχε σβύσει η άνάμνησι της μέσα του και που θα την ξανάδλεπε συχνά στα όνειρά του, σαν τὸ παιδάκι τὸ διαγυμένο απ' το σπίτι του!...

Κατὰ τις 5, η Μαργαρίτα άκούσε να μπαίνει στον κήπο έν' αὐτοκίνητο.

Η καρδιά της χτυπούσε σαν να πήγαινε να σπάζη...

Η Σουζάννα πήγε ως τὸ παράθυρο.

— Ά, νά ο μπαμπάς! φώναξε. Έλάτε μαζί μου, μίς Χέρτφορντ. Τρέχω να τον φιλήσω... Οά σας συστήσω συγχρόνως.

Ο Τεβενέν χαίρετ'ησε μ' ευγένεια τη νέα, που ύποκλήθηκε έλαφρά μπροστά του.

— Εύχομαι, δεσποινίς, της είπε, να μη σάς κουράσει πολύ η Σουζάννα. Άφου σάς σύστησε ο φίλος μας Ρουσσώ, είμαστε εύτυχισμένοι που σάς καλωσώρίζουμε και που σάς έμπιστευόμαστε την κόρη μας.

Μιλούσε άργά, με μιά άφηρημένη έκφρασι, σαν να τον άπασχολούσε κάποια άλλη σκέψη.

— Σας εύχαριστώ, κύριε, για την καλή σας ύποδοχή, πρόφερε δειλά η Μαργαρίτα. Καί θα βάλω όλα μου τὰ δυνατά για να φανώ αξία της έμπιστοσύνης σας.

Τὸ αίμα της πάγωνε στίς φλέβες της. Ένας τρόμος θανάσιμος την κυριέυε.

Τὰ δέκα χρόνια που είχαν περάσει, είχαν φέρει τέτοιες μεταβολές στη φυσιολογία

Στα μάτια του φαίνονταν να ύπάρχη μιά άπόλυτη άδιαφορία για όλα...

μία του πατέρα της, τὰ δάκρυα είχαν ασ-
λακώσει τόσο βαθιά τὸ ἀδυνατισμένο πρό-
σωπό του, οἱ ρυτίδες τοῦ μετώπου του φα-
νέρωναν τόσους πόνους, δὲν δυσκολευό-
ταν πολὺ ἡ Μαργαρίτα ν' ἀναγνωρίσει ἐ-
κεῖνον ποὺ τῆς εἶδνε νὰ φιλήσῃ τὸ πορ-
τραῖτό του ἢ μητέρα της, ἐκεῖ κάτω, στὴ
Ν. Ὑόρκη, κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῇ...

Στὰ μάτια του φαινόταν νὰ ὑπάρχῃ μιὰ
τέτοια ἀδιαφορία γιὰ ὅλα, ὥστε ἡ κοπέ-
λα σκέφθηκε, δίχως νὰ θέλῃ, ἐκείνη τὴν
πρόσφατη κρίσι που εἶχε ἀκούσει πὼς ἐ-
παθε ὁ δυστυχισμένος, μετὰ τὴν τελευταία
σκηνὴ μὲ τὴν Ἑρμάνε...

«Ἄρα γὲν τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ εἶχε συνέ-
πειες ποὺ ἐκδηλώνονται τώρα», ἀναρωτή-
θηκε.

Μὰ, ξαφνικά, καθὼς ὁ Σάρλ στράφηκε
γιὰ νὰ τῆς δείξῃ ἕνα κάθισμα, πρόσεξε τὸ
πρόσωπό της κι' ἡ φυσιογνωμία του ἀλλά-
ξε ἀπὸτομα.

Τὰ σβυμένα μάτια του πέταξαν μιὰ
λάμψη. «Ἐνα κύμα αἵματος ἐξέσπε τὰ χλωμά
μάγουλά του. Μισάνοιξε τὸ στόμα του, σὰν
νάθελε νὰ φωνάξῃ. Τὸν κυριέψε τέτοια συγ-
κίνηση, ὥστε ἀκούμπησε στὴ ράχη μιᾶς πο-
λυθρόνας γιὰ νὰ μὴ τρεκλίσῃ...

Ἡ Μαργαρίτα ἐνοιωσε νὰ τὴν ἐγκαταλεί-
πουν οἱ δυνάμεις της. Τὴν ἀναγνώριζε,
λοιπόν;...

Μὰ ἡ συγκίνηση αὐτὴ κράτησε μιὰ στι-
γμὴ μόνον. Ὑστερὰ ὁ Σάρλ σκέφθηκε, φαί-
νεται, πὼς ἦταν παράλογη ἡ ἰδέα ποὺ εἶ-
χε περάσει ἀπ' τὸ μυαλό του, γιὰτὶ ξανα-
φάνηκε στὰ ἄχρωμα χεῖλιν του ἕνα θλιμμέ-
νο χαμόγελο.

Ὡστόσο, ἡ ματιά του ἔμενε καρφωμένη
στὴ νῆα.

— Καθίστε κοντά μου, μὲς Χέρτφορντ,
τῆς εἶπε μαλακά. Θέλω νὰ σὰς βεβαιώσω
ὅτι, ἀκόμα καὶ χωρὶς τὴ σύστασι τοῦ φί-
λου μας Ρουσσώ, θὰ κερδίζατε ἀμέσως
ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη μου, μὲ τὴ φυσιο-
γνωμία ποὺ ἔχετε. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι πολὺ
γρήγορα θὰ γίνετε ἀγαπητὴ σὲ ὅλους, ἐδῶ
δὸς σπῆτι μας.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλους, τὴν ἀγάπησα ἐγώ,
διέκοψε ἡ Σουζάννα. Ἡ μόνη μου ἐπιθυ-
μία εἶναι νὰ γίνῃ γιὰ μένα σὰν μεγαλύ-
τερη ἀδελφὴ μου... ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν
καυμένη τὴ Μαργαρίτα ποὺ χάσαμε...

Ὁ Σάρλ κι' ἡ Ἑρμάνε δὲν ἀπάντησαν.
Οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς τῆς Σουζάννας γιὰ
τὴν καινούργια τῆς συντροφισσα, δὲν ἐξέ-
πληξαν κανένα. Ἦσαν συνηθισμένοι στὸ
σπῆτι σ' αὐτοὺς τὸν ἐνδοτισμένους τοῦ
παραχαϊδεμένου παιδιοῦ. Κι' ἄλλωστε, ἡ
Ἑρμάνε φαινόταν κατευχαριστήμενη ποὺ
ἔδλεπε τὴν κόρη τῆς νὰ δείχνῃ τόσο φιλία
γιὰ ἕνα πρόσωπο, ποὺ φοβότανε μήπως τὸ

δεχθῇ ψυχρὰ ἢ ἐχθρικά, ἐφ' ὅσον θὰ γινό-
ταν ἕνα εἶδος γκουβερνάντας της.

Ἀλλάξαν ὕστερα θέμα. Μίλησαν ὡς τὴν
ὥρα τοῦ φαγητοῦ γιὰ τὴ Ν. Ὑόρκη, γιὰ
τὴν ἀνατροπὴ τῶν νεαρῶν Ἀμερικανίδων.

Ἡ Μαργαρίτα πρόσεξε ἐπανειλημμένως,
ὅτι, ὅταν τύχαινε νὰ τὴν κυττάξῃ ὁ Τε-
βενέν, ἡ ματιά του ἔπαιρνε μιὰ ἐκφρασι
σχεδὸν τρυφερή.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ συμπάθεια τοῦ
Σάρλ καὶ τῆς Ἑρμάνε μεγάλωνε ὁλόενα,
ἐνῶ συγχρόνως δυνάμωνε κι' ἡ φιλία τῆς
Σουζάννας.

Ὡστόσο, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἐγκαταστα-
θῇ σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, δηλαδὴ ἀπὸ μερικοὺς
μῆνες τώρα, μιὰ σκέφι ἀπασχολοῦσε συνε-
χῶς τὸ μυαλὸ τῆς Μαργαρίτας. Βλέποντας
τὴν ἡσυχία στὴν ὁποία ζοῦσαν ὅλα τὰ
πρόσωπα τοῦ καινούργιου περιβάλλοντός
της, ἀναρωτιόταν πὼς δὲν φαινόταν νάχε
ἀπομείνει τίποτε ἀπ' τὸ δράμα ποὺ ἤξερε:

τὴν περιπέτεια ποὺ εἶχε ἀπειλήσει τὴν πε-
ριουσία καὶ τὴν τιμὴ τοῦ Σάρλ Τεβενέν.
τὴν ἀρνήσι τῆς Ἑρμάνε νὰ τὸν βοηθήσῃ
στὴν ἀπελπισία του — ἀρνήσι ποὺ θάπρε-
πε νάχε σπᾶσει κάθε αἰσθηματικὸ δεσμὸ
μεταξὺ τους — τὸν ταπεινωτικὸ ἐξαναγκα-
σμὸ του νὰ κρατήσῃ κοντὰ τοῦ ἕνα ὑφιστά-
μενο ποὺ εἶχε ἐπιχειρήσει μάταια νὰ τὸν
διώξῃ...

Ὅταν ὁ Σάρλ βρισκόταν στὸ Παρίσι —
πράγμα ποὺ συνέβαινε τώρα συχνότερα
ἀπὸ ἄλλοτε — συνάδευε κάποτε τὴν Ἑρ-
μάνε στὰ κέντρα, στὶς δεξιώσεις ἢ στὸ
θέατρο. Βέβαια, οἱ σχέσεις μεταξύ τους ἔ-
μεναν λίγο ψυχρές. Κανεὶς ὁμως ἀπὸ τοὺς
δύο τοὺς δὲν ἤγνηε νὰ φανῇ μὲ μιὰ χει-
ρονομία ἢ μὲ μιὰ ἐκφρασι τοῦ προσώπου,
τὴν μνησικακία ποὺ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ στὸ
βάθος τῆς καρδίας τους.

Κάποτε, ἡ Μαργαρίτα συνάδευε τὴ Σου-
ζάννα στὸ κατάστημα Τεβενέν. Ἐκεῖ γνό-
ρισε τὸν Ἀρθούρο ντὺ Βερνέ καὶ σάστισε
μὲ τὴ φυσικότητά του, ἡ καλύτερα μὲ τὸ
θράσος του. Περιποιόταν φιλοφρονητικὰ τὶς
δύο κοπέλλες — δείχνοντας ὁμως πολλὴ ἐ-
πιφύλαξι ἀπέναντι τῆς Σουζάννας — καὶ
μιλοῦσε στὸ Σάρλ μ' ἕνα τόνο σεβασμοῦ
καὶ οἰκειότητος μαζί, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμ-
βῇ τίποτε ἀπολύτως.

Ὁ Σάρλ πάλι τοῦ φερνότανε μὲ τὴν εὐ-
μένειαν τοῦ προϊσταμένου, ποὺ εἶναι ἱκανο-
ποιημένος ἀπὸ ἕνα ἀνώτερο ὑπάλληλό του,
ἀληθινὰ ἀξίον τῆς ἐμπιστοσύνης του.

Ἡ Μαργαρίτα ἐγραφε σχεδὸν καθημερι-
νῶς στὴ μητέρα της καὶ τὴν ἐπισκεπτότανε
συχνὰ, γιὰ νὰ τὴν κρατῇ ἐνήμερη γιὰ τὰ
παράμικρὰ περιστάτικα τῆς ζωῆς της.

— Κοντεύει νὰ πιστέψω πὼς οἱ φόβοι
μας ἦσαν ὑπερβολικοί, τῆς ἔλεγε. Ὁ κ.

ντὺ Βερνέ τρόμαξε, φαίνεται, ἀπ' τὴν ἐξέ-
γερσι καὶ τὸ διώξιμό του ἐκ μέρους τοῦ κ.
Τεβενέν καὶ φοβόταν μήπως τὸν κάμῃ πάλι
νὰ θυμώσῃ μαζί του καὶ ν' ἀδιαφορήσῃ.
τώρα γιὰ τὶς ἀπειλὲς τῆς γυναίκας του...
Ἡ κ. Τεβενέν, ἐξ ἄλλου, μετανοεῖ ἴσως γιὰ
τὴν τραχύτητα ποὺ ἔδειξε στὸν ἄντρα της
καὶ προσπαθεῖ νὰ ξαναφτιάσῃ τὸ σπῆτικὸ
της, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχία καὶ
τὴ γαλήνη στὸ φθινόπωρο τῆς ζωῆς της...
Τέλος, ὁ κ. Τεβενέν πιθανὸν νὰ ἔχασε τὸ
ὄδυμρό παρελθόν, γιὰ νὰ σκεφθῇ μόνον τὴν
εὐτυχία τῆς κόρης του καὶ τοῦ Φαμπιέν,
πρῶν τὸν ἀγαπᾷ σὰν παιδί του...

Μὰ ἡ Μπλάνς χαμογελοῦσε θλιμμένα,
κουτώντας τὸ κεφάλι της.

Ξέροντας καλὰ τὴ ζωὴ, καταλάβαινε τί
κρυβότανε κάτω ἀπ' τὴ φαινομενικὴ ἐκείνη
γαλήνη... «Ἐνα ἀπρόοπτο περιστάτικόν,
θάταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ κάμῃ νὰ ξεσπάσουν
πάλι τὰ πάθη, τρομερότερα παρὰ ποτέ!

— Σίγουρα, θάρρη κάποτε αὐτὴ ἡ στι-
γμὴ! ἔλεγε στὴν κόρη της. Πρόσεχε, παι-
δί μου, πρόσχε συνεχῶς τὸν πατέρα σου!...

— Ὡ, ἀν συμβῇ κάτι, θὰ τ' ἀνακαλύψω.
Θὰ τὸ μαγεύω, κι' ἂν ἀκόμη πρόκειται
μόνο γιὰ ἀπλό σχέδιο... Εὐτυχῶς, ὁχι μόνον ἡ
Σουζάννα μ' ἀγαπᾷ μ' ὅλη τῆς τὴν καρ-
διά, ἀλλὰ κι' ὅλοι σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι μὲ
δείχνουν συμπάθεια κι' ἐμπιστοσύνη.

Μόνος ἀπ' τὸ περιβάλλον τῶν Τεβενέν,
ὁ «Ζιγκολὸς» φαινόταν νὰ ξεφεύγῃ ἀπ' τὴν
ἐπιρροή τῆς νέας.

Ἐνῶ ἄλλοτε πῆγαινε συχνὰ στὸ μέγαρο
Τεβενέν, δὲν εἶχε ξαναφάνῃ καθόλου ἐκεῖ
ἐπειτα ἀπ' τὴν τρομερὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε
συμβῇ. Τοῦ τὸ εἶχε ἀπαίτησι ἡ Ἑρμάνε.
Βλέποντας σχεδὸν καθημερινῶς στὸ μικρὸ
διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Βινιόν, κι' ἡ Ἑρμάνε
προτιμοῦσε τὶς κρυφές αὐτὲς συναντήσεις,
ποὺ ἔδιναν στὸ δεσμὸ τους τὸν ρωμαντικὸ
ἐκείνο χαρακτῆρα ποὺ τόσο τῆς ἄρεσε.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ντὺ Βερνέ φαινόταν γιὰ
τὴν ὥρα ἀπασχολημένος ἀπὸ κάποια μυσ-
τικὴ ἀνησυχία, ποὺ τὴν ἀντιλαμβάνονταν
ὅσο βρισκόταν συνεχῶς κοντὰ του. Στὸ
κατάστημα, εἶχαν πρόσεξε, ὅτι μεγάλωνε
ὁλόενα ἡ χλωμάδα τοῦ προσώπου του, ἡ
ἀλλοίωσι τῆς φυσιογνωμίας του, ἡ μεγαλ-
υχολικὴ ἐκφρασι του...

Ἐν' ἀπόγεμα, κατὰ τὶς 5, τὴν ὥρα δη-
λαδὴ ποὺ εἶχε λιγοστεύει ἡ κίνησι τῆς πε-
λατείας, ὁ Ἀρθούρος εἰσδοκίησε τὸν Τε-
βενέν, ὅτι θ' ἀπουσίαζε γιὰ κάποια δου-
λειά του.

Ἡ ματιά του εἶχε ξαναβρῇ τὴ σταθερό-
τάτῃς, οἱ ἐγνοιες δὲν ἐσκίαζαν πιά τὸ
μέτωπό του. Μόνον μιὰ βαθεῖα ρυτίδα ἀνά-
μεσα στὰ φρύδια του μαρτυροῦσε πὼς εἶ-
χε πάρε κάποια ἀπόφασι καὶ πὼς σκό-
πευε νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ ἀμέσως.

— Ναί! ψιθύριζε στὸ δρόμο. Πρέπει νὰ
χτυπήσω πρῶτα τὸ σύζυγο. Εἶν' ὁ μόνος
τρόπος... Ἄν παίζω μὲ μαεστρία τὸ παι-
χνίδι μου, θὰ πετύχω ὅ,τι θέλω ἀπ' αὐτὴν!

Ἐφτάσε ἔτσι στὴν ἐρωτικὴ φωνή, ὅπου
εἶχε ραντεβού μὲ τὴ φιλενάδα του. Ἡ Ἑρ-
μάνε εἶχε πάει πρῶτῃ καὶ τὸν περίμενε.

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου; φώναξε, βλέ-
ποντας τὴν ταραγμένη φυσιογνωμία του.

— Τίποτα... τίποτα σπουδαίου, τῆς ἀ-
πάντησε ἀόριστα.

Μὰ πῆς μου, λοιπόν! Μίλησε, σ' ἐξορ-
κίζω...

— Ὁχι, ὁχι, εἶν' ἀνώφελο! Δὲν θέλω
νὰ σὲ στενοχωρήσω, ἐπειδὴ μὲ κατεβαί-
νουνε στὸ μυαλὸ ἰδέες γιὰ πράγματα ἀ-
βέβαια...

Γιὰ πολὺ ἀκόμη, ὁ Ἀρθούρος ἀρνήθηκε
ν' ἀπάντησῃ πιὸ θετικά. Φαινόταν πὼς ἤ-
θελε νὰ στρέψῃ ἄλλου τὴ συζήτησι, δείχνον-
τας μιὰ προσποιητὴ φαιδρότητα.

— Αφοῦ ἐπιμένεις τόσο, εἶπε ἐπιτέ-
λους, θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα... Ἀλλωστε θὰ
τὰ μάθης κάποτε. Τί λίγο ἐνωρίτερα, τί
λίγο ἀργότερα; Πρόκειται γιὰ τὸν ἄντρα
σου!

— Τὸ Σάρλ; Ἐχεις πάλι κανένα πα-
ράπονο μαζί του;

— Εγώ; Ὁχι!... Μακάρι νάταν αὐ-
τό... Τὸν δυστυχισμένο!

Κι' ὁ Ἀρθούρος ἀναστένανε βαθεῖα, μὲ
ὑποκριτικὴ συμπόνη.

— Γιατί τὸν λὲς δυστυχισμένο; Τί

συμβαίνει, λοιπόν; ρώτησε ἡ Ἑρμάνε.

— Συμβαίνει ὅτι, ἀπὸ μερικὸ καιρὸ τώ-
ρα, καὶ συγκεκριμένα ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ
ἐπάθε ἐγκεφαλικὴ συμφορὰ ἐπειτα ἀπ' τὴ
λόγισμά σου μαζί του... ὁ χαρακτῆρας
τοῦ κ. Τεβενέν ἀλλάξε παρὰ ξένα... Παρου-
σιάζει μιὰ ἀδικαιολογητὴ νευρικότητα, θυ-
μῶνι ξαφνικά μὲ τὸ τίποτα...

Ὡστόσο, δὲν θὰ μ' ἀνησυχούσε αὐτὸ
μονάχα, ἂν δὲν ὑπῆρχαν κι' ἄλλα σημά-
δια, πολὺ σοβαρότερα: Ἐχει συνεχῶς ἀ-
μνησία, δὲν κατορθώνει νὰ βγάλῃ πέρα
τοὺς ἀπλούστερους λογαριασμούς, κυριεύε-
ται συχνὰ ἀπὸ ἕνα εἶδος νάρκης... Νά, ση-
μερὰ ἀς πούμε θέλησε νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ
ὑπογράψῃ τὴν ἀλληλογραφία. Πέρασαν δύο
ὥρες, χωρὶς νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι γιὰ
νὰ πάρουν ὅ,τι εἶχε ἐτοιμάσει. Ὁ ἀρμό-
διος ὑπάλληλος, μὴ τολμώντας νὰ μὴ ἀ-
πρόσκλητος στὸ γραφεῖο του, ἦρθε σ' ἐ-
μένα...

Μπήκα τότε στὸ γραφεῖο του... Ἐ,
λοιπόν, θὰ πιστέψης, ὅτι δὲν εἶχε διαβά-
σει ἀκόμα οὔτε ἕνα γράμμα, κι' ὅτι ἐπὶ
δύο ὥρες, διασκεδάζε κάνοντας παρὰ ξένα
σχέδια καὶ ὑπολογισμούς σὲ φύλλα χερ-
τιοῦ ἀπλωμένα μπροστὰ του;...

— Τὸν ξαναβιάσε, φαίνεται, ἡ μανία
τῶν ἐφευρέσεων...

Πολὺ πιθανόν. Ἀναγκάσθηκα νὰ τοῦ
ὑπενθυμίσω τὸ ταχυδρομεῖο. Ἀκούοντας
τὴ φωνή μου, φάνηκε σὰν νάβγαίνει ἀπὸ ἕνα
ὄνειρο... Ὁ θὰ τρόμαξε, ἂν ἔβλεπε τότε
τὸ πρόσωπό του, σὰν ἀποβλακωμένο, τὸ
ἀνοιχτὸ στόμα του, τὰ κρεμασμένα χεῖλιν
του, τὴ σβυσμένη ματιά του...

— Τί πρέπει νὰ κάνουμε λοιπόν;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω... Εἶμαι πολὺ ἀ-
νήσυχος καὶ στενοχωρημένος! Ἡ κατά-
στασι γίνεται σοβαρὰ... Σκέπτομαι πὼς
ἔχετε, ἐσὺ κι' ἡ κόρη σου, κεφάλαια στὸ
κατάστημα κι' ὅτι μπορεῖ νὰ τὰ χάσετε
ξαφνικά ὅλα ἀπὸ κάποιο ἀνεπαρόνθρωπο
παραλογισμό τοῦ!

Μὰ δὲ ὑπάρχῃ ἀσφαλῶς, κάποιοις
τρόπος νὰ προλάβουμε τὸ κακό! Πῆς μου
τόν...

Δὲν ὑπάρχει βία ἀκόμη... Τὸ σπου-
δαῖο ἦταν νὰ σὲ προειδοποιήσω. Αφοῦ ἔ-
γινε αὐτό, ἀς μιλήσουμε τώρα γι' ἄλλα
πράγματα...

Κι' ὁ Ἀρθούρος φίλησε γλυκὰ τὴ φιλε-
νάδα του, σφίγγοντάς τὴν στὴν ἀγκαλιά
του.

Τῆς ἔδειξε ὕστερα τὸ δεύτερο δωμάτιο
ποὺ συμπληρώνει τὸ διαμέρισμά τους.

— Ἐλα!... τῆς ψιθύρισε χαϊδευτικά.

Κι' ἡ Ἑρμάνε δὲν ἀντιστάθηκε...

Ὅταν ὁμως, μιὰ ὥρα ἀργότερα, ξανα-
γύρισε στὸ σαλόνι γιὰ νὰ ἐτοιμαστῇ, νὰ
βάλῃ τὸ καπέλλο της, ἦταν κατάχλωμη.

Ὁ «Ζιγκολὸς» πῆρε ἀπὸ ἕνα ἀσημένιο
κουτὶ ἕνα ἀνατολίτικο τσιγάρο καὶ τ' ἀ-
ναψε.

— Λοιπόν, τ' ἀποφάσισες; τῆς εἶπε ὁ
«Ζιγκολὸς» μὲ μεταλλικὴ καὶ τραχεῖα φωνή.

— Τὸ ἀπαίτηις;... ρώτησε ἡ Ἑρμάνε,
χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ τὸν κυττάξῃ στὰ μά-
τια.

— Σοῦ μίλησα γιὰ τὸ καλὸ σου... τὸ
δικό σου καὶ τῆς κόρης σου. Αὐτὸ μόνον μ'
ἐνδιαφέρει, νάσαι βεβαία...

Ἡ μητέρα τῆς Σουζάννας ἀναστένανε
βαθεῖα, ἐνῶ τὰ χαμηλωμένα μάτια της φαί-
νονταν σὰν νὰ μετροῦσαν τὰ σχέδια τοῦ
χαλιού. Ὁ Ἀρθούρος πῆγε πάλι κοντὰ τῆς
κι' ἐσκυψε πάνω ἀπ' τὸ λαμὸ της, τόσο
ποὺ ἡ ἀνάσα του χάριδε τ' αὐτὴ της.

— Σὺμφωνοι, λοιπόν; τῆς εἶπε. Δέχε-
σαι...

Ἐκείνη ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔπεσε
στὴν ἀγκαλιά του, ψιθυρίζοντας:

— Ἄ, τὸ ξέρεις καλὰ πὼς μὲ κάνεις
ὅ,τι θέλεις!

III

Ἐρωτευμένος μὲ τὴ γυναίκα του

Οἱ μέρες κυλούσαν, κι' ἡ Μαργαρί-
τὴ δὲν εἶχε ἀνακαλύψῃ ἀκόμη τίποτε ποὺ ν'
τῆς ὑποδείξῃ τὰ σχέδια ποὺ τὴν εἶχαν β'
βαϊώσῃ ἡ μητέρα της κι' ὁ Ρουσσώ, ὁ
ὑπῆρχαν.

Ἀντίθετα, τὸν τελευταῖο καιρὸ, ὅλοι σι
σπῆτι φαινόταν νὰ ἐνδιαφέρονται περισσό-
τερο γιὰ τὸ Σάρλ Τεβενέν. Ἡ Ἑρμάνε τοῦ
πρόσφερε χίλιες μικροπεριποιήσεις, ποὺ

Παρακολουθῶντες ἀπὸ τὸ πανηγυρικὸ
τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» αὐτῆς τῆς ἐ-
βδομάδος (σελ. 83) τὸ συναρπαστικὸ
φανταστικὸ μυθιστόρημα τοῦ διάσημου
Ἀγγλοῦ συγγραφέως
ΕΡΜΠΕΡΤ ΝΙΚΟΛΣΟΝ

ΤΟ «ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΤΟΥ ΝΕΛ»

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἀληθινὸ ἀριστοῦρ-
γμα στὸ εἶδος του, ποὺ θὰ ἐνθουσιά-
σῃ μὲ τὶς ἐκπληκτικὲς καὶ ἀγωνιώδεις
περιπέτειές του καὶ τὸ ἀδιάπτωτο ἐν-
διαφέρον τῆς πλοκῆς του.

Ἡ ὑπόθεσι τοῦ πλῆκεται γύρω ἀπὸ
τὴν κατασκευὴ ἑνὸς μεγαλειώδους τε-
χνικοῦ ἔργου, προωριζομένου γιὰ νὰ
συνδέσῃ οἰδηροδρομικῶς τὴν Εὐρώπην
μὲ τὴν Ἀμερική. Ἐρῶτες καὶ ἀντιζη-
λίες, μίσῃ, αὐτοθυσίες καὶ ἐγκλήματα,
σατανικὲς ἐκδίκησεις, μονομαχίες ὑπο-
βρυχιῶν καὶ μάχες στρατῶν ἀπὸ ὀυ-
τες, στὸ βυθὸ τοῦ ὕψους ἀποτελοῦν
τ' ἀλλεπάλληλα δραματικὰ ἐπεισόδια
τοῦ ἐκπληκτικοῦ αὐτοῦ μυθιστορήμα-
τος ποὺ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ συναρπά-
σῃ τοὺς ἀναγνώστες μας.

Φαινόταν πὼς τῆς εἶχε ξεσυνθησίσῃ ἀπὸ
καίρῳ.

Ἐνα πρῶτ', ἀφοῦ ἔφυγε ὁ ἄντρας της
γιὰ τὸ κατὰσπῆμα του, ἡ Ἑρμάνε πῆγε
καὶ κάθησε κοντὰ στὴ Μαργαρίτα, ποὺ
κεντούσε στὸ σαλόνι. Ἀρχίσαν πρῶτα νὰ
κουβεντιάζουνε γιὰ τὸ ἐργόχειρο τῆς κο-
πέλλας. Ὑστερὰ ἡ κ. Τεβενέν πέρασε σ'
ἄλλο θέμα, προσπαθώντας νὰ κάμῃ ἀκόμη
πιὸ φυσικὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς της.

— Ἀλήθεια, μὲς Χέρτφορντ, εἶπε, ἔχω
νὰ σὰς ζητήσω κάτι τι.

— Ἀπὸ μένα, κυρία; ἀπόρησε ἡ κο-
πέλλα.

— Ναί. Κάτι γιὰ τὸν κ. Τεβενέν.

— Γιὰ τὸν κ. Τεβενέν; Δὲν καταλα-
βαίνω...

Δὲν πρόσεξε ποτὲ ὠριμένες πα-
ραξενιές στὸ χαρακτῆρα του, κατὰ τὸ ἀ-
συνάρτητο τὴν κουβέντα του, πρὸ πάντων
δὲ ἐκείνη τὴ βύθισι ποὺ τὸν πιάνει ξαφνικά
καὶ ποὺ φαίνεται νὰ τὸν ἀπομονώνῃ ἀπ' τὸν
ἄλλο κόσμον;

— Ὁχι, κυρία, ἀπάντησε ἡ Μαργαρί-
τα μὲ ζωηρὴ ἐκπλήξι, δὲν πρόσεξε ποτὲ
αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε.

— Μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργο, γιὰ σὰς
ποὺ εἰσάσσε συνηθῶς τόσο παρατηρητικὴ,
διέκοψε ξερὰ ἡ Ἑρμάνε.

Ἡ Μαργαρίτα θεώρησε φρόνιμο νὰ φα-
νῇ πὼς συμφωνοῦσε μαζί της, γιὰ νὰ δια-

τηρήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη της καὶ νὰ ἐπι-
τύχῃ πιθανόν κι' ἄλλες ἐκμυστηρεύσεις της.

— Ὁφείλω νὰ προσθέσω, κυρία, ἀπάν-
τησε, ὅτι δὲν εἶχα πρόσεξι ποτὲ αὐτὸ τὸ
σημεῖο. Τώρα ὁμως ποὺ μοῦ τὸ ὑποδείξα-
τε, θὰ ἐνδιαφερθῶ.

— Μπράβο! Καὶ θὰ μ' εὐχαριστήσετε
πολὺ ἂν μοῦ πῆτε τί παρατηρήσατε καὶ
ποῖο συμπέρασμα βγάξετε.

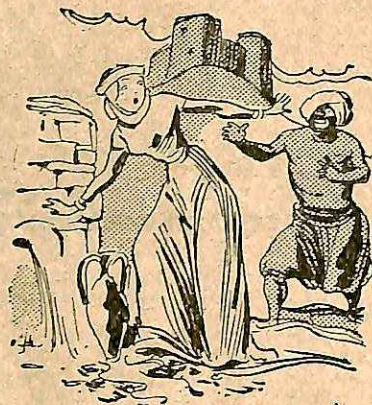
Τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ Μαργαρίτα πῆγε νὰ
δῇ τὴ μητέρα της. Τὴ βρῆκε μαζί μὲ τὸν
κ. Ρουσσώ. Φυσικά, τοὺς ἐπανελάβε τὴ
συνομιλία ποὺ εἶχε μὲ τὴν κ. Τεβενέν.

Ἐκεῖνοι τὴν ἀκούσαν προσεκτικά. Ὑ-
στερὰ ἔμειναν ἀμίλητοι, βυθισμένοι στὶς
σκέψεις τους.

— Εἶναι βέβαιον, εἶπε ἐπιτέλους ὁ Ρου-
σώ, ὅτι αὐτὸ ποὺ σὰς ζήτησε ἡ κ. Τεβε-
νέν, θάχῃ κάποιο σοβαρὸ σκοπὸ... Ποῖος
εἶν' ὁμως αὐτὸς ὁ σκοπός; Ἐδῶ εἶναι τὸ
ζήτημα!

— Ἐχεῖ ἀφίσει πραγματικὰ κανένα ἴ-
χνος ἡ συμφορὰ ποὺ ἐπάθε τελευταίως ὁ
Σάρλ; ρώτησε ἡ Μπλάνς.

— Κανένα ἀπολύτως! Μὲ ξαναβεβαιώ-
σε γι' αὐτὸ ὁ γιατρός... Ἀλλωστε, χτὲς
ἀκόμη, κουβεντιάζατε ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὸν κ.
Τεβενέν γιὰ σοβαρὰ καὶ πολυπλοκὲς δου-
λειές, καὶ δια

Ένας από αυτούς βρήκε την κοπέλλα στη βρύση και την κυνήγησε.

Τα κόκκινα αυγά της ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Πασχάλινά έθιμα

Στα βορεινά της Έδεσσας υπάρχει ένα χωριό, το Πότσεπ, που οι κάτοικοι του είναι φιλειρηνικοί και καλόκαρδοι. Σε μία βουνοκορφή του ήταν ένα παλαιό κάστρο.

Εδώ και τετρακόσια χρόνια, ζούσε στο χωριό αυτό μία πεντάμορφη Έλληνοπούλα. Οι χάρες της κι' η αρχοντιά της, ήταν ξεκουσμένες σ' όλη εκείνη την περιοχή. Την έλεγαν Μαργαρίτα, κι' ήταν το καμάρι όλων των χωριών της Έδεσσας.

Τα χρόνια εκείνα, οι επιδρομές των Άρβανιτών στα χωριά ήταν συχνές. Μάζευαν τα πιο όμορφα κορίτσια και τα τραβούσαν σκλάβες για το χαρέμι του Άλη Πασά.

Η όμορφιά, λοιπόν, της Μαργαρίτας, έφτασε ως τ' αυτιά των ανθρώπων που είχαν για άποστολή το «ξεδιάλεγμα» των κοριτσιών. Έτσι, μία μέρα, ένα τέτοιο απόσπασμα έφτασε στο Πότσεπ, με σκοπό ν' αρπάξει τη Μαργαρίτα.

Ήταν Μεγάλο Σάββατο κι' όλοι οι κάτοικοι ετοιμαζόντουσαν για τη Λαμπρή.

Ένας από τους Άρβανίτες βρήκε την κοπέλλα στη βρύση, την κυνήγησε και θέλησε να την πιάσει. Εκείνη τότε τον χτύπησε με μία μεγάλη πέτρα και τον άφησε στον τόπο. Οι Άρβανιτάδες φύλαξαν! Θέλησαν να την πιάσουν με κάθε τρόπο, ή Μαργαρίτα όμως έτρεξε προς τη βουνοκορφή, όπου βρισκόταν το κάστρο. Άλλα κι' εκεί δεν άργησαν να

τη φτάσουν.

Βλέποντας τον κίνδυνο, ή Μαργαρίτα έκανε το ταχυρό της και φώναξε:

— Δεν πρόφτασα ή άμοιρη να ζήσω ως αύριο, για να κάνω Λαμπρή και να φάω κόκκινο αυγό!

Και, χωρίς να δειλιάσει, ρίχτηκε από ένα βράχο στο βάραθρο, που βρισκόταν δίπλα του.

Από τότε τον βράχο εκείνο τον λένε «βράχο της Μαργαρίτας».

Έτσι, κάθε χρόνο, οι κάτοικοι του χωριού, μαζί με άλλους, που έρχονται από τα γύρω χωριά, πηγαίνουν κάθε δεύτερη ημέρα του Πάσχα πάνω στο βράχο εκείνο και έρριχναν από ένα κόκκινο αυγό στο βάραθρο, για να βρίσκει ανάπαυση ή ψυχή της Μαργαρίτας.

Το ρίξιμο των κόκκινων αυγών έπαιρνε όση γιορτασμένη τελετής. Οι κάτοικοι, με τις αρχές του χωριού, με το δασκάλο, τη δασκάλα και τα παιδιά του σχολείου, ανέβαιναν εκεί, κρατώντας καθένας κι' από ένα αυγό. Όταν έφταναν στην άκρη του κάστρου, έκαναν μία επίσημη δέηση κι' ύστερα δυο κορίτσια του σχολείου, ρωτώντας το ένα κι' απαντώντας το άλλο, άπάγγελλαν το πιο κάτω ποίημα. Το ποίημα αυτό σωζόταν από γενιά σε γενιά:

Για πές μας βράχε ύψηλε,
για πές μας για την κόρη,
για πές μας τ' είχε κι' έτρεχε
στούς λόγγους και στὰ όρη;

Για πές μας ήταν όμορφη
ή Μαργαρίτ' αλήθεια,
ή είναι φέμματα, που λέν'
όπως τα παραμύθια;

— Η Μαργαρίτα ήταν
μία κόρη ζηλευμένη,
νερδιά και πεντάμορφη
στον κόσμο ξεκουσμένη.

Μία μέρα εκεί που πήγαινε
στη βρύση να γεμίσει,
χυμής πάνω ένα σκυλί,
Γκέκας να τη φιλούσε,
κι' ή Μαργαρίτα άρπασε
και σκότωσε το Γκέκα.

Θεριό τότε γινάκανε όλοι οι Άρβανιτάδες
(νιτάδες)
κι' έπεσε ή μαύρη στο νκρεμό...

Όταν τελείωνε το ποίημα, έρριχναν όλοι στο βάραθρο τα κόκκινα αυγά κι' ύστερα ακολουθούσαν χοροί και τραγούδια.

Το έθιμο αυτό οι κάτοικοι του Πότσεπ το τηρούσαν με θρησκευτική ευλάβεια. Είχαν μάλιστα την προκατάληψη πως, αν δεν έρριχναν τα κόκκινα αυγά στο βάραθρο, που βρήκε το θάνατο ή Μαργαρίτα, ή σοδειά τους θα καταστρεφόταν.

Μία χρονιά μάλιστα, δεύτερη ημέρα του Πάσχα, που οι κάτοικοι δεν μπόρεσαν ν' ανέβουν στο βράχο της Μαργαρίτας, γιατί έβρεχε ραγδαία, έπεσε τέτοιο χαλάζι, που κατέστρεψε όλη την παραγωγή τους.

Την καταστροφή αυτή την απέδωσαν στο γεγονός, ότι παράλειψαν το ιερό καθήκον τους για τη νύμφη της πεντάμορφης άρχοντοπούλας. Κι' από τότε, έπαιρναν όλοι το δρόμο, μ' όποιοδήποτε καιρό, για να ορίσουν από το βράχο τα κόκκινα αυγά

Δύο σύγχρονοι ιππότες

Στο γαλλικό χωριό Σεσανό, ένας χτίστης, όνόματι Μπούλ, κι' ένας τσαγγάρης, όνόματι Σιμόν, έμοναχόνησαν με κυνηγετικά όπλα, γιατί αγαπούσαν κι' οι δύο την ίδια νέα.

Η νέα αυτή θέλησε να παραστή στη μονομαχία και το αποτέλεσμα ήταν ότι... τραυματίσθηκε με σκάνια στο άριστερό χέρι. Όσο για τους δυο άρτιους, δεν έπαθαν τίποτα. Ήν άντιπάλους, δεν έπαθαν τίποτα. Ήν άντιπάλους, δεν έπαθαν τίποτα.

Νέα βρίσκεται τώρα στο νοσοκομείο, ενώ οι δυο ιππότες που διεκδικούν την καρδιά της, προνοούν τις ημέρες τους στη φυλακή.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙ

Άποκρηάτικο; Κάθε άλλο! Το λουλουδένο αυτό μυστήριο, είναι ένα ανοιξιάτικο καπέλλακι από φτερά πράσινα και ψεύτικα άσπρα γιανσεμιά. Το σύμπλεγμα φτερών και λουλουδιών πέφτει σαν μάσκα στο πρόσωπο και συγκρατείται από μία τόκα που φοριέται πολύ πίσω στο κεφάλι. Είναι μοντέλο του παρισινού οίκου της Ρόζ Βαλουά.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΝΑΣΤΑΣΙ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Δός μου το χέρι σου, άγαπούλα μου χρυσή ν' ανέβουμε ως το παλιό το Μοναστήρι, και από κει να δούμε όλο το νύοι.
Ο Νίκος με την Έλλη, ή Βάσω, έγω κι' έσύ, μέσο' στ' ανοιξιάτικες της φύσης πανηγύρι...

«Αι! Έτσι μπρέβο! Όλοι σαν μικρά παιδιά, άς τρεχούμε άπ' το μικρό το μονοπάτι. Μα πόσο ώραία είν' άπόψε ή βραδυά, γεμάτη άπ' των άγριανθιών την ευωδιά κι' άκόμη κι' άπ' άγάπη, λές, όλη γεμάτη...

Άπόψε όλα είν' ώραία έδώ ψηλά κι' άπό χαρά κι' άπό εύτυχία μάς μεθάνε τ' άγριολούουδα τα ρόζ και τα λιλιά, και το φεγγάρι που, θαρρείς, χαμογελά και τα κοπάδια π' όλοτρίγυρα βοσκάνε.

Άπόψε όλα είν' ώραία, άληθινά. Μα τώρα φτάσαμε στο όσπρο Μοναστήρι. Νά! Ή πομπή της Άναστάσεως ξεκινά. Μπροστά με τ' άμφια, ό παπάς, τα γιορτινά, θυμιάζει μ' άσπένιο θυμιατήρι...

Έμπρός, παιδιά! Άνάψτε όλοι τα κεριά. Άνάσταν! Παντού οι καρνάτες πιά χτυπάνε άπ' του νηοίου τριγύρω τα καμπαναριά. Ψέλνει ό παπάς με τ' φωνή του τη βαρεία: «Χριστός Άνέστη!» κι' όλοι τον ακολουθάνε.

«Χριστός Άνέστη!» άγαπούλα μου καλή, «Έλα κοντά μου τρυφερά να σ' άγκαλιάσω κι' όπως έτούτη ή άγία ώρα το καλεί, άς ανταλλάξουμε του Πάσχα το φιλι έσύ, έγω, ή Έλλη, ό Νίκος και ή Βάσω!»
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΥΡΠΑΣΟΣ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ-ΣΠΙΤΙ

Το γερμανικό αυτό αυτοκίνητο-σπίτι έχει δυο κρεβάτια και ένα μικρό για μωρό, νιπτήρα, τουαλέτα και μία μικρή κουζίνα. Είναι ιδεώδες για καλοκαίρι, νές εκδρομές και παραμονή στην ύπαιθρο, κοστίζει δέ μόνο 55 εκατομμύρια δραχμές.

Οι υπηρέτριες στην ΑΜΕΡΙΚΗ

Άμείβονται ήγεμονικά και κάνουν ό,τι θέλουν

Το επάγγελμα της υπηρέτριας είναι από τα καλύτερα άμειβόμενα στην Αμερική. Μόνον ότι το να βρή κανείς μία υπηρέτρια είναι πολύ δύσκολο. Κι' άκόμη δυσκολώτερο το να την κρατήσει.

Ξέρετε τί παίρνει μία υπηρέτρια στη Νέα Υόρκη ή στη Φιλαδέλφεια; Οι τρεχούμενοι μισθοί — γιατί υπάρχουν και άλλοι μεγαλύτεροι — κυμαίνονται μεταξύ 150 και 200 δολλαρίων το μήνα (δηλαδή μεταξύ 4.500.000 και 6.000.000 δραχμών). Οι παραδουλεύτρες, ές άλλου, αυτές δηλαδή που δουλεύουν με την ημέρα πληρώνονται 1-1½ δολλάρια (30-45.000 δραχμές) την ώρα.

Άλλ' οι Αμερικανίδες υπηρέτριες δεν είναι όπως στον άλλο κόσμο. Έχουν δημιουργήσει δικούς τους κώδικα. Ο πρώτος κανόνας του είναι ότι οι κύριοί τους δεν έχουν το δικαίωμα να τους υποδεικνύουν τίποτε. Κάνουν μόνες τους εκείνο που νομίζουν πως πρέπει να κάνουν.

Ακούστε τώρα τί δεν κάνουν, για να καταλάβετε τί κάνουν: δεν πλένουν, δεν σιδερώνουν, δεν γυαλίζουν τα παπούτσια, δεν ξεσκονίζουν τα ρούχα, δεν μαγειρεύουν και άρνούνται γενικά κάθε ύπηρεσία που δεν άφορά το σύνολο του σπιτιού, άλλ' έχει προσωπικό χαρακτήρα. Μία Αμερικανίδα υπηρέτρια θα σάς σερβίρει πρόθυμα στο τραπέζι, γιατί άναγκάζει πως δεν μπορείτε να πηγαίνετε εκτός από την κουζίνα στην τραπεζαρία για να παίρνετε τα διάφορα φαγητά. Άλλ' αν της ζητήσετε ένα ποτήρι νερό σε άλλη ώρα, θα σάς άπαντήσει ότι την ένοχλείτε χωρίς λόγο. Γιατί αυτό μπορείτε να το πάρετε και μόνος σας.

Η έργασία των Αμερικανίδων υπηρετριών διαρκεί από τη Δευτέρα το πρωί ως το βράδι της Παρασκευής. Από το πρωί του Σαββάτου ως τα ξημεράματα της Δευτέρας δεν έχει υπηρέτρια. Αυτό δεν σημαίνει ότι φεύγει πάντοτε από το σπίτι. Πολλές φορές, μάλιστα, έπιωφελείται άπ' αυτή τη διήμερη άργια για να ξεκουραστή ή να δεχτεί τις φίλες της. Για σάς, όμως, είναι σαν να μην υπάρχει.

Ένα άλλο δικαίωμα των Αμερικανίδων υπηρετριών είναι ότι μπορούν, μία φορά την έβδομάδα, να φέρουν στο σπίτι ό που εργάζονται τους φίλους ή τις φίλες τους για να τους προσφέρουν τσάι, να παίξουν χαρ-

τιά, να χορέψουν κτλ. Και αυτό γίνεται φυσικά, όχι μόνον εις βάρος της ήσυχίας σας, αλλά και εις βάρος της τάξεώς σας. Γιατί οι φίλοι και οι φίλες της υπηρέτριας σας τρώνε και πίνουν από τα δικά σας πράγματα. Το δικό σας καθ' όν είναι να μην τους ένοχλήτε και να έχετε την ευγένεια, όταν το παραξενώσουν, να κάμπετε πως δεν βλέπετε και πως δεν άκούτε.

Η Αμερικανίδα υπηρέτρια βλέπει τον έαυτό της σαν ένα είδος υπαλλήλου, που ανέλαβε να έκτελή άρισμένη έργασία και που για το λόγο αυτό έχει δικαιώματα και ύποχρεώσεις. Προϋποθέσεις για να έρθη να έργασθι στο σπίτι σας είναι να της άναγνωρίσετε την άπόλυτη άνεξαρτησία της, να μην άνακατευώσαστε στη δουλειά της και να μην της κάνετε συστάσεις ή παρατηρήσεις.

Είναι, άλλωστε, έτοιμη να φύγει με την παραμικρή άφορμή που θα της δώσετε. Γιατί ξέρετε πως θα γίνει άμέσως άγώνας γύρω της ποιός να την πρωτοπάρι.

Οι Αμερικανίδες υπηρέτριες δεν μένουν συνήθως περισσότερο από μερικές έβδομάδες ή μερικούς μήνες σ' ένα σπίτι. Έκείνες που έφερον τον χρόνο — και μετριούνται στα δακτύλα — θεωρούνται σαν θάματα.

Υπάρχει όμως και μία άλλη κατηγορία γυναικών που προσφέρουν τις ύπηρεσίες τους. Είναι τα κορίτσια των καλών σπιτιών που θέλουν ναχουν το χαρτί της ηλικίας τους. Δεν είναι συστηματικές ύπηρετίριες. Άλλα ξενοδολεύουν δυο ή τρεις φορές την έβδομάδα σε φιλικά σπία. Το περίεργο είναι ότι, στο σπίτι τους, ή μητέρα τους παίρνει ύπηρεσία ή ξενοδολεύτρια για να την βοηθά. Τα κορίτσια τους δεν ένουν να κάνουν το παραμικρό. Χρέος της μητέρας τους είναι να κρατά το νοικοκυριό. Όπως και δικαίωμα δικό τους είναι να ξενοδολεύουν όπου και όταν τους άρέσει.

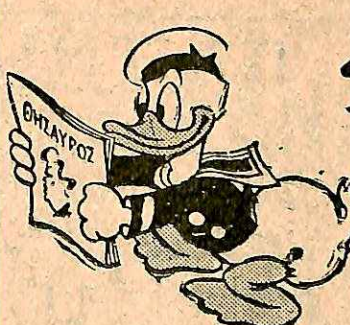
Μερικές οικογένειες ανταλλάσσουν τα κορίτσια τους για τις δουλειές του σπιτιού. Με το άζημώτο, φυσικά. Έτσι όλοι μένουν εύναρτημένοι κι' άσπαστοι. Άλλ' αν έρθει η ανάγκη της ανεξαρτησίας των κοριτσιών, που είναι πολύ σθεαστή στην Αμερική, δεν θύγεται.

Μεγαλύτερη είναι ή έλλειψη των ανδρών ύπηρετριών. Μετά τον πόλεμο, πολλοί Άγγλοι υπηρέτες πήραν το δρόμο του Νέου Κόσμου και βρήκαν άμοιρές θέσεις και ήγεμονικές άμοιρές. Άλλα ξαναγύρισαν πολύ γρήγορα στην πατρίδα τους, μ' όλο που ήξεραν πως εκεί θα πληρώνονταν πολύ γλίσχα. Δεν είχαν, άστόσο, κανένα παράπονο από τους Αμερικανούς κύριους των. Άλλ' εύρισκαν πως ήταν άναξίστηρες για τον έαυτό τους να ύπηρετούν ανθρώπους που δεν είχαν τρόπους τέντλε-

Παρακολουθήστε από το τεύχος του «ΘΕΣΑΥΡΟΥ» αυτής της έβδομάδος (σελ. 74) την εύθυμη, την άνεκδιήγητη, την τετραπέρατη και άξέχαστη

ΕΦΤΑΛΙΑ

που έπανεμφανίζεται ύστερα από μακροχρόνια άπουσία στην άναπημένη της Σμύρνη, για να διηγηθή πάλιν με το νόστιμο λαϊκό κωμικό της, τις νέες της μικροτραγικές περιπέτειες και τα πρόσφατα ξεκαρδιστικά κατορθώματά της!

Εύθυμη Ιστοριογυλά

Πάσχα

Η ιδέα ήταν της γυναίκας μου, που μόλις της ήρθε ή έμπνευσι, βιάστηκε να μου τη μεταδώσει.
— Πάμε στη Σαχλωρού;
— Γιατί, Βαρβάρα; ξαφνιάστηκα.

— Για να κάνουμε Πάσχα, μου έξηγησε με το φυσικώτερο ύφος του κόσμου.

— Κι' είν' ανάγκη, Βαρβάρα, να πάρουμε τους λόγγους και τα βουνά για να κάνουμε Πάσχα; Δεν μπορούμε να κάνουμε σπίτι μας;

— Έκάγχασε με φίλοφελικά, με κάρφωσε με τα ειρωνικά βλέμματα της και μου τ' έκοψε:

— Βάλτο βαθειά, μέσ στην καρδιά σου, δεν πρόκειται να κάνουμε Πάσχα στο σπίτι!

«Αμ έννοια σου και δεν θα σου περάσει!» συλλογίστηκα και σταμάτησα τη συζήτηση, άποφασισμένος όχι μόνο να μην ύποκύνω, αλλά και να δώσω ήρωική μάχη προκειμένου να περάσει το δικό μου.

Πέρασαν δυο — τρεις μέρες χωρίς να σημειωθεί νέα κρούσις εκ μέρους της Βαρβάρας. Πίστευα πως είχε ξεχάσει το ζήτημα κι' εύχαρίστησα τον Παντοδύναμο, που ηδόκησε να με απαλλάξει από καυγάδες και σκατορές.

Άλλα είχα γελαστή. Το μικρόβιο είχε κάνει θαυμάσια τη δουλειά του και ή Βαρβάρα με έκολλη τα συμπτώματα της κούρασης της άνοιξε πάλι την άγαπημένη της κουβέντα.

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Για ποιά ζήτηση; ρώτησα τάχα άπορημένος.
— Για το Πάσχα, μου είπε.
— Την άπόφασί μου την έξερεις, την άποπτική. Και πρέπει να έξερεις ότι, όταν λέω, δεν ξελέω!

— Κι' έγω το ίδιο! φώναξε ή Βαρβάρα. Κι' έγω, όταν λέω, δεν ξελέω. Λοιπόν; δεν πρόκειται να κάνουμε Πάσχα στο σπίτι!

— Θα το δούμε! είπα πεισματωμένος.

— Θα το δούμε έκαστο φάρές! στρίγκλισε με μεγαλύτερα πείσμα.

«Έτσι στερεώθηκε μέσα μου ή άπόφασί να μην το κουνήσω ρούπι Πασχαλιάτικα. Άλλωστε για ποιά λόγο να ύποβληθώ σε ταλαιπωρίες και έξοδα; Έπειδή άπλώς κόλλησε της Βαρβάρας ή ιδέα να μην κάνει Πάσχα στο σπίτι; Έ! όχι δά!

Το πανηγύρι ξέσπασε τη Μεγάλη Τετάρτη το άπόγευμα. Μας ήρθε για βίβιτα ό κουλιάδος μου, μεγαλύτερος άδελφός της Βαρβάρας που — Βαλτός, φυσικά, άπό την προκομμένη την άδελφούλα του — άρχισε να λήν το «μάθημά» του:

— Τι θα κάνετε το Πάσχα;

— Θα φάμε άρνι ψητό και θα τσουγκρίσουμε κόκκινα αυγά,

ήμας κι' εύχαρίστησα τον Παντοδύναμο, που ηδόκησε να με απαλλάξει από καυγάδες και σκατορές.

Άλλα είχα γελαστή. Το μικρόβιο είχε κάνει θαυμάσια τη δουλειά του και ή Βαρβάρα με έκολλη τα συμπτώματα της κούρασης της άνοιξε πάλι την άγαπημένη της κουβέντα.

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Λοιπόν; Τί άποφάσεις;

— Να μάς συγγνώμη, φίλοι μου! Ό γάμος δικός δεν πρόκειται να γίνει. Πάντως σάς εύχαριστώ για τα δώρα σας!

Δοκιμάστε τις κάλτσες Νάυλον «Milady Linda». Είναι οι στερνότερες, ΑΡΑΧΝΟΨΦΑΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ, ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ.
Πωλούνται: Αθήνας Κεντρικά καταστήματα. Πειραιά: Κατάστημα Η. Ζέρβα, Φιλωνος 52.
Θεσσαλονίκη: Κατάστημα Στράτου Κυριακίδη, Φράγγων 36 (στοά Άλσματος).
Διά χονδρικήν πώλησιν άποταθίτε εις τόν έν Αθήνας άντιπρόσωπον Απότη Γεωργιάδη, Βερανζέρου 26β.
Τηλ. 52-448 και 83-687